

Ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ Παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ

«Χάριτι Θεοῦ εἰμί ὃ εἰμί» (Α΄ Κορ. ιε΄, 10)

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶχε κληθεῖ ἀπὸ τὸν Κύριο γιὰ νὰ φέρει εἰς πέρας μία πολὺ μεγάλη ἀποστολή καὶ νὰ ἐκτελέσῃ ἓνα ἰδιαίτερα πολὺ δύσκολο ἔργο: Νὰ συντρίψῃ τὰ διάφορα ἱερά τῆς εἰδωλολατρείας, νὰ κηρύξῃ τὸ ἐπαναστατικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη Εὐαγγέλιο τῆς ἀγάπης, νὰ δώσῃ στὸν κόσμον τὸ μήνυμα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, νὰ ἐπιτελέσῃ μ' ἓνα λόγο ἓνα ὑπεράνθρωπο ἔργο. Νὰ κἀν ἓνα θαῦμα!

Καὶ τελικὰ μετὰ ἀπὸ τεράστιες δυσκολίες, σοβαροὺς κινδύνους, διώξεις, ἐξευτελισμοὺς καὶ φυλακίσεις, κατάφερε νὰ κἀν τὸ ἀδύνατον!

Τότε λοιπὸν ἀντὶ νὰ καυχηθῆ, ὅπως θὰ ἦταν φυσικὸ γιὰ τὸν καθένα μας, γιὰ τὸ μεγάλο αὐτὸ κατόρθωμά του, εἶπε τὸν συγκλονιστικὸ ἐκεῖνον λόγο: «Χάριτι Θεοῦ εἰμί ὃ εἰμί» (Α΄ Κορ. ιε΄, 10). Δηλ. διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ κατάφερα τὰ πάντα καὶ εἶμαι αὐτὸ πού φαίνεται ὅτι ἐγὼ εἶμαι! Αὐτὸ πίστευε καὶ διεκήρτυπε ὁ Μεγάλος Ἀπόστολος τοῦ Κυρίου! Ὁ Πρῶτος μετὰ τὸν Κύριο, ὅπως τὸν ἀποκάλεσε ἡ Ἐκκλησία!

Ἐὰν λοιπὸν ἓνας Ἀπόστολος Παῦλος, πίστευε καὶ δήλωνε ὅτι εἶναι ἓνα τίποτε, ἢ χαρακτηριστικὰ ὅπως ἔλεγε ἓνα «ἐκτρωμα» (Α΄ Κορ. ιε΄, 8) καὶ ὅτι τὰ πάντα στὴ ζωὴ του τὰ ἐπέτυχε μὲ τὴν βοήθεια καὶ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, τί θὰ ἔπρεπε ἐμεῖς νὰ πιστεύουμε γιὰ τὸν ἑαυτὸν μας;

Δυστυχῶς τὰ πράγματα μέσα στὴν ζωὴ παρουσιάζουν μίαν ἄλλη φοβερὴ πραγματικότητα!

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ ζωὴ μας γενικῶς εἶναι ἕνας μεγάλος ἀγῶνας. Καὶ μάλιστα ὁ βίος τοῦ Χριστιανοῦ ἀποτελεῖ ἀγῶνα σκληρὸ καὶ πολὺπλευρο. Πρόκειται γιὰ ἕναν ἀγῶνα ἐπίπονο γιὰ τὴν ἐπιβίωση ἀλλὰ ἀκόμη πιὸ ἐπίπονο καὶ πολὺ μεγαλύτερο γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ καλλιέργεια καὶ βελτίωση, ἀφοῦ ὁ ἀντίπαλός μας ὁ διάβολος εἶναι ἀόρατος, κακοῦργος καὶ πολυμήχανος!

Σ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν σκληρόν, ἀόρατον καὶ ἄνισον θὰ λέγαμε ἀγῶνα οἱ περισσότεροὶ τῶν ἀνθρώπων μπαίνουν μόνοι τους, χωρὶς τὴν βοήθεια καὶ τὴν συμπαράστασιν τοῦ Θεοῦ, στηριγμένοι σὲ πωχὰς ἀνθρώπινες δυνάμεις τους. Τὸ ἀποτέλεσμα;

Μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἐπιτυχίες νὰ ἔρχεται ἡ ἀναγκαστικὴ προσγεώσῃ. Ἡ τραγικὴ πῶσις, καὶ ἡ ὀλοκληρωτικὴ καταστροφὴ καὶ ἀποτυχία, ἐξ' αἰτίας τῶν παθῶν καὶ τῶν ἀδυναμιῶν ποὺ γίνονται συχνὰ δευτέρη φύση μας, παράνομη καὶ καταστροφικὴ.

Ἔτσι μπορεῖ νὰ βλέπουμε συχνά, ἀνθρώπους ἐπιτυχημένους ἴσως, κοινωνικὰ ἢ οἰκονομικά, ἀλλὰ ἀποτυχημένους ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ, αἰχμάλωτους καὶ δούλους τῆς ζωῆς, τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν.

Ἐνῶ ἀντιθέτως κάποιοι ἄλλοι καὶ δυστυχῶς πολὺ ὀλιγότεροι, ποὺ καταφεύγουν μὲ ἐμπιστοσύνη στὴν Θεία Βοήθεια ἀναγνωρίζοντας τὴν μικρότητα καὶ τὴν ἀδυναμία τους, διαπιστώνουμε ὅτι βγαίνουν τελικῶς νικηταί, καὶ τὰ καταφέρνουν ἀρκετὰ ἔστω καὶ μὲ κάποιες πώσεις τους, ἀπώλειες καὶ ψυχικὰ τραύματα.

Εἶναι ὅλοι αὐτοὶ ποὺ πίστεψαν καὶ ὁμολόγησαν ὅτι ἡ Θεία Χάρις τοὺς βοήθησε νὰ καταφέρουν αὐτὴν τὴν μεγάλην νίκη. Εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀποδίδουν τὴν κάθε ἐπιτυχία τους στὸν Θεὸ καὶ ὄχι στὴν δικὴ τους ἰκανότητα καὶ προσωπικὴ ἀξία.

Πόσο διαφορετικὴ ὄντως θὰ ἦταν ἡ ζωὴ μας καὶ πόσο καλύτερος θὰ ἦταν ὁ κόσμος ἂν ἀξιοποιοῦσε αὐτὴν τὴν Θεία Χάρι καὶ τὴν ἄφηνε νὰ ἐνεργήσῃ ἀναπλαστικῶς στὴν ζωὴ του;

Δυστυχῶς ὅμως!

Ὁ χαιρέκακος διάβολος καὶ ἐπίβουλος τῶν ἀθανάτων ψυχῶν μας ποὺ γνωρίζει πολὺ καλύτερα ἀπὸ ἐμᾶς τὴν ἀνακαινιστικὴν δύ-

ναμιν τῆς Θείας Χάριτος, μᾶς τὴν σπερεῖ με πολλούς, ποικίλους καὶ δολίους τρόπους. Μᾶς παγιδεύει σὲ σκέψεις αὐταρέσκειας, αὐτάρκειας καὶ ἐγωϊσμοῦ, μᾶς ὑποτάσσει καὶ τελικῶς μᾶς καταστρέφει.

Ἔτσι ὁ ἕνας ἐπαίρεται γιὰ τὶς γνώσεις του καὶ τὰ πυχία του, ὁ ἄλλος γιὰ τὴν οἰκονομική του εὐμάρεια καὶ ἐπιφάνεια, ἕνας τρίτος γιὰ τὴν κοινωνική του θέση καὶ τὴν οικογενειακή του καταγωγή καὶ κατάσταση. Κάποιος.....

Κάποιος ἄλλος γιὰ τὴν ὁμορφιά του ἢ ἄλλα χαρίσματα ποὺ τοῦ ἔδωσε πλούσια ὁ Ὁρωροδοτής Κύριος καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Δὲν σκεπτόμαστε οὔτε κατὰ διάνοια ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι ἀνώτεροι καὶ καλύτεροί μας. Οἰκειοποιούμεστε τὰ χαρίσματα τοῦ Θεοῦ. Ὑπερηφανευόμαστε γιὰ ὅλα, ὅσα πιθανὸν καταφέραμε με διάφορες προσωπικὲς προσπάθειες καὶ ἀγνοοῦμε προκλητικὰ τὸν λόγο τοῦ Ἀποστ. Παύλου: «Τὶ ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες; εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών;» (Α΄ Κορ. 8΄, 7).

Ἔτσι λοιπὸν μᾶς ἐγκαταλείπει ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου μας καὶ γινόμαστε θεομάχοι καὶ ἀντίπαλοι τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν λόγο τῆς γραφῆς: «Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιπᾶσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι Χάριν» (Ἰακ. 8΄, 6).

Πόσο ὄμως λανθασμένο καὶ ἀνόητο εἶναι αὐτὸ τὸ σκεπτικὸ ἀπὸ μέρους μας, ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος με τόσες ἀρετές, με τόσα χαρίσματα καὶ ἐπιτυχίαις ὁμολογεῖ σὲ κάθε περίστασι με ἐπίγνωσι καὶ ταπεινοφροσύνη, ὅτι ἐκεῖνο τὸ τεράστιο ἔργο ποὺ κατάφερε νὰ ἐπιτελέσῃ δὲν ἦταν ἐπίτευγμα δικό του ἀλλὰ ἀποτέλεσμα τῆς Θείας Χάριτος: «Οὐ ἐγὼ, ἀλλ' ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν ἐμοί» (Α΄ Κορ. 1ε΄, 10).

Ἔτσι ὄμως ὁμιλοῦν οἱ νουνεχεῖς καὶ ἐκέφρονες! Ἔτσι σκέπονται οἱ καλλιεργημένοι καὶ πνευματικοὶ ἄνθρωποι. Ἔτσι ἐνεργοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Οἱ Μεγάλοι!

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί,

- ἂν ἡ κοινωνία μας εἶναι τόσο ἀναιμική καὶ προβληματική,
- ἂν οἱ Χριστιανοὶ εἴμαστε τόσο εὐάλωτοι, ἐμπαθεῖς καὶ ἀδύνατοι,

- ἂν συνεχῶς λιγοστεύουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ καὶ πληθαίνουν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἁμαρτίας,
- ἂν τὸ Εὐαγγέλιο δὲν κατανοεῖται καὶ δὲν ἐφαρμόζεται στὴν καθημερινή μας ζωὴ οὔτε καὶ μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν,
- ἂν δὲν μποροῦμε πλέον νὰ συννενοηθοῦμε ἕστω καὶ ἂν ὁμιλοῦμε τὴν ἴδια γλῶσσα,
- ἅν. . . ἅν. . . ἅν. . .

αἰτία εἶναι ὁ ἐωσφορικὸς ἐγωϊσμὸς μας καὶ μόνον αὐτός!

Ἄς συντρίψουμε ἐπιτέλους τὸ ἀρρωστημένο «ἐγώ» μας μετὰ ὁδηγὸ τὸ «πιστεύω» τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πὺ εἶχε σὰν σύνθημα στὴν ζωὴ του καὶ δῆλωνε κατηγορηματικά: «Χάριτι Θεοῦ εἰμί, ὃ εἰμί».

Ἄς τὸν μιμηθοῦμε !

Μετ' εὐχῶν
† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος
Ἄγιοκυπριανίτης

ΕΡ.: Σὲ τί ὠφελεῖ τὸ Μυστήριον τῆς Μετάνοιας-Ἐξομολογήσεως;

ΑΠ.: Μεγάλη εἶναι ἡ ὠφέλεια τῆς ψυχῆς μας ἀπὸ τὸ μυστήριον αὐτό, μὲ τὸ ὁποῖο συγχωροῦνται τὰ ἁμαρτήματα ποὺ διαπράττουμε μετὰ τὸ Βάπτισμα. Ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτίας χάνουμε τὴν ἀθωότητα ποὺ ἀποκτήσαμε μὲ τὸ Βάπτισμα· μὲ τὴ μετάνοια καὶ τὴν Ἐξομολόγησιν ἀποκτοῦμε πάλι αὐτὴ τὴν ἀθωότητα. Ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτίας αἰχμαλωτιζόμαστε ἀπὸ τὸ διάβολο· μὲ τὴ μετάνοια καὶ τὴν Ἐξομολόγησιν ἀποκτοῦμε πάλι τὴν ἐλευθερίαν μας. Ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτίας ἡ ψυχὴ μας γεμίζει ταραχὴ καὶ φόβο· μὲ τὴ μετάνοια καὶ τὴν Ἐξομολόγησιν ἀποκτάει πάλι εἰρήνην καὶ παρρησίαν στὸν Θεό.

Ἄν δὲν ὑπῆρχε στὴν Ἐκκλησίαν ἡ δυνατότητα ἀφέσεως τῶν μετὰ τὸ Βάπτισμα ἁμαρτημάτων μὲ τὸ Μυστήριον τῆς Μετάνοιας, ποὺ ἰδρύθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Χριστό (βλ. Ματθ. 18:18· Ἰω. 20:23), κανένας ἄνθρωπος δὲν θὰ μπορούσε νὰ σωθεῖ.

ΕΡ.: Πρέπει νὰ προσευχόμαστε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους;

ΑΠ.: Κάθε χριστιανὸς ὀφείλει νὰ προσεύχεται ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸν ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς συνανθρώπους καὶ ἀδελφούς του.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «Σὰς παρακαλῶ πρῶτα ἀπ’ ὅλα νὰ κάνετε δεήσεις, προσευχές, παρακλήσεις, εὐχαριστίες γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τοὺς κυβερνητὲς καὶ γιὰ ὅλους ὅσοι ἀσκοῦν τὴν ἐξουσίαν...· γιὰτὶ αὐτὸ εἶναι καλὸ καὶ εὐπρόσδεκτον ἀπὸ τὸν Σωτῆρα μας Θεό» (Α΄ Τιμ. 2:1-3). Καὶ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος: «Νὰ προσεύχεσθε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο, γιὰ νὰ θεραπευθεῖτε. Ἡ δέσησιν τοῦ δίκαιου ἀνθρώπου ἔχει μεγάλη δύναμιν καὶ ἀποτελεσματικότητα» (Ἰακ. 5:16).

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, πρὶν ἀπὸ τὴν σταύρωσίν Του, παρακαλοῦσε τὸν Πατέρα Του: «Προσεύχομαι ὄχι μόνο γι’ αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ γιὰ

κείνους πού με τὸ κήρυγμα αὐτῶν θὰ πιστέψουν σ' ἐμένα, ὥστε νὰ εἶναι ὅλοι ἕνα» (Ἰω. 17:20-21).

Τὶ θὰ μπορούσε πρὸ ξεκάθαρα νὰ δείξει πὼς εἴμαστε ἀδέρφια, παιδιά τοῦ ἴδιου Πατέρα, παρὰ ἢ προσευχὴ τοῦ καθενὸς γιὰ τοὺς ἄλλους σ' Αὐτόν; Καὶ σὲ πόσους ἀνθρώπους δὲν μπορούμε νὰ ἀνταποδώσουμε ἀλλιῶς τὶς εὐεργεσίες, πού μᾶς ἔχουν κάνει, παρὰ μόνο με τὴν προσευχὴ; Ἡ ἀνταπόδοση αὐτή, μάλιστα, εἶναι πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ὑλική, γιὰτι ἐμεῖς, οἱ φτωχοὶ καὶ ἀδύναμοι, σὲ καμμιὰ πρίπτωση δὲν μπορούμε νὰ βοηθήσουμε τοὺς συνανθρώπους μας ὅσο ὁ πολυέλεος καὶ παντοδύναμος Θεός, τὸν «ποῖο ἐπικαλούμαστε.

ΕΡ.: Πρέπει νὰ προσέχουμε τὰ λόγια μας;

ΑΠ.: Γιὰ τὸ καλὸ τὸσο τὸ δικό μας ὅσο καὶ τοῦ πλησίον εἶναι, γενικά, καλύτερη ἢ σιωπή. Ὑπάρχουν, βέβαια, περιστάσεις κατὰ τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ μιλάμε. Ὅπως λέει ὁ Ἐκκλησιαστής, «εἶναι καιρὸς πού πρέπει κανεὶς νὰ σωπαίνει καὶ καιρὸς πού πρέπει νὰ μιλάει» (3:7). Ὅταν ὅμως θὰ μιλάμε, ἄς τὸ κάνουμε με σύνεση, πραότεια καὶ αὐτοσυγκράτηση. Πατὶ, σύμφωνα με τὸν σοφὸ Σολομώντα, «ζωὴ καὶ θάνατος εἶναι στὴν ἐξουσία τῆς γλώσσας· κι ὅσοι κατορθώνουν νὰ συγκρατοῦν τὴ γλῶσσα τους, θὰ γευθοῦν τοὺς καρπούς της» (Παροιμ. 18:21).

Δίχως ὑπερβολή, δὲν ὑπάρχει σημαντικότερο δείγμα αὐταπαρνήσεως, ἀρετῆς καὶ πνευματικῆς προκοπῆς ἀπὸ τὴ καλλιναγωγήση τῆς γλώσσας. Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Ἰάκωβος γράφει: «Ὅποιος δὲν κάνει σφάλματα με τὰ λόγια, αὐτὸς εἶναι τέλειος ἄνθρωπος» (3:2). Μὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς διδάσκει τὴν ἴδια ἀλήθεια με ἄλλα λόγια: «Ἐνα καλὸ δέντρο δὲν κάνει ἄχρηστο καρπὸ, οὔτε πάλι ἕνα ἄχρηστο δέντρο καλὸ καρπὸ. Κάθε δέντρο ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὸν καρπὸ του... Ἔτσι καὶ ὁ καλὸς ἄνθρωπος βγάζει τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ ἀγαθὸ ἀπόθεμα τῆς καρδιάς του, ἐνῶ ὁ κακὸς βγάζει τὸ κακὸ ἀπὸ τὸ κακὸ ἀπόθεμα τῆς καρδιάς του. Πατὶ τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου μιλάει ἀπὸ τὸ περίσσευμα τῆς καρδιάς» (Λουκ. 6:43-45).

ΕΡ.: Πότε αμαρτάνουμε μὲ τὰ λόγια;

ΑΠ.: Ἀμαρτάνουμε, ὅταν τὰ λόγια μας ἐναντιώνονται σὴν πίστη, τὴν εὐσέβεια, τὴν ἀγάπη, τὴ δικαιοσύνη καί, γενικά, τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ. Δυστυχῶς, καθημερινὰ ὅλοι κάνουμε σφάλματα μὲ τὰ λόγια, σφάλματα ποὺ τὰ θεωροῦμε ἀσήμαντα. Ὡστόσο, ὅπως βεβαίωσε ὁ Χριστός, «οἱ ἄνθρωποι, γιὰ κάθε ἀνώφελο λόγο ποὺ θὰ ποῦν, θὰ λογοδοτήσουν τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως» (Ματθ. 12:36). Καὶ ἂν λογοδοτήσουν γιὰ τὰ ἀνώφελα λόγια, πολὺ περισσότερο γιὰ τὰ ἄνομα, ὅπως εἶναι οἱ βλασφημίες, οἱ ἐπικρίσεις, τὰ ψεύδη, οἱ συκοφαντίες, οἱ προσβολές, οἱ αἰσχρολογίες, οἱ ὄρκοι, οἱ κομπασμοί. Ὅλα αὐτὰ διώχνουν ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου τὸ φόβο τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐλάβεια. Γι' αὐτὸ λέει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος: «Ὅποιος ἀπὸ σᾶς νομίζει πὼς εἶναι εὐλαβής, ἀλλὰ δὲν βάζει καλινάρι σὴ γλῶσσα του, αὐτὸς ἐξαπατᾷ τὸν ἑαυτό του, καὶ ἡ εὐλάβεια του εἶναι μάταιη» (1:26)

Βλ. Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα Χριστιανῶν. Ἐκδ. Ἱερ. Μονῆς Παρακλήτου.

Περὶ τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος

Γέροντος Θαδαίου τῆς Βιτόβνιτσα

Τὰ πονηρὰ πνεύματα ἐπιζητοῦν πάντοτε νὰ ἐμποδίσουν ὅ,τι κάνουμε γιὰ τὴν σωτηρία μας. Ἀλίμονο, ἔτσι χλιαροὶ ὅπως εἴμαστε, λέμε στὸν ἑαυτό μας, «Περίμενε, δὲν ἔχω κάνει ἀκόμα τὸ τάδε, δὲν ἔχω δοκιμάσει ἀκόμα τὸ δεῖνα... Θὰ μετανοήσω ἀργότερα. Ἄφου τὰ κάνω, ὅλα αὐτά, θὰ μετανοήσω, Θεέ, καὶ θὰ πάψω νὰ λοξοδρομῶ δεξιὰ καὶ ἀριστερά». Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ θέλουν νὰ κάνουμε τὰ πονηρὰ πνεύματα· θέλουν νὰ ἀναβάλλουμε τὴ σωτηρία μας γιὰ αὔριο ἢ γιὰ μεθαύριο καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας. Ἀλλὰ οἱ Ἅγιοι Πατέρες λένε, «Ἀκολούθα τὸν Κύριο, ἀκολούθησέ Τον σήμερα!».

* * *

Εἴμαστε πολὺ ἀλλόκοτα πλάσματα, κι ἀναρωτιόμαστε συχνὰ γιὰ ὅλα τὰ μυστήρια ποὺ μᾶς περιβάλλουν. Ξέρουμε κάποια πράγματα γιὰ τὸν κόσμο, ἀλλὰ πραγματικὰ αὐτὰ εἶναι πολὺ λίγα.

Κατ' ἀρχάς, εἴμαστε ἓνα μυστήριο καὶ γιὰ τὸν ἴδιο μας τὸ ἑαυτό. «Ποιοὶ εἴμαστε καὶ τί εἴμαστε;» ἀναρωτιόμαστε. Κανεὶς δὲν μᾶς ρώτησε γιὰ νὰ γεννηθοῦμε, καὶ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ρωτήσει ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα νὰ ἀναχωρήσουμε ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ. Τὸ χρονικὸ φάσμα τῆς ζωῆς μας εἶναι πολὺ βραχύ, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς μικρῆς περιόδου, μᾶς δίδονται πολλὲς εὐκαιρίες γιὰ νὰ τελειοποιήσουμε τὸν ἑαυτό μας στὸ ἀγαθὸ καὶ νὰ τὸν στρέψουμε πρὸς τὸ Ἀπόλυτο Ἀγαθό. Μόνο ἔτσι θὰ ἐπεκταθοῦν οἱ ὀρίζοντές μας καὶ θὰ ἀποσαφηνιστοῦν μέσα μας κάποιες ἀπαντήσεις, ὅπως τὸ γιατί ὑπάρχει ὁ κόσμος καὶ γιατί

εἶναι ἔτσι ὅπως εἶναι. Θὰ καταλάβουμε ὅτι εἶναι ἐξαιτίας μας ἔτσι, ἐμεῖς εἴμαστε ὑπόλογοι γιὰ τὴν σημερινὴ κατάσταση τοῦ κόσμου. Θὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι καταστρέφουμε διαρκῶς τὴν εἰρήνη, τὴν ἀγάπη καὶ τὴν χαρὰ. Ὡστόσο, ὅταν ἐνωθοῦμε μὲ τὴν πηγὴ τῆς Ζωῆς, ὅλα θὰ γίνουν διαυγῆ. Ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ ἔχουμε κληθεῖ νὰ διασπείρουμε τὴ θεία γαλήνη καὶ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ παραδείσου στὸν κόσμον. Εἶναι πολὺ λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἔτσι πρέπει νὰ εἴμαστε: μία πηγὴ ἀγαθότητας, εἰρήνης καὶ χαρᾶς.

* * *

Ἡ σφραγίδα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βρίσκεται μέσα στὴν καρδιά μας, ἡ ὁποία καὶ γεννᾷ τοὺς καρποὺς τῆς ζωῆς μας. Πραότητα, εἰρήνη, φιλευσπλαχνία, ἀγαθοσύνη, καλοσύνη, πίστη καὶ ἐγκράτεια εἶναι μερικοὶ μονάχα ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῶν δακρύων ποὺ προσφέρονται στὸν Χριστὸ ἀπὸ τὴν καρδιά. Τὰ ἀποτελέσματα τέτοιων δακρύων εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τοὺς ἐχθροὺς του καὶ οἱ προσευχῆς ποὺ ἀναπέμπει πρὸς τὸν Κύριον γι' αὐτοὺς. Τὰ δάκρυα μᾶς δίνουν δύναμιν νὰ εἴμαστε χαρούμενοι ἀκόμα καὶ σὲ στιγμὲς μεγάλου πόνου καὶ δοκιμασίας, καὶ νὰ ἐκλαμβάνουμε τὶς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων ὡς δικές μας ἁμαρτίες, καὶ νὰ μετανοοῦμε γι' αὐτές. Τὰ δάκρυα καθιστοῦν ἐφικτὴ γιὰ μᾶς τὴ θυσία τῆς ζωῆς μας γιὰ χάρη τοῦ ἀδερφοῦ.

* * *

Πρέπει νὰ μάθουμε νὰ σκύβουμε τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴν ἐπιμένουμε στὸ δικό μας θέλημα. Ἡ ὑπακοὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐπιτυχάνεται διὰ τῆς ὑπακοῆς μας στοὺς γέροντές μας, στοὺς γονεῖς μας, τοὺς δασκάλους μας, τοὺς προϊσταμένους μας στὴν ἐργασία. Ἄν ἔχουμε ὑπακοὴ θὰ καταλαβαῖνουμε τι εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀπαιτεῖται ἀπὸ μᾶς.

* * *

Δὲν ἔχουμε ζωὴ ἀφ' ἑαυτοῦ μας· ἡ ζωὴ μας δόθηκε ὡς δωρεά... Ὡς ἄτομα, ὥστόσο, μᾶς ἔχει δοθεῖ ἐλεύθερη βούληση γιὰ νὰ ἐπιλέγουμε. Ἄν δὲν εἴχαμε ἐλεύθερη βούληση, θὰ ἤμασταν σὰν ζῶα καὶ δὲν θὰ εἴχαμε νὰ λογοδοτήσουμε γιὰ τὶς πράξεις μας. Πρέπει νὰ ζήσουμε μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἤθελε ὁ Θεὸς νὰ ζήσουμε, ὅταν μᾶς ἔδινε τὴ δωρεὰ τῆς ἐλεύθερης βούλησης. Χρησιμοποιοῦμε

τὸ ὀρθολογικὸ μας μυαλὸ γιὰ νὰ διακρίνουμε τὸ σωστὸ ἀπὸ τὸ λάθος. Ἔχουμε μέσα μας τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ - τὴ συνείδησή μας. Κάθε κρίση στὸν κόσμον μπορεῖ νὰ ἐξαγοραστεῖ, ἀλλὰ ἡ κρίση τοῦ Θεοῦ, ἡ συνείδησή μας, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαγοραστεῖ. Μπορεῖ μονάχα νὰ ἀνανεωθεῖ διὰ τῆς μετανοίας.

* * *

Πρέπει νὰ εἴμαστε προετοιμασμένοι νὰ ἀποδεχτοῦμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος ἐπιτρέπει νὰ μᾶς συμβαίνουν κάθε εἶδους γεγονότα ἐνάντια στὸ θέλημά μας, διότι ἂν συνεχῶς πῆγαιναν τὰ πράγματα καταπῶς τὰ θέλαμε, δὲν θὰ προετοιμαζόμασταν γιὰ τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Οὔτε ὁ οὐρανός, οὔτε ἡ γῆ θὰ κάνει δεκτοὺς ὅσους ἐμμένουν στὸ ἴδιον θέλημα. Ὁ Θεὸς ἔχει ἓνα θεῖο σχέδιο γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς κι ἐμεῖς πρέπει νὰ ὑποταχθοῦμε σ' αὐτὸ Του τὸ σχέδιο. Πρέπει νὰ ἀποδεχτοῦμε τὴ ζωὴ, ὅπως μᾶς δίδεται, χωρὶς νὰ ρωτᾶμε, «Γιατὶ σὲ μένα;». Πρέπει νὰ ξέρουμε, πῶς τίποτε στὴ γῆ ἢ τὸν οὐρανὸ δὲν συμβαίνει χωρὶς τὴν θέληση τοῦ Θεοῦ ἢ χωρὶς τὴν παραχώρησή Του. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν τόσο οἱ ἀναποδιές μας, ἀλλὰ νὰ συγκεντρωνόμαστε στὴ διατήρηση τῆς ἐσωτερικῆς μας ἡσυχίας. Ἀκόμα κι ὅταν προσευχόμαστε γιὰ κάτι, προσπαθοῦμε νὰ ἐπιβάλλουμε τὸ δικό μας θέλημα, ἀντὶ νὰ ἀποδεχόμαστε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅλες οἱ ἀναποδιές καὶ τὰ δεινὰ πού στέλνει ὁ Θεὸς εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ μᾶς, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν τὸ καταλαβαίνουμε αὐτὸ στὰ νιάτα μας. Ὅταν εἴμαστε γεροντότεροι, τότε καταλαβαίνουμε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος πού ὁ Θεὸς μᾶς δείχνει τὴν ἀγάπη Του.

* * *

Εἶχα πολλὰς πτώσεις, θλίψεις καὶ βάσανα σὲ ὅλη μου τὴ ζωὴ, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ καὶ ἀλλιῶς. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες λένε: «Πῶς θὰ ξέρουμε ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ πραγματικά, ἂν δὲν μᾶς περάσει μέσα ἀπὸ πολλὴ ὀδύνη καὶ θλίψη;».

Ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον σιγμὲς πού οἱ ἄνθρωποι ἀπελπίζονται καὶ ἀποκαρδιώνονται, πράγμα πού μὲ τὸν τρόπο του ἀποτελεῖ ἓνα εἶδος ὑπερηφάνειας. Ἄν ἓνας ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὰ πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου, τότε σίγουρα θὰ ὀδηγηθεῖ στὴν ἀπογοήτευση, διότι δὲν πρόκειται νὰ βρεῖ σ' αὐτὰ τὸν Θεό. Κάθε ἄνθρωπος νιώθει ἐνίοτε

μόνος, άκόμα κι όταν βρίσκεται ανάμεσα σέ ανθρώπους, μέχρι την στιγμή που άπελευθερώνεται άπό τά πράγματα του κόσμου τούτου. Σ' αυτό τó σημείο, ό Θεός έρχεται νά τόν παρηγορήσει.

Ή ψυχή νιώθει μόνη έπειδή ή δύναμη τής Χάριτος μειώνεται μέσα της, έξαιτίας του ένδιαφέροντος, που δείχνει ή ψυχή πρós τά πράγματα του κόσμου τούτου. Δέν μπορεί κανείς νά άκολουθήσει και τούς δύο δρόμους! Άν δέν ταπεινωθεί ή ψυχή, δέν μπορεί νά δεχτεί την πληρότητα τής Θείας Χάριτος, διότι άν την δεχτεί σέ κατάσταση ύπερηφανείας, θά καταλήξει σίγουρα σέ μεγάλη πονηρία, όπως άκριβώς συνέβη και στην περίπτωση τών πεπωκότων άγγέλων.

* * *

Έρώτηση: Ποιό είναι τó σημαντικότερο πράγμα για την πνευματική ζωή ένός ανθρώπου;

Άπάντηση: Τό νά κρατήσουμε στην καρδιά μας την ειρήνη. Μήν αφήσετε αυτή την ειρήνη νά διαταραχθεί για κανένα λόγο. Ή ειρήνη πρέπει νά βασιλεύει στην καρδιά μας -- ή ειρήνη και ή ήσυχία.

Ή κατάσταση τών πεπωκότων πνευμάτων άποτελείται άπό καστικούς λογισμούς. Ό δικός μας ό νοϋς όμως πρέπει νά μείνει συγκεντρωμένος, άδιάσπαστος και νηφάλιος. Ό Θεός μπορεί νά εισέλθει μονάχα σέ ένα νοϋ που είναι άδιάσπαστος.

Παράλληλα με τή διαφύλαξη τής ειρήνης στην καρδιά σας, έξασκηθείτε και στην άκνησία κατενώπιον του Θεού. Αυτό σημαίνει νά έχουμε άδιαλείπτως τή συνείδηση ότι στεκόμαστε ένώπιον τής παρουσίας του Κυρίου και ότι Έκείνος μās βλέπει συνεχώς. Πρέπει νά μάθουμε νά ξυπνάμε με τόν Κύριο και νά πηγαίνουμε για ύπνο μαζί Του, νά τρώμε, νά εργαζόμαστε και νά βαδίζουμε μαζί Του. Ό Κύριος είναι πανταχού παρών σέ όλα τά πράγματα.

Μπορούμε νά βρούμε την Βασιλεία του Θεού μέσα μας. «Κατέλθετε στην καρδιά σας κι εκεί θά βρείτε την κλίμακα που όδηγεί στη Βασιλεία του Θεού», λέει ό άγιος Ίσαακ ό Σύρος.

Ή Άγία Γραφή μās διδάσκει ότι «ή βασιλεία του Θεού έστί... δικαιοσύνη και ειρήνη και χαρά έν Πνεύματι Άγίω» (Ρωμ. 14:17). Τό πρώτο σκαλοπάτι στο δρόμο πρós την κοινωνία με τόν Θεό

εἶναι τὸ ὀλοκληρωτικὸ δόσιμο τοῦ ἑαυτοῦ μας σ' Ἐκεῖνον. Κατό-
πιν αὐτοῦ, εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ ποὺ ἐνεργεῖ μέσα μας.

Κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς ἐνοικεῖ μέσα μας, καὶ
ὅτι ἡ ἐνέργειά Του λειτουργεῖ μέσα μας. Τὸ πνεῦμα μας ἐνδύεται
τὸν Θεὸ κι Ἐκεῖνος κυβερνᾷ ὅλα μας τὰ συναισθήματα, τὸ θέλημα
καὶ τὸν νοῦ μας. Κι εἴμαστε ἔτσι σὰν ἕνα ἐργαλεῖο στὰ χέρια Του.
Κινεῖ τοὺς λογισμοὺς, τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὰ συναισθήματά μας, καὶ
κατευθύνει τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν.

* * *

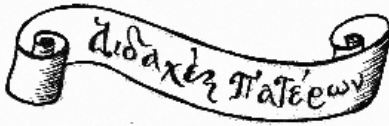
Εἴμαστε τέκνα, καὶ ὡς τέκνα τοῦ Οὐράνιου Πατέρα, θὰ πρέ-
πει νὰ ζητήσουμε τὴν ὑποστήριξη τοῦ Γονέα μας. Ἐπειδὴ ἔχουμε
γεννηθεῖ ἀπὸ ἐπίγειους γονεῖς, ἀναζητᾶμε ὑποστήριξη ἀπὸ αὐτοὺς.
Ἀλλὰ ἔχουν κι ἐκεῖνοι τὶς δικές τους φροντίδες καὶ μέριμνες --
τοὺς κυκλώνουν λογῶν λογῶν βάσανα καὶ δυσκολίες. Προσβλέ-
πουμε σ' αὐτοὺς γιὰ καθοδήγηση καὶ ὑποστήριξη, ἀλλὰ ἐκεῖνοι
δὲν μᾶς φροντίζουν. «Ἐχεις μυαλὸ στὸ κεφάλι σου, βάλτο νὰ
δουλέψει. Εἶσαι μεγάλος ἄνθρωπος πιά», μᾶς λένε. Ὁ οὐράνιος
Πατέρας μας ὅμως δὲν ἀποφεύγει ποτὲ νὰ μᾶς βοηθήσει. Μᾶς
φροντίζει πάντοτε, πάντοτε μᾶς ὀδηγεῖ, ἂν ἔχουμε τὴν καρδιά μας
ἐνωμένη μαζί Του. Ἄν ὅμως ψάχνουμε ὑποστήριξη στὸν κόσμο,
θὰ δυσκολευτοῦμε πολὺ νὰ τὴν βροῦμε. Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ
βροῦμε κάποιον ποὺ νὰ ἔχει τέτοια βαθιὰ ὁμόνοια μαζί μας.

* * *

Τὰ πνεύματα τοῦ πονηροῦ προσέχουν ἀπὸ κοντὰ γιὰ νὰ δοῦν
ἂν δίνουμε προσοχὴ στὰ ὄνειρά μας ἢ ὄχι. Γνωρίζουν τι εἶδους
ἐπιρροὴ ἔχουν τὰ ὄνειρα σὲ κάποιον ἄνθρωπο, καὶ τι πρέπει νὰ
κάνουν γιὰ νὰ ἐνεργοποιήσουν αὐτὴ τὴν ἐπιρροή. Ἄν δοῦν ὅτι
πιστεύουμε στὰ ὄνειρά μας καὶ ζοῦμε μὲ τὴν ἀνησυχία τοῦ τι θὰ
δοῦμε στὰ ὄνειρά μας, κανονίζουν νὰ ἔρθουν ἔτσι τὰ πράγματα
ποὺ νὰ ἐπαληθεύουν τὰ ὄνειρά μας, καὶ νὰ χάσουμε ἐμεῖς τελικὰ
τὴν ἐπαφή μας με τὴν πραγματικότητα, καθιστώντας τὸ ἑαυτὸ μας
ἀνίκανο νὰ ζήσει.

Βλ. «Οἱ λογισμοὶ καθορίζουν τὴ ζωὴ μας» Ἐκδ. Ἐν πλῶ

Ἡ μετάνοια πρέπει νὰ
εἶναι ἀληθινή, γιὰ νὰ
συγχωρέσει ὁ Θεὸς
τις ἁμαρτίες μας.

Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς Ἐπισκόπου Ἀκριδος

Εἰρήνη, εἰρήνη, εἰρήνη! Φωνάζουν οἱ κυβερνητῆς καὶ οἱ λαοὶ σκοτώνονται πολεμώντας, ἐπειδὴ μιᾶνε γιὰ εἰρήνη χωρὶς Θεοῦ.

Ψωμί, ψωμί, ψωμί! Φωνάζουν οἱ ἐπιστήμονες τῆς εὐρωπαϊκῆς οἰκονομίας καὶ οἱ λαοὶ τους πεινᾶνε, γιὰτι ζητοῦν ψωμί χωρὶς τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Νόμοι, νόμοι, νόμοι! Φωνάζουν οἱ καθηγητῆς τοῦ εὐρωπαϊκοῦ δικαίου καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ οἱ λαοὶ τους κάνουν παρανομίες κάθε μέρα καὶ κάθε στιγμή, γιὰτι συντάσσουν δικούς τους νόμους καὶ ὄχι θεϊκούς.

Ἄλλοίμονο σὲ ἐκείνους ποὺ συντάσσουν νόμους ἄδικους καὶ σὲ ὅσους συγγράφουν τὴν ἀδικία, εἶπε ὁ Θεὸς διὰ μέσου τοῦ Ἡσαΐα (Ἠσ. 10, 1). Καὶ διὰ μέσου τοῦ Ἱερεμῖα εἶπε ὁ Θεός: Μάταια καὶ ψευδῆ ἔγραψε ὁ κάλαμος τῶν γραμματέων... (Ἱερ. 8, 8).

Γιὰ τὸν παλαιὸ Ἰσραὴλ καὶ τὴν νέα Εὐρώπη γράφτηκαν αὐτὰ τὰ λόγια, ἐπειδὴ πρόδωσαν τὴν ἐκλογή τους ἀπὸ τὸν Θεὸ ὡς ἐκλεκτοὶ λαοὶ καὶ δὲν πρόσφεραν τὸ φῶς στοὺς ἄλλους λαούς, ἀλλὰ τὸ σκοτάδι. Ἡ νέα Εὐρώπη ἔσπασε τὶς πλάκες τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, παράκουσε τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ. Καταπάτησε τὸ νόμο τῆς ἠθικῆς, βρῆκε τοὺς ψεύτικους νόμους τῆς φύσης καὶ ἔβαλε αὐτοὺς τοὺς νόμους σὰν θηλιὰ στὸ λαιμὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἀγνόησε τοὺς νόμους ποὺ ὑπῆρχαν σὰν ἀνύπαρκτους. Ἀρνῆθηκε σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε, τὸ μοναδικὸ νόμο ποὺ ἰσχύει, ποὺ δόθηκε ἀπὸ τὸ Θεό, τὸ νόμο τῆς ἠθικῆς. Ὀνόμασε νόμο κάθε τι ποὺ δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸ Θεό.

Ἦταν ἄραγε δυνατὸν ὁ Θεὸς νὰ δώσει νόμους στὴ μουγκὴ φύση

καὶ ὄχι στὸν ἔλλογο ἄνθρωπο; Ἀλλὰ, ὅπως τὸ παλαιὸ φίδι ξεγέλασε τὴν Εὐὰ ἔτσι παρακίνησε ὁ αἰώνιος Ἰούδας, τοὺς εὐρωπαϊοὺς λογοτέχνες νὰ γράψουν τὸ ψέμα μὲ τὸ ψεύτικο μολύβι.

Ἐγραψαν ψέματα σὲ μορφὴ ποιημάτων, γιὰ νὰ καθεῖ ἡ ἀγνότητι καὶ γιὰ νὰ ὀδηγηθεῖ ἡ βαπτισμένη εὐρωπαϊκὴ νεολαία στὴν ἁμαρτία.

Ἐγραψαν τὸ ψέμα στὴ μορφὴ τοῦ μυθιστορήματος, γιὰ νὰ τυφλώσουν τὰ μάτια τῶν εὐρωπαίων γιὰ τὸν οὐρανὸ καὶ γιὰ τὰ οὐράνια πνεύματα καὶ γιὰ νὰ τοὺς γλυκάνουν τὸ χῶμα καὶ ὅλα, ὅσα εἶναι στὴν ἐξουσία τοῦ θανάτου.

Ἐγραψαν τὸ ψέμα στὴ μορφὴ τῆς ἱστορίας καὶ ἔθεσαν τὶς τυφλὲς δυνάμεις τῆς φύσης, ποὺ εἶναι μηχανεὲς στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, πρὶν πάντω ἀπὸ τὸ Θεό. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐξηγοῦσαν τὶς τύχες τῶν λαῶν καὶ ὀλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος -μὲ τὶς μηχανεὲς τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι μὲ τὸν Θεό. Λέγοντας ψέματα, δόξασαν ἓνα λαὸ καὶ ὑποτίμησαν τὸν ἄλλο, ἐξόργισαν τὸν ἓνα λαὸ ἐναντίον τοῦ ἄλλου λαοῦ καὶ τὰ παιδιὰ ἐναντίον τῶν γονιῶν.

Ἐγραψαν τὸ ψέμα στὴ μορφὴ τῆς φιλοσοφίας, καὶ ἓνας περήφανος ἄνθρωπος προσπάθησε νὰ ἐξηγήσει πῶς δημιουργήθηκε ὁ κόσμος, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, καὶ ποιὸ τὸ τέλος του. Σὰν νὰ μὴν μίλησε ὁ Θεὸς πρὶν ἀπὸ αὐτούς, σὰν νὰ μὴν τὰ ἔλεγε ποτε ὁ Θεὸς πρὶν ἀπὸ αὐτούς καὶ σὰν νὰ μὴν τὰ ἀποκάλυψε στοὺς ἀνθρώπους διὰ μέσου τῶν δίκαιων προφητῶν Του καὶ διὰ μέσου τοῦ Υἱοῦ Του!

Στὸ τέλος ἔγραψαν τὸ ψέμα γιὰ τοὺς τάχα φυσικοὺς νόμους καὶ ἐνάντια τῶν ἠθικῶν νόμων τοῦ Θεοῦ. Ἐγραψαν ψέματα καὶ ἀδικίες. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν τοὺς ζήτησε νὰ ἀπαντήσουν σ' αὐτὰ ποὺ ἔγραψαν, ἀφοῦ οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης ἔγιναν ἀδύναμοι καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ ἀντιδράσουν στοὺς παραφουσκωμένους ἄρχοντες τους. Καὶ ὅταν αὐτοὶ οἱ παραφουσκωμένοι ἄρχοντες, σκοτεινοὶ σὰν τὴν νύχτα πέταξαν τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ στὴ φωτιά, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἄρχοντες δημιούργησαν τὸν νέο, ἠθικὸ νόμο:

--Ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ πιστεῦει ἐλεύθερα ἢ νὰ μὴν πιστεῦει στὸν ἓνα Θεὸ ἢ σὲ ἑκατὸ θεοὺς.

--Μπορεῖ ἐλεύθερα ὁ καθένας νὰ προσκυνᾷ τὰ εἰδῶλα τὰ φτιαγμένα ἀπὸ ἀσῆμι, χρυσό, ξύλο, χαρτί.

--Δὲν θὰ ὀδηγηθεῖ στοῦ δικαστήριου ἐκεῖνος ποὺ θὰ προσβάλλει τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ θὰ ὀδηγηθεῖ στοῦ δικαστήριου ἐκεῖνος, ποὺ θὰ προσβάλλει τὸν φύλακα στὸν δρόμο.

--Τὰ τέκνα πρέπει νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πίστη τῶν γονέων τους, νὰ μὴν τοὺς ὑπακοῦν, νὰ μὴν τοὺς σέβονται, ἀλλὰ νὰ φεύγουν ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα ἀπὸ αὐτούς.

--Ἡ Κυριακὴ δὲν εἶναι γιορτὴ ἀλλὰ μιὰ μέρα σὰν τις ἄλλες καὶ αὐτὴ τὴ μέρα μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ξεκουράζει τὸ σῶμα του καὶ νὰ τρώει καλύτερα ἀπὸ τις ἄλλες μέρες.

--Μπορεῖ κανεὶς ἐλεύθερα νὰ σκοτώσει ὅποιον εἶναι ἐναντίον τῶν δικῶν του προσωπικῶν ἢ πατριωτικῶν συμφερόντων.

--Ἡ μοιχεία καὶ ἡ ἀκολασία εἶναι ἴση μὲ τὸ μυστήριο τοῦ γάμου.

--Ἡ κλοπὴ εἶναι κάτι σχετικὸ καὶ θὰ κρίνεται ἀνάλογα μὲ τις συνθήκες.

--Ἡ βλασφημία εἶναι ἀναγκαία γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς κοινωνίας.

ἽΟρίστε ἀδερφοί μου, γιὰ ποῖο λόγο ξέσπασε ὁ Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Ὁ Θεὸς ὀργισμένος. ταρακούνησε τὴν γῆ γιὰ νὰ ἀποπινάξει τὸ βάρος ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων τῆς Εὐρώπης.

ἽΑραγε θὰ αἰσθανθοῦν πόνο ἀπὸ τὸ σεισμὸ τοῦ πολέμου, θὰ καταλάβουν γιὰ ποῖο λόγο τοὺς χτύπησε ὁ Θεὸς μὲ πόλεμο; ἽΘὰ συνέλθουν καὶ θὰ ἀρνηθοῦν τοὺς ἀδικούς νόμους τους; ἽΘὰ ξαναγυρίσουν στὸν αἰώνιο ἠθικὸ νόμο τοῦ Θεοῦ; ἽΘὰ ἐπιτρέψουν στοὺς ψευδο-λογοτέχνες νὰ συνεχίζουν νὰ γράφουν ψέματα μὲ τὸ ψεύτικο μολύβι τους καὶ νὰ σκοτεινιάζουν τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ σὲς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ;

Τὸ θέλουν αὐτὸ ἢ δὲν τὸ θέλουν; ἽΑπὸ αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθεῖ ἡ εὐτυχία καὶ ἡ δυστυχία, ἡ σωτηρία ἢ ἡ καταστροφὴ τῆς μελλοντικῆς Εὐρώπης. Μέχρι τώρα στοῦ λαό μας ξεκάθαρα φαίνονταν τὰ σημάδια τῆς μετάνοιας, τὰ σημάδια πὼς ἔχει συνέλθει.

ἽΑλλὰ, ἡ μετάνοια πρέπει νὰ εἶναι ἀληθινή, γιὰ νὰ συγχωρέσει ὁ Θεὸς τις ἁμαρτίες μας. ἽΑμήν.

Βλ. «Μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς φυλακῆς» ἐκδ. ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ.

Αίτια τῆς κατάθλιψης: ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὸν Θεό.

Ζοῦμε σ' ἓναν κόσμο, πὺδ βουλιάζει ὄλο καὶ περισσότερο στὴ θλίψη, στὴν ἀνία, στὴν σαρκικότητα. Εἶναι ὄλα αὐτά, τὰ πικρὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀπομάκρυνσης, τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τὸν Δημιουργό τους. Ὁ σύγχρονος καταθλιμμένος καὶ περίφρον τις ἄνθρωπος τῆς Δύσης, ζεὶ τὴν δύση τοῦ πολιτισμοῦ του, διότι θέλησε νὰ αὐτονομηθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό, σπρηίχτηκε στὸν ἑαυτό του, στὴ λογικὴ του καὶ ἀφέθηκε στὰ πάθη του. **«Μετᾶλλαξαν τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ σὲ ψέμμα, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τὴν κτίση καὶ ὄχι τὸν Κτίσαντα... Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τοὺς παρέδωσε σὲ πάθη ἀτιμίας»** Ἄφησε ὁ Θεὸς νὰ μάθουμε αὐτὰ πὺδ θὰ πάθουμε...

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς κατανοοῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος **κατὰ παραχώρηση τοῦ Θεοῦ ἀφέθηκε νὰ πέσει** στὰ διὰφορα πάθη, τὰ ὅποια τὸν ἀτιμάζουν καὶ τὸν ἐξευτελίζουν. Ἡ αἰτία τῆς παιδαγωγικῆς αὐτῆς Θείας παραχώρησης εἶναι τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν θέλησαν νὰ γνωρίσουν τὸν Θεόν. Δὲν ἐπιδίωξαν νὰ Τὸν ἔχουν **«ἐν ἐπιγνώσει»**, δηλ. νὰ ἔχουν γνήσια αἴσθηση καὶ γνώση τοῦ Θεοῦ ἐντὸς των, διὰ τῆς ὀλοκληρωτικῆς στροφῆς καὶ ἀγάπης πρὸς Αὐτόν. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ παραδοθοῦν ἀπὸ τὸν Θεὸ σπὸ σκοπισμὸ τοῦ νοός, σ' ἓναν νοῦ **«ἀδόκιμον»**, ἀνίκανο νὰ διακρίνει τὴν ἀλήθεια. Ὅποτε καὶ τὰ ἔργα τους εἶναι ἄπρεπα καὶ ἀμαρτωλά, ἔργα σκότους.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν παθῶν εἶναι φοβερὲς παρεκτροπὲς τῶν ἀνθρώπων, ἀλλοτριώση-φθορὰ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καὶ τελικὰ ἀπομόνωση ἀπὸ ὄλους (μοναξιά-κατάθλιψη). Οἱ ἄνθρωποι γέμισαν μὲ **«κάθε ἀδικία, πονηρία, πλεονεξία, φθόνο, φόνο, φιλόνηικη διάθεση, δόλο, κακοθήεια, ψιθυρισμὸ, καταλαλιά, μίσος πρὸς τὸν Θεό, ὕβρι, ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία, ἀπειθήεια πρὸς τοὺς γονεῖς, πανουργία, ἔλλειψη σύννεσης, ἀστοργία, ἀνελεημοσύνη, διχασμὸ καὶ ἀπομόνωση ἀπὸ ὄλους»**. Ἡ

ἀπομόνωση ἀπὸ ὅλους, τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὴν μακρὰ σειρά τῶν παθῶν καὶ τῶν συνεπειῶν τους, ποὺ ἀπαριθμεῖ στὸ προηγούμενο χωρίο ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος, εἶναι κύριο χαρακτηριστικὸ τῆς κατάθλιψης. Ὁ ἄνθρωπος αὐτοφυλακίζεται στὸ ἐγὼ του, μὴ μπορώντας νὰ κοινωνήσει μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον.

Τελικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπομάκρυνσης ἀπὸ τὸν Θεό, τῆς ἁμαρτίας εἶναι τὰ πάθη καὶ ὁ θάνατος, τόσο ὁ ψυχικὸς ὅσο καὶ ὁ βιολογικὸς-σωματικὸς.....

.....Ἡ κουλτούρα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου εἶναι μία «κουλτούρα τῆς πώσης» καὶ τῶν παθῶν. Ἡ ὑποδούλωση στὴν ὕλη καὶ στὸν αἰσθησιασμὸ ἔφερε τὴν λύπη καὶ τὴν ἀπελπισία. Ἔλεγε ὁ μακαριστὸς π. Σωφρόνιος Σαχάρωφ: **«Ἡ ἀπελπισία εἶναι ἡ ἀπώλεια τῆς συνειδήσεως ὅτι ὁ Θεὸς θέλει νὰ μᾶς δώσει τὴν αἰώνια ζωή. Ὁ κόσμος ζεῖ στὴν ἀπελπισία. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν καταδικάσει οἱ ἴδιοι τὸν ἑαυτό τους στὸ θάνατο. Πρέπει νὰ παλέψουμε σῶμα πρὸς σῶμα μὲ τὴν ἀκηδία».**

Ἡ σωματικὴ ἄνεση καὶ ἡ ἀχαλίνωτη ἱκανοποίηση τῶν παθῶν ἔφερε τὴν ἀνία, τὴν ἀκηδία καὶ τὴν διάχυτη ἀπογοήτευση. **Ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ αὐτοκτονία τείνει νὰ γίνεи μόδα.**

Μέσω ἐπιφανῶν ἐκπροσώπων τοῦ ὁ σύγχρονος κόσμος διακηρύττει ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐτυχία. Πρόσφατα κάποιος μεγάλος ἐπώνυμος συγγραφέας δήλωσε: «Δὲν πιστεύω στὴν εὐτυχία. Πιστεύω μόνο στὴν ἀνησυχία... Ὅσοι λένε ὅτι εἶναι εὐτυχισμένοι στὴ ζωὴ τους εἶναι ἠλίθιοι... Ἡ πραγματικὴ εὐτυχία εἶναι ἡ ἀνησυχία». (Οὐμπέρτο Ἔκο, Ἐλευθεροτυπία 9-4-2008). Ἄν ἡ εὐτυχία εἶναι ἡ ἀνησυχία τότε ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἔπρεπε νὰ πλῆξει σὲ ... πελάγη εὐτυχίας ἀφοῦ ἡ ἀνησυχία, τὸ ἄγχος καὶ ἡ ταραχὴ εἶναι χαρακτηριστικὰ τῶν περισσοτέρων σύγχρονων ἀνθρώπων. Ἀντίθετα ὅμως ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία δύσκολα συναντᾶται σήμερα, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε ὅτι εἶναι σχεδὸν ἀνύπαρκτη... ἰδιαίτερα στοὺς ἠλικιακὰ νεώτερους.

Ζοῦμε σ' ἓναν κόσμον ποὺ δημιουργεῖ γηρασμένες ψυχές. Πρόσφατα πάλι μία ἐπώνυμη ἠθοποιός, θλιμμένη δήλωσε: «Μὲ φοβίζει ἡ δική μου κούραση. Ἡ δική μου ἀπάθεια. Προσπαθῶ

τουλάχιστον σ' ένα ιδιωτικό χώρο ν' ανταποκριθῶ ὅσο πιὸ ἀνθρώπινα μπορῶ. Τὸ κατορθώνω; **Περισσότερο μὲ θλίβει τὸ γῆρας τῆς ψυχῆς. Ὁ μαρασμός της.**» (Αννέζα Παπαδοπούλου, Ἐλευθεροτυπία 12-4-2008). Τὸ γῆρας τῆς ψυχῆς δημιουργεῖ καὶ τὸ γῆρας τοῦ σώματος...

Οἱ δηλώσεις αὐτὲς ἐπιβεβαιώνουν τὸ γεγονός ὅτι ὅποιος θέλει νὰ «ἀνήκει» σ' αὐτὸν τὸν «κόσμο», βασανίζεται καὶ τελικὰ πεθαίνει. Ζώντας σύμφωνα μὲ τὴν κοσμικὴ νοοτροπία του, ὑποτασσόμενος στὰ πάθη, ποὺ συνιστοῦν αὐτὸ ποὺ λέμε «κόσμο» (φιληδονία, φιλοδοξία, φιλαργυρία), ζεῖ ἀναγκαστικά καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῶν παθῶν ποὺ εἶναι ἡ λύπη, ἡ κατάθλιψη, ἡ ἀνία, ἡ ψυχικὴ γήρανση, ὁ ψυχικὸς θάνατος...

.....Ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ ἀγαπήσει τὸν Θεὸν σύμφωνα μὲ τὴν πρώτη ἐντολή. Καλεῖται ἐπίσης νὰ ἀγαπήσει τὸν πλησίον του «βγαίνοντας» ἀπὸ τὴν ἄρρωστη ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτό του καὶ πρὸς τὰ κτίσματα. Τότε θεραπεύεται καὶ ἀπὸ τὴν Κατάθλιψη. **Γι' αὐτὸ ἔλεγε ὁ μακαριστὸς π. Πορφύριος ὅτι ἡ θεραπεία τῆς Κατάθλιψης εἶναι ὁ Θεῖος Ἔρωτας:** «Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό» δίδασκε «εἶναι τὸ μεγαλύτερο πράγμα, ποὺ αἰχμαλωτίζει τὴν ψυχὴ διότι δὲν εἶναι ἀπλῶς μία ἐνέργεια τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ Θεό, ἀλλὰ εἶναι τὸ σπουδαῖο ὅτι εἶναι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ποὺ γεμίζει ἔπειτα τὴν ψυχὴ καὶ τὴν κάνει ἄλλο» Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ **προαπαιτεῖ τὴν κατὰ Χριστὸν Ταπείνωση, τὴν αὐταπάρνηση καὶ τὴν μετάνοια.**

Γιὰ νὰ μπορέσει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀρνηθεῖ τὸν κακὸ ἑαυτό του, τὴν φιλαυτία καὶ τὰ ἐγωιστικὰ θελήματα του, θὰ πρέπει νὰ κινηθεῖ ὥστε νὰ βρεῖ τὸν αὐθεντικὸ ἑαυτό του, τὴν βαθεῖα καρδιά, τὸ κέντρο τῆς ψυχοσωματικῆς του ὑποστάσεως τὴν οὐσία τοῦ νοῦ. Θὰ πρέπει ἡ νοερὰ ἐνέργεια νὰ συγκεντρωθεῖ ἐντὸς τῆς «βαθείας καρδίας» καὶ ἐκεῖ νὰ παραμείνει ὁ νοῦς προσευχόμενος ἀδιαλείπτως. Ὁ ἄνθρωπος θὰ πρέπει νὰ ἀπαρνηθεῖ τὴν ραθυμία του, τὴν λήθη τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν μετεωρισμὸ-περιπλάνηση τοῦ νοῦς του στὰ κτίσματα. Ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ «βαστάζει τὸ Ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» θὰ πρέπει νὰ γίνῃ ἡ

μόνη και αποκλειστική φροντίδα του. Πράγματι «ή αποστολή των εκλεκτών του Κυρίου συνίσταται στο να βαστάζουν το όνομα αυτό, να πάσχουν υπέρ αυτού, να θεωρούν προνόμιο τον όνειδισμό, γι' αυτό και να είναι έτοιμοι να πεθάνουν για το όνομα του Κυρίου Ίησού. Μέλη του σώματος του Χριστού είναι εκείνοι πάνω από τους οποίους έχει επικληθεί το όνομά Του, και οι ίδιοι επικαλούνται το όνομα του Ίησού Χριστού. Μὲ ἓνα λόγο, τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ίησού σφραγίζει τὸν πιστό και τὸν ἀπεργάζεται ναὸ τῆς θεότητος, τόπο τῆς χαρισματικῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Γὰ νὰ ἔχει μνήμη τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος θὰ πρέπει νὰ σχολάσει ἀπὸ ὅποια ἄλλη κοσμικὴ μνήμη και ἀγωνιώδη φροντίδα . Θὰ πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ «ἠσυχάσει» ἀπὸ τὶς μάταιες μέριμνες γιὰ νὰ μπορέσει νὰ καθαριστεῖ. «**Ἡσυχία ἀρχὴ καθάρσεως**» μᾶς διδάσκει ὁ Μ. Βασίλειος. Διὰ τῆς ἐκκοπῆς τοῦ περισπασμοῦ και τῆς διάχυσης (πὺ συμβαίνει διὰ τῶν αἰσθήσεων) στὸ περιβάλλον ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἔλθει «εἰς ἑαυτόν». Ὅταν βρεῖ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτό του, ὅπως ὁ ἄσωτος, τότε θυμᾶται τὴν πατρικὴ στέγη. Τότε σκέπεται: «Πορεύσομαι πρὸς τὸν Πατέρα μου».

Τότε ἔχοντας βρεῖ τὸν ἑαυτό του μπορεῖ νὰ κινηθεῖ πρὸς τὸν Θεό. Τότε μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ δημιουργήσει τὶς προϋποθέσεις γιὰ νὰ κοινωνήσει ἀληθινὰ μὲ τὸν Θεό.

Μόνο «βγαίνοντας» ἀπὸ τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο, τὸν ἄνθρωπο τῆς ραθυμίας, τῆς λήθης και τῆς ἄγνοιας τοῦ Θεοῦ, μόνο «ἀπεκδυόμενος» αὐτόν, μπορεῖ νὰ ἐνδυθεῖ τὸν νέο ἄνθρωπο, τὸν κατὰ Χριστὸν κινζόμενον. Ἄρνούμενος τὸν παλαιὸ ἑαυτό του, ἀδειάζοντας τὴν καρδιὰ ἀπὸ τὸ ἐγὼ του, δημιουργεῖ τόπο γιὰ νὰ κατοικήσει ὁ Θεός.

Τότε ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς Θείας Χάριτος μὲ τὴν βοήθεια τῆς ἀδιάλειπτης νοεῶς καρδιακῆς προσευχῆς μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει τὸν Θεό. Τότε μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει γνήσια και τὸν πλησίον του ὡς τέκνο Θεοῦ πὺ εἶναι. Τότε ἡ καρδιὰ καθαρίζεται ἀπὸ κάθε λογισμό και ἐπιθυμία ἄλογη και ἐμπαθή. **Μένει μόνο ἓνας λογισμὸς και μία ἐπιθυμία και ἓνας πόθος στὴν καρδιὰ τοῦ κεκαθαρμένου ἀνθρώπου: Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ εἶναι (ὁ ἄνθρωπος αὐτός)**

συνεχῶς μέσα στὸν Χριστό καὶ ὁ Χριστὸς μέσα του.

Μ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἔννοια καλεῖται ὁ ἄνθρωπος νὰ «βγεῖ» ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του: νὰ βγεῖ ἀπὸ τὴν φιλαυτία του, τὸν ἐγωισμό του, τὸν ναρκισσιισμό του, τὴν αὐτολατρεία του, τὸ θέλημα του.

Πρέπει νὰ πάψει νὰ ἀγαπάει τὰ κτίσματα καὶ τὸν ἑαυτὸ του γιὰ νὰ μπορέσει νὰ δημιουργηθεῖ χῶρος καὶ καθαρότητα στὴν καρδιά του ὥστε νὰ «χωρέσει» ἐντὸς του τὸν Θεὸ καὶ διὰ τοῦ Θεοῦ ὅλον τὸν κόσμον. Πρέπει νὰ καθαρθεῖ ἀπὸ τὰ πάθη του ὁ ἄνθρωπος, νὰ φωτισεῖ ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τελικὰ νὰ γίνεи ναός, δηλ. κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἔτσι γίνεται ὁ ἄνθρωπος «Χώρα τοῦ Ἀχωρήτου». Τότε ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὸν ἐγωισμό, τὴν φιλαυτία, καὶ τὸν ὀδυνηρὸ συνεπακόλουθό τους τὴν λύπη καὶ τὴν Κατάθλιψη. Ὁ μόνος «χῶρος» ὅπου αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Ἱατροῦ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας.

Βλ. «Τὰ πάθη ὡς κυρία αἰτία τῆς κατάθλιψης» Ἱερομονάχου Σάββα Ἀγιορείτου.

«Οἱ ἄνθρωποι ξέχασαν τὸν Θεό»

Ἀλεξάντερ Σολζενίτσιν

Σὸ παρακάτω ἔξοχο κείμενο, ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1983, ὁ βραβευμένος μὲ Νόμπελ λογοτεχνίας Ρώσος λογοτέχνης, Ἀλεξάντερ Σολζενίτσιν (1918 - 2008) ἐντοπίζει τὴν αἰτία γιὰ τὴν Ρωσικὴ Ἐπανάσταση. Σημειώνει ὅτι ὁ ἴδιος λόγος εἶναι πίσω ἀπὸ τὴν ἐρήμωση, τὴν σκληρότητα καὶ τὸν ἐγκώσιμό σὲ ὀλόκληρο τὸν εἰκοστὸ αἰῶνα. Ἐδῶ εἶναι μερικὰ ἀποσπάσματα:

«Πρὶν ἀπὸ μισὸ αἰῶνα περίπου, ἐνῶ ἡμουν ἀκόμα παιδί, θυμᾶμαι, ὅτι ἄκουγα ἀρκετοὺς ἠλικιωμένους νὰ δίνουν τὴν ἀκόλουθη ἐξήγηση γιὰ τὶς μεγάλες καταστροφές ποὺ εἶχαν πλήξει τὴ Ρωσία: **Οἱ ἄνθρωποι ξέχασαν τὸν Θεό.** Γι' αὐτὸ καὶ συνέβη ὅλο αὐτό.

Ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει σχεδὸν πενήντα χρόνια, ποὺ ἐργάζομαι γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ἐπανάστασής μας. Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια ἔχω διαβάσει ἑκατοντάδες βιβλία, ἔχω συγκεντρώσει ἑκατοντάδες προσωπικὲς μαρτυρίες, καὶ ἔχω ἤδη συνεισφέρει ὀκτὼ τόμους δικούς μου στὴν προσπάθεια τῆς ἐκκαθάρισης ἀπὸ τὰ συντρίμια ποὺ ἄφησε πίσω ἡ ἀναταραχὴ.

Ἀλλὰ ἀν'μοῦ ζητοῦσαν σήμερα νὰ διατυπώσω ὅσο πιὸ συνοπτικὰ γίνεται τὴν κύρια αἰτία τῆς καταστροφικῆς ἐπανάστασης, ποὺ κατάπιε περίπου ἑξήντα ἑκατομμύρια τοῦ λαοῦ μας, δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸ θέσω μὲ μεγαλύτερη ἀκρίβεια, ἀπὸ ὅ,τι νὰ ἐπαναλάβω: **Οἱ ἄνθρωποι ξέχασαν τὸν Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ συνέβη ὅλο αὐτό.**

(...)

Οἱ ἀδυναμίες τῆς ἀνθρώπινης συνείδησης, ποὺ ἔχει στερηθεῖ τῆς θείας τῆς διάστασης, ἦταν ἕνας καθοριστικὸς παράγοντας σὲ ὅλα τὰ ἐγκλήματα αὐτοῦ τοῦ αἰῶνα. Τὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτὰ ἦταν ὁ Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, καὶ ἕνα μεγάλο μέρος τῶν σημερινῶν δυσκολιῶν μας μποροῦν νὰ ἀναχθοῦν σὲ αὐτό. Ἦταν ἕνας μεγάλος πόλεμος (ἡ μνήμη τοῦ ὁποίου φαίνεται νὰ ἔχει ξεθωριάσει), ὅταν ἡ Εὐρώπη, γεμάτη μὲ ὑγεία καὶ ἀφθονία, ἔπεσε σὲ μιὰ ὀργὴ αὐτοακρωτηριασμοῦ, ποὺ δὲν μπορούσε, παρὰ νὰ ὑποσκάψει τὴν

ισχύ της για έναν αιώνα ή περισσότερο, ίσως και για πάντα.

Ἡ μόνη πιθανὴ ἐξήγηση γιὰ τὸν πόλεμο αὐτὸ εἶναι μία ψυχικὴ ἔκλειψι μεταξὺ τῶν ἡγετῶν τῆς Εὐρώπης, λόγω τῆς ἀπώλειας τῆς εὐαίσθητοποίησής τους σὲ μία ὑπέρτατη δύναμη πάνω τους. Μόνο μία ἄθην δηλητηρίαση θὰ μπορούσε νὰ ὠθήσει φαινομενικὰ χριστιανικὰ κράτη νὰ χρησιμοποιοῦν δηλητηριώδη ἀέρια, ἓνα ὄπλο τόσο τρομερὰ ἀπάνθρωπο.

(...)

Ἦταν ὁ Ντοστογιέφσκι, καὶ πάλι, ὁ ὁποῖος ἀντλήσε ἀπὸ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάσταση καὶ τὸ ὀλοφάνερο μίσος γιὰ τὴν Ἐκκλησία τὸ δίδαγμα ὅτι «ἡ ἐπανάσταση πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ἀρχίσει μὲ τὸν ἀθεϊσμό». Αὐτὸ εἶναι ἀπολύτως ἀληθινό. Ἀλλὰ ὁ κόσμος δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ πρὶν, μία τόσο μεγάλη ἀσέβεια ὀργανωμένη, στρατιωτικοποιημένη καὶ ἐπίμονα κακόβουλη, ὅπως ἐκείνη πού ἐφαρμόζεται ἀπὸ τὸν μαρξισμό.

Στὸ πλαίσιο τοῦ φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ Μάρξ καὶ τοῦ Λένιν, καὶ στὸ ἐπίκεντρο τῆς ψυχολογίας τους, τὸ μίσος κατὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ κύρια κινητήρια δύναμη, πιὸ θεμελιώδης ἀπὸ ὅλες τὶς πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς ἀξιώσεις τους. Ὁ μαχητικὸς ἀθεϊσμός δὲν εἶναι ἀπλῶς τυχαῖος ἢ ὀριακὸς στὴν κομμουνιστικὴ πολιτικὴ. Δὲν εἶναι μία παρενέργεια, ἀλλὰ ὁ κεντρικὸς ἄξονας.

(...)

Ἀλλὰ ὑπάρχει κάτι πού δὲν περιμέναμεν: ὅτι σὲ μία χώρα, ὅπου οἱ ἐκκλησίες ἔχουν ἰσοπεδωθεῖ, ὅπου ἓνας θριαμβευτικὸς ἀθεϊσμός τὰ ἔχει ρημάξει ὅλα γιὰ τὰ δύο τρίτα τοῦ αἵωνα, ὅπου ὁ κληρὸς εἶναι ἐντελῶς ταπεινωμένος καὶ στερημένος ἀπὸ κάθε ἀνεξαρτησία, ὅπου ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὡς θεσμός, εἶναι ἀνεκτὸ μόνο γιὰ λόγους προπαγάνδας κατὰ τῆς Δύσης, ὅπου ἀκόμη καὶ σήμερα ἄνθρωποι στέλνονται σὲ στρατόπεδα ἐργασίας ἐξ' αἰτίας τῆς πίστεως τους, καὶ ὅπου, μέσα στὰ στρατόπεδα ἐκεῖνοι πού συγκεντρώνονται γιὰ νὰ προσευχηθοῦν τὸ Πάσχα, ὀδηγοῦνται σὲ κελιὰ τιμωρίας - δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ὑποθέσουν ὅτι κάτω ἀπὸ αὐτὸν τὸν κομμουνιστικὸ ὀδοστρωτῆρα ἡ χριστιανικὴ παρά-

δοση θα επιβίωνε στη Ρωσία. Είναι αλήθεια ότι εκατομμύρια συμπατριώτες μας έχουν διαφθαρεί και καταστραφεί πνευματικά από τον επίσημα επιβαλλόμενο αθεϊσμό, αλλά εξακολουθούν να υπάρχουν πολλά εκατομμύρια πιστοί.

Και εδώ βλέπουμε την αυγή της ελπίδας: άσχετα με το πόσο φοβερά όρθώθηκε ο κομμουνισμός με άρματα μάχης και πυραύλους, δεν έχει σημασία πόσο κατάφερε να καταλάβει τον πλανήτη, είναι καταδικασμένος να μην νικήσει τον Χριστιανισμό.

(...)

Αυτό το μίσος που σκόπιμα καλλιεργείται, εξαπλώνεται στη συνέχεια σε κάθε τι που έχει ζωή, την ίδια την ζωή, στον κόσμο με τα χρώματά του, τους ήχους και τα σχήματα, στο ανθρώπινο σώμα. Η πικραμένη τέχνη του είκοστού αιώνα χάνεται ως αποτέλεσμα αυτού του άσχημου μίσους, γιατί η τέχνη είναι άκαρπη χωρίς αγάπη.

Στην τέχνη η Ανατολή έχει καταρρεύσει, γιατί έχει χτυπηθεί και καταπατηθεί, αλλά στη Δύση, η πώση ήταν οικειοθελής, σε μία σκηνοθετημένη και επιτηδευμένη αναζήτηση, όπου ο καλλιτέχνης, αντί να προσπαθεί να αποκαλύψει το θεϊκό σχέδιο, προσπαθεί να βάλει τον έαυτό του στην θέση του Θεού.

(...)

Η ζωή μας δεν έγκειται στην επίδιωξη της υλικής επιτυχίας, αλλά στην προσπάθεια για μία αξία πνευματική ανάπτυξη. Ολόκληρη η γηΐνη ύπαρξή μας δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ένα μεταβατικό στάδιο στην κίνηση προς κάτι υψηλότερο, και εμείς δεν πρέπει να σκοντάψουμε και να πέσουμε, ούτε πρέπει να καθυστερούμε μάταια σε ένα σκαλί της σκάλας. Οί νόμοι της ύλης μόνοι τους δεν έξηγούν την ζωή μας, ούτε δίνουν την κατεύθυνση. Οί νόμοι της φυσικής και της φυσιολογίας δεν θα αποκαλύψουν τον άδιαμφισβήτητο τρόπο, με τον οποίο ο Δημιουργός συνεχώς, μέρα με τη μέρα, συμμετέχει στη ζωή του καθενός μας, άνελλιπώς κορηγώντας μας την ενέργεια της ύπαρξης.

Όταν η βοήθεια αυτή μās αφήσει, πεθαίνουμε. Και στη ζωή ολόκληρου του πλανήτη μας, το Θεϊό Πνεύμα σίγουρα κινείται όχι με λιγώτερη δύναμη: αυτό θα πρέπει να κατανοήσουμε στους σκοτεινούς και τρομερούς καιρούς μας.

Θαύματα πού σέ κάνουν νὰ πιστεύεις

Ἐσύ πού ἐρευνᾷς τὴ ζωὴ καὶ τὴ γνώση καὶ βασανίζεσαι ἀπὸ τόσο φοβερὰ ἐρωτηματικά, θὰ θέλαμε νὰ πειραματισθεῖς καὶ νὰ ἀναζητήσεις μαζί μας μερικὰ σημεῖα, πού ἔχουν σχέση μὲ τὴν

Ἀλήθεια, πού, κατὰ τὴ γνώμη μας, εἶναι μία καὶ λέγεται Χριστός.

Ὅπως ξέρεις πολὺ καλά ὁ δρόμος τῆς Ἐπιστήμης λέγεται πείραμα καὶ κάθε ἐπιστημονικὴ γνώση στηρίζεται στὸ πείραμα.

• Σοῦ προτείνουμε λοιπὸν ἓνα πείραμα πού εἶναι πολὺ εὐκόλο. Πάρε νερὸ ἀπὸ ὅπου θέλεις καὶ κλειστο σὲ ἓνα μπουκαλάκι γιὰ ὀρισμένο διάστημα. Ἀπὸ τὴ Βιολογία καὶ τὴν Ἐπιστὴμην γνωρίζομεν ὅτι τὸ νερὸ αὐτὸ σὲ λίγο καιρὸ θὰ μυρίσει καὶ θὰ χαλάσει.

Ταυτόχρονα ὅμως πάρε Μεγάλου Ἁγιοσμοῦ, δηλαδὴ νερὸ πού ἀγιάζεται ἀπὸ Ὁρθόδοξο Ἱερέα τὴν 6η Ἰανουαρίου, τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων καὶ κλειστο καὶ αὐτὸ σὲ ἓνα μπουκαλάκι καὶ ἄφησέ τον ἀρκετὸ καιρὸ. Τότε θὰ παρατηρήσεις ὅτι ὅσα χρόνια καὶ νὰ μείνει τὸ Ἁγιασμένο αὐτὸ Νερό, δὲν θὰ χαλάσει, οὔτε θὰ μυρίσει οὔτε θὰ σκουληκιάσει!

Πρέπει νὰ σοῦ πούμε πὼς εὐρέθηκε Ἁγιοσμός σὲ μπουκάλια μέσα σὲ παλαιοὺς τοίχους σπιτιῶν φυλαγμένος ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν καὶ τριακοσίων ἐτῶν καὶ τὸ νερὸ αὐτὸ ἦτο καθαρῶτατο σὰν νὰ εἶχες βάλει ἀποστειρωμένο νερὸ πού ἔχει καθαρισθεῖ ἀπὸ τὰ μικρόβια.

Πὼς ἐξηγεῖς ἐσύ, λοιπὸν, αὐτὸ τὸ φαινόμενο; Ἐσύ πού λὲς πὼς δὲν ὑπάρχει «τίποτε»... καὶ πρέπει νὰ γλεντήσουμε; Ὅπως βλέπεις εἶναι ἀδύνατον τὸ κοινὸ νερὸ νὰ χαλάει καὶ τὸ ἄλλο νὰ διατηρεῖται ἄθικτο 300 χρόνια ἔτσι στὴν τύχη. Καὶ ὅλα αὐτὰ γίνονται μὲ τὸν ἀπλὸ λόγον καὶ τὴν εὐλογία ἑνὸς ὁποιοῦδήποτε Ὁρθόδοξου Ἱερέα πού παρ' ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ βρίζεις!

* * *

Μπορεί καμμιά φορά να περνάει από το νοῦ σου ἡ ἐξῆς σκέψη. Ὑπάρχουν τόσες θρησκείες στὴ γῆ, χριστιανοί, μουσουλμάνοι, Βουδιστές, Ἰνδουϊστὲς κ.λ.π. Ποιὸς ἔχει τὴν Ἀλήθεια; Ἀλλὰ καὶ οἱ χριστιανοὶ εἶναι χωρισμένοι: Ὁρθόδοξοι, Παπικοί, Διαμαρτυρόμενοι... τί θὰ γίνουν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι; Ἐμεῖς μόνο κατέχουμε τὴν ἀλήθεια; Καὶ σιγά σιγά αὐτὴ ἡ συλλογιστικὴ ὁδὸς μπορεῖ νὰ σὲ ὀδηγήσει στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους τῆς ἀμφιβολίας πρῶτα καὶ τέλος στὸ κανάλι τῆς ἀπιστίας.

Ἐμεῖς ὁμῶς πέραν ἀπὸ μιὰ θεωρητικὴ ἀπάντηση - ποὺ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος - σοῦ προτείνουμε τὸ ἐξῆς:

- Ἄν νομίζεις πῶς ἡ Ἀλήθεια διὰ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη εἶναι σημαντικὴ ὑπόθεση, θὰ σοῦ λέγαμε νὰ κάνεις ἓνα ταξίδι τὸ Πάσχα στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐκεῖ θὰ δεῖς μὲ τὰ μάτια σου ἓνα συνεχιζόμενο θαῦμα. Τὴν τελετὴ τοῦ Ἁγίου Φωτός.

Ἄν καὶ ἔχουν περάσει ὀλόκληροὶ αἰῶνες τὸ θαῦμα αὐτὸ συνεχίζεται. Κάθε χρόνο τὸ Ἅγιον Φῶς ἀνάβει μόνο του στὸν Πανάγιο Τάφο μὲ Θεϊκὴ Δύναμη.

Ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Τεχνολογία καὶ ἡ Λογικὴ, δὲν μποροῦν νὰ δώσουν καμμίαν ἐξήγηση στὸ φαινόμενο αὐτό, δεδομένου ὅτι τὸ θαῦμα εἶναι ὑπὲρ τὴν φύσιν καὶ δὲν ἐπιδέχεται ἔρευναν. Ἐκεῖ παρρηρῖσκονται χιλιάδες προσκυνητὲς ἀπὸ ὅλον τὸν Κόσμον, γιὰ νὰ δοῦν τὸ μεγάλο αὐτὸ γεγονός.

Τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ Ἅγιο Φῶς ἐμφανίζεται νὰ τρέχει σὰν ἀστραπὴ ἢ σὰν περιστέρη, φτερουγίζει στὰ σβηστὰ κανδήλια καὶ τὰ ἀνάβει. Ἡ ἀνάβει τὰ κεριὰ χριστιανῶν ξαφνικά, ἐνῶ αὐτοὶ βρῖσκονται πολὺ μακριά.

Μόλις πρωτοεμφανίζεται, ἔχει χρωματισμὸ γαλάζιο, διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ σύνθετες φῶς. Τὰ τρία πρῶτα λεπτὰ τὸ Ἅγιο Φῶς δὲν καίει. Μπορεῖ νὰ τὸ ἀκουμπήσεις στὸ πρόσωπό σου, στὰ μαλλιά σου, μπορεῖ νὰ τὸ πιάσεις μὲ τὰ χέρια σου χωρὶς νὰ πάθεις τίποτε. Βλέπεις παπάδες νὰ τὸ βάζουν στὰ γένεια τους καὶ νὰ μὴν πίνουν φωτιά!

Πρῶτα ὁμῶς ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ Ὁρθόδοξος Πατριάρχης, ἀφοῦ λεπτομερῶς ψαχθεῖ ἀπὸ Ἑβραίους Ἀστυνομικοὺς εἰσέρχεται στὸν Πανάγιο Τάφο καὶ ἐκεῖ προσεύχεται γιὰ νὰ κατέλθει τὸ Ἅγιο Φῶς καὶ ἀφοῦ ἐμφανισθεῖ, ὅπως τὸ περιγράψαμε, ἀνάβει ὁ Πατριάρχης

κης ένα μάτσο από 33 κεριά και τὸ δίδει στοὺς πιστοὺς.

Νὰ σημειωθῆ, ὅμως, πὼς τὸ Ἅγιο Φῶς ἀνάβει **μόνον στὸν Ὁρθόδοξο Πατριάρχη!** Ὅσες φορές ἐπεχείρησαν ἐκπρόσωποι ἄλλων δογμάτων καὶ θρησκειῶν νὰ τὸ λάβουν, τὸ Ἅγιο Φῶς δὲν ἀναβε!

Ἡ ὅλη ἱστορία τοῦ Ἁγίου Φωτὸς ἔχει προβληματίσει πολλοὺς καὶ τοὺς ὀδήγησε τελικὰ εἰς τὴν Πίστιν πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἀλήθεια.

* * *

- Θὰ θέλαμε νὰ σοῦ ποῦμε ἐπίσης, γιὰ τὸ Ὅρος Σινᾶ. Ἐκεῖ θὰ βρεῖς στοὺς βράχους τοῦ Σινᾶ ζωγραφισμένη τὴν καιομένη βάτο τοῦ Μωϋσῆ. Σπάζοντας ὅποιαδήποτε πέτρα βλέπεις ἀποτυπωμένη στὸ ἐσωτερικὸ τῆς πέτρας τὴ βάτο τοῦ Μωϋσῆ. Θὰ μπορούσαμε ἐπίσης νὰ σοῦ ποῦμε γιὰ τὸ ψάρι «Γουλιανὸς» ποὺ ζεῖ στὴ λίμνη Γεννησαρὲτ καὶ πάνω στὸ κεφάλι του (κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα) ἔχει ἀποτυπωμένη τὴ βάπτισι τοῦ Χριστοῦ.. Τὸ ψάρι αὐτὸ ἀπαντᾶται στὸν Ἰορδάνη ποταμό!

* * *

- Ἐνα ἄλλο θαῦμα ποὺ μπορεῖς νὰ δεῖς, γίνεται στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Σάββα στὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἐκεῖ ὅταν πεθαίνουν οἱ καλόγεροι, τὸ σῶμα τους δὲν παγώνει οὔτε ξυλιάζει, οὔτε μυρίζουν σὰν τὰ πώματα, ὅπως συμβαίνει στοὺς νεκροὺς. Δὲν τοὺς θάβουν στὸ κῶμα σὲ μνήματα, ἀλλὰ ἀπλῶς τοὺς τοποθετοῦν σὲ ἓνα δωμάτιο, ὅπως εἶναι. Ἐκεῖ στὸ δωμάτιο, οὔτε μυρίζουν, οὔτε σκουληκιάζουν κατὰ τὴν ἀποσύνθεσι καὶ τελικὰ κατὰ θαυμαστὸ τρόπο λυώνουν σιγά σιγά οἱ σάρκες τους καὶ μένουν μόνο τὰ γυμνὰ κόκκαλα.

Πῶς τὸ ἐξηγεῖς ἐσὺ αὐτὸ τὸ φαινόμενον;

* * *

- Ἄν θὰ πήγαινες στὸ Ἅγιον Ὅρος στὴ Μονὴ Ἰβήρων ἐκεῖ θὰ ἔβλεπες τὴν κανδήλα τῆς Παναγίας νὰ κινεῖται μόνη τῆς διὰ θεϊκῆς δυνάμεως προκειμένου νὰ προειδοποιήσῃ ὅτι κάτι κακὸ θὰ συμβεῖ στὴν Ἑλλάδα ἢ στὸν κόσμον. Οἱ κινήσεις γίνονται γιὰ ἀρκετὲς ἡμέρες, ὅπως συνέβη καὶ πρὸ τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ὡς καὶ τὸ 1974 πρὶν εἰσβάλλουν οἱ Τοῦρκοι στὴν Κύπρο καὶ πολλὰς ἄλλες φορές.

- Στην Πελοπόννησο κοντά στην Τρίπολη, στο Μοναστήρι της Παναγίας της Μαλεβής, είναι μια αρχαία εικόνα της Παναγίας που συνεχώς και μυστηριωδώς εξέρχεται από την εικόνα Άγιο Μύρο. Το άρωμα αυτού του Μύρου είναι άριστης ποιότητας και μεγάλης διάρκειας.

Η ευωδία δὲ τοῦ Μύρου εἶναι ἀσυνήθης καὶ ἡ διάρκειά του γιὰ πολλὰ χρόνια, ἐνῶ τὰ δυνατώτερα ἀρώματα σὲ 48 ὥρες ἐξατμίζονται. Ἡ Ἐπιστήμη ἀδυνατεῖ νὰ ἐξηγήσει τὸ φαινόμενο αὐτὸ κι ὅσες φορές προσπάθησαν νὰ ἀναλύσουν χημικὰ τὸ Μύρο τῆς Παναγίας τῆς Μαλεβῆς σὲ ἑλληνικὰ καὶ ξένα πανεπιστήμια δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν καμμίαν ἱκανοποιητικὴ ἀπάντηση.

- Ποῦ βρήκατε αὐτὸ τὸ ἄρωμα; ρωτοῦσε ἓνας Βούλγαρος χημικὸς κάποιον Ἑλληνα πού πῆγε στὴ Βουλγαρία νὰ τὸ ἀναλύσει, χωρὶς ὅμως νὰ ἀποκαλύψει ὅτι ἦταν τὸ Μύρο τῆς Παναγίας καὶ ὅταν ὁ Ἑλληνας τοῦ ἐξήγησε, ὁ Βούλγαρος ἔμεινε ἄφωνος!

Τὸ Μύρο αὐτὸ εἶναι θαυματουργό. Πολλοὶ ἄνθρωποι μὲ βαρειές καὶ ἀνίατες ἀρρώστιες, ὅπως καρκίνο στὸν ἐγκέφαλο, στὸ λαιμό, στὴν κοιλιά, μόλις ἔβαλαν καὶ ἐχρίσθησαν μὲ αὐτὸ τὸ Ἅγιο Μύρο βρῆκαν ἀμέσως τὴ θεραπεία τους!

* * *

- Θα σοῦ ἔλεγα καὶ γιὰ ἓνα θαῦμα πού γίνεται στὴ νῆσο Χίο στὴν ἀκροθαλασσιά, ἐκεῖ πού μαρτύρησε ἡ Ἁγία Μαρκέλλα. Ἐκεῖ ὅταν ὁ ἱερέας διαβάσει τὴν Παράκληση τῆς Ἁγίας, τὸ νερὸ τῆς θάλασσας ἀρχίζει νὰ βράζει σὰν νὰ τοῦ ἔβαλες δυνατὴ φωτιά, νὰ γεμίζει ἀτμούς καὶ φυσοαλίδες. Ὅταν ὅμως ἡ Παράκληση τελειώσει, ὑποχωρεῖ τὸ βράσιμο καὶ ἐπανερχεται τὸ νερὸ στὴ φυσικὴ του κατάσταση. Ἄν θές πῆγαινε νὰ τὸ δεῖς.

* * *

Ἄλλα θαύματα πού μὲ αὐτὰ συνδέονται ἐντυπωσιακὰ καὶ τρομακτικὰ γεγονότα, πού ἔκαναν τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς καὶ τοὺς ἀπίστους νὰ ὑποτάξουν τὴ βούλησή τους σὲ κάποια ἄλλη ἀόρατη καὶ ἀκαταμάχητη δύναμη, εἶναι αὐτὰ πού τις τελευταῖες δεκαετίες ἔχουν συμβεῖ σὲ πολλὰ σημεῖα τῆς γῆς καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι πολυάριθμα.

Αὐτὰ εἶναι μερικοὶ Ὁρθόδοξοι Ναοὶ ποὺ δὲν γκρεμίζονται. Οἱ Ἐκκλησίαι αὐτὲς μόλις ἀντιμετώπισαν κατεδάφιση τὴν ἐξουδετέρωσαν μὲ τρόπο ποὺ προκάλεσε θάμβος.

Ἀναφερόμαστε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὰς αὐτὲς περιπτώσεις ποὺ εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Πέτρας (Παρασκευῆς) ποὺ βρίσκεται σὲ κεντρικὸ σημεῖο τῆς Σόφιας, στὴ Βουλγαρία.

Τὸ 1963 ἀποφάσισαν οἱ ἀρμόδιοι νὰ πλατύνουν τὸν δρόμον καὶ ἔπρεπε τὸ Ἐκκλησάκι ποὺ ἐμπόδιζε, νὰ κατεδαφισθεῖ. Μόλις τὸ Συνεργεῖο κατεδαφίσεως ἐτοιμάστηκε καὶ ἡ μπουλντόζα πήγαινε νὰ τὸ γκρεμίσει, ὅταν πλησίασε στὸ Ναὸ ἔσπασε κάτι στὴ μηχανὴ καὶ σταμάτησε.

Ἐπείρηναν πολλὰς φορὰς νὰ τὸ γκρεμίσουν, ἀλλὰ οἱ μηχανὲς τῆς μπουλντόζας ἔσπαζαν, προτοῦ νὰ τὸ πλησιάσουν! Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ὑπεύθυνος τῆς ἐπιχειρήσεως πληροφορήθηκε ὅλα τὰ ἀνωτέρω καὶ ἔμαθε τὶς λεπτομέρειες καὶ τὰ συμβάντα καὶ τοῦ ἐφάνησαν ὅλα αὐτὰ ἀνοησίες. Ἄγριεμένος τότε ἄρχισε νὰ φωνάζει καὶ μὲ θυμὸ πῆρε ὁ ἴδιος τὴν μπουλντόζα καὶ μὲ ὀρμὴ καὶ μανία βρίζοντας ἐβάδιζε μὲ ταχύτητα πρὸς τὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ τὴν κατεδαφίσει, ἀλλὰ ὅμως προτοῦ πλησιάσει τὸν τοῖχο ἀμέσως σπάει ἡ Μηχανὴ καὶ σταματᾷ αὐτομάτως καὶ ξαφνικὰ εὐρέθηκε καὶ ὁ ἴδιος νεκρὸς. Ἐπέθανε τὴν ἴδια στιγμή!

Τότε κατέλαβε ὅλους φόβος καὶ τρόμος μπροστὰ στὸ ὑπερφυσικὸ αὐτὸ φαινόμενο καὶ δὲν ἀπέμεινε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ὑποχωρήσουν σπὴν ἀκαταμάχητη αὐτὴ δύναμη καὶ νὰ ἀνακαλέσουν τὴν διαταγὴ τῆς κατεδαφίσεως. Καὶ ἔτσι, ὁ Ναὸς ἔμεινε ἄθικτος μέχρι τὴν σήμερον.

Ἔνα ταξίδι στὴ Σόφια σου βεβαιώνει τὰ ἀνωτέρω.

* * *

Ἔνα μεγάλο θαῦμα γίνεται κάθε χρόνο στὸ Ὅρος Θαβῶρ (στὰ Ἱεροσόλυμα). Εἶναι αὐτὸ ποὺ συμβαίνει κατὰ τὴν νύχτα τῆς Ἑορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως - 6 Αὐγούστου - ὅποτε ἐμφανίζεται μιὰ Φωτεινὴ Νεφέλη, ἡ ὁποία καλύπτει τὸν κῶρο τῆς Μονῆς καὶ φωτίζει ὅλη τὴ νύχτα ὅλο τὸ περιβάλλον. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς εορτῆς ἡ νεφέλη χάνεται. Αὐτό, μπορεῖς νὰ πᾶς νὰ τὸ δεῖς.

Εἶναι τόσα πολλὰ τὰ θαύματα καὶ τὰ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα ποὺ γίνονται τῶρα μάλιστα τελευταίως μέσα στο κῶρο τῆς Ὁρθοδόξου

Ἐκκλησίας πού τὸ σύντομο αὐτὸ μέσον πού διαλέξαμε γιὰ τὴν ἐπικοινωνία μαζί σου δὲν ἐπαρκεῖ νὰ τὰ ἀπαριθμήσουμε. Πάντως, ἐμεῖς ἐκάναμε τὶς δικές μας προσπάθειες νὰ σὲ βοηθήσουμε νὰ γνωρίσεις τὴν Ἀλήθεια πού εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Του πού τόσο σημαντικὰ καὶ ἐπίμονα πολεμεῖται, κακοποιεῖται καὶ ἀποκρύπτεται...

Ἄν θές μιὰ ὁποιαδήποτε ἐπικοινωνία μὲ κάποιον πνευματικὸν ἄνθρωπο, ὁδηγὸ καὶ συμπαραστάτη στὴ ζωὴ σου, δὲν θὰ ἀργήσεις νὰ τὸν βρεῖς. Ἀρκεῖ νὰ θέλεις καὶ ὁ Κύριος θὰ σὲ βοηθήσει.

Πάντως τὰ πράγματα ἀπὸ τὰ σημερινὰ γεγονότα, ὅπως τὰ βλέπεις, εἶναι δύσκολα καὶ ἕνας Παγκόσμιος Πόλεμος ἀπειλεῖ τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ Θεὸς μᾶς προειδοποιεῖ νὰ μετανοήσουμε, νὰ ἐξομολογηθοῦμε τὶς ἁμαρτίες μας καὶ νὰ ἀλλάξουμε ζωὴ, γιὰτι ἔρχεται ἡ Ὁργὴ Του μὲ θυμὸ νὰ τιμωρήσει τὴν ἀποστασία καὶ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Εἰς τὴν Ἀποκάλυψη, στὸ τελευταῖο βιβλίον τῆς Καινῆς Διαθήκης, στὸ κεφάλαιο ΙΣΤ΄ 9 - 9 γράφει ὅτι ἔγινε μεγάλος καύσωνας καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐξεματίσθησαν καὶ ἀντὶ νὰ μετανοήσουν, αὐτοὶ βλασφημοῦσαν τὸν Θεὸν μὲ τὰ ἁμαρτωλὰ ἔργα τους!

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα τὸ τελευταῖο πρέπει νὰ σὲ προβληματίσει ἰδιαίτερως. Πῶς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης πού ἔγραψε τὴν Ἀποκάλυψη πρὸ 2.000 ἐτῶν ἐγνώριζε ὅτι θὰ γίνῃ καύσωνας ἢ ὅτι θὰ συμβεῖ τὸ Τσερνομπίλ (Ἀποκ. Η΄) ἢ ὅτι θὰ ἔχουμε τηλεοράσεις (Ἀποκ. ΙΑ΄ 9) καὶ τόσα ἄλλα πού συμβαίνουν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας;

Ἕνας εἶναι ὁ δρόμος. Ἡ Πίστη καὶ ἡ Μετάνοια πού μᾶς ζητάει ὁ Κύριος καὶ ἀλλάζοντας ζωὴ νὰ δώσουμε δόξα στὸ Θεό. «ΕΡΧΟΥ ΚΑΙ ΙΔΕ» (Ἰωάν. Α΄ 47).

Ἱεροδιάκων ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ
Τιβεριᾶς Ἰσραὴλ - Ἱεροσόλυμα

Ἡ διαστροφή ἀπειλεῖ καὶ τὸ Σχολεῖο!!

Θὰ βγοῦν πράγματα ἀπὸ τὰ σχολεῖα ποὺ ὁ νοῦς σας δὲν φαντάζεται...
(ἄγ. Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς)

Ἡ Παιροκοσμάς, «ὁ προφήτης τοῦ Γένους», ἐν μέσῳ φρικτῆς αἰχμαλωσίας ἔκτιζε σχολεῖα ἑλληνικὰ «ὅπου λαμπρύνουν καὶ φωτίζουν τὸν νοῦν τοῦ μαθητοῦ ἀνθρώπου» καὶ «φυλάγουν ἀπὸ κάθε λογῆς κακὸν καὶ ἁμαρτίαν». **Τὸ ρωμαῖκο σχολεῖο φωτίζει, διότι φωτίζεται ἀπὸ τὸ Φῶς τὸ ἀληθινόν** καὶ ὄχι ἀπὸ ἄρρωστα, τὰ ψευδώνυμα φῶτα τῶν σχολείων τοῦ σημερινοῦ ψευτορομαίικου! Ἄν ζοῦσε σήμερα ὁ Ἅγιος θὰ βροντοφώναζε «γκρεμίστε τα αὐτὰ τὰ σχολεῖα», γιατί σκοτίζουν τὸν νοῦ τοῦ μαθητοῦ, μαγαρίζουν τὴν ψυχὴ του!! **«Αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν» τὸ τι βγαίνει σήμερα ἀπὸ τὰ σχολεῖα**, πράγματα ποὺ μόνο νοῦς δαιμονιώδης μπορεῖ νὰ τὰ φανταστεῖ!! *(Νοῦς ἀποστάς τοῦ Θεοῦ, ἢ κτηνώδης γίνεται ἢ δαιμονιώδης)*, μᾶς κανοναρχεῖ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Ἔχω ἐνώπιόν μου «Δελτίον τύπου» μὲ τίτλο «Ἡμερίδα-Ὄμοφοβία καὶ τρανσφοβία στὴν Ἐκπαίδευση, παιδιά-γονεῖς-ἐκπαιδευτικοί!». Διοργανώθηκε τὸν περασμένο μῆνα στὸ 66ο Δημοτικὸ Σχολεῖο Ἀθηνῶν.

Διαβάσω ἀπὸ τὸ «Δελτίο»: « Τὰ περιστατικὰ ὀμοφοβικοῦ καὶ τρανσφοβικοῦ ἐκφοβισμοῦ (bullying) στὴν ἐκπαίδευση συχνὰ δὲν γίνονται ἀντιληπτὰ ὡς τέτοια, δὲν ὑπάρχουν συστηματικὲς δράσεις στὸ ἐπίπεδο τῆς πρόληψης καὶ ὑπάρχει ἀμηχανία ὅταν χρειασθεῖ νὰ ἀντιμετωπιστοῦν στὴν πράξη. Γενικὰ εἶναι ἕνα παραμελημένο ζήτημα στὴν ἐκπαιδευτικὴ ἀτζέντα ποὺ μέχρι τώρα καλύπτεται ἀπὸ σιωπὴ καὶ ἀμηχανία...

Ἡ ἡμερίδα ἀπευθύνεται σὲ ἐκπαιδευτικούς ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε ἄτομο ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ ἕνα δημοκρατικὸ καὶ ἀνθρώπινο σχολεῖο ὅπου ὅλα τὰ παιδιὰ θὰ ἀπολαμβάνουν πλήρη σεβασμὸ τῆς ἀξιοπρέπειάς τους, ἕνα σχολεῖο «καθαρὸ» ἀπὸ κάθε μορφὴ ἐκφοβισμοῦ καὶ παρενόχλησης. Στὴν ἡμερίδα θὰ γίνῃ παρουσίαση τῆς καταγραφῆς τῶν ὀμοφοβικῶν καὶ τῶν τρανσφοβικῶν περιστατικῶν στὴ σχολικὴ ζωὴ μὲ βάση τὰ δεδομένα τῆς ἔρευνας μας, ποὺ διεξήχθη μὲσω διαδικτύου ἀπὸ τὸ 2010 ἕως τὸ 2013

καὶ θὰ γίνεῖ ἐνημέρωση γιὰ τὴ νομοθεσία τῆς Ε.Ε καὶ τῆς Ἑλλάδας σχετικὰ μὲ τὴν ἴση μεταχείριση σὲ θέματα σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ καὶ ταυτότητας φύλου. Στὴ συνέχεια, θὰ προταθοῦν ὅροι βελτίωσης τῶν προγραμμάτων σεξουαλικῆς ἀγωγῆς-διαφυλικῶν σχέσεων καὶ καλῆς πρακτικῆς γιὰ τὴν πρόληψη καὶ ἀντιμετώπιση τοῦ ὁμοφοβικοῦ...τρανσοφοβικοῦ ἐκφοβισμοῦ στὴν ἐκπαίδευση καὶ θὰ τονιστεῖ ἡ ἀναγκαιότητα μιᾶς ἀντισεξιστικῆς ἐκπαιδευτικῆς πολιτικῆς- μὲ ἰδιαίτερη ἔμφαση στὴν προώθηση **μιᾶς νέας ἀντίληψης γιὰ τὸν ἀνδρισμὸ** καθὼς αὐτὸ συνδέεται ἄμεσα μὲ μείωση τῆς ὁμοφοβίας καὶ τῆς τρανσοφοβίας (σ.σ. θαυμάστε γλῶσσα σὲ δελτίο τύπου σχολείου!) Τέλος, θὰ παρουσιασθεῖ, ὡς παράδειγμα, ἓνα παιδικὸ βιβλίο πού σέβεται τὴν **οἰκογενειακὴ ποικιλομορφία** καὶ μπορεῖ νὰ συμβάλει στὴν ἄρση ὀρισμένων ἐμποδίων πού προέρχονται ἀπὸ τὴν ὁμοφοβία, τὴν ὑπαρξὴ προκαταλήψεων καὶ τὴν ἔλλειψη ἀνάλογων παραδειγμάτων στὸ παιδαγωγικὸ ὕλικό». («**Θεέ μου τὶ βλέπομεν στὶς μέρες μας**», θὰ ἀναφωνοῦσε μοιρολογόντας ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης!!).

Εἰσηγητὲς στὴν ἡμερίδα εἶναι δάσκαλοι, νηπιαγωγοί, ψυχοθεραπευτὲς, σχολικοὶ σύμβουλοι, καθηγητὲς παιδαγωγικῶν τμημάτων καὶ λοιποὶ ... φοβισμένοι! Τὸν μόνον «φόβο» πού δὲν ἔχουν εἶναι τὸν καλὸ «φόβο Θεοῦ»!! Καὶ «χωρὶς Θεὸ ὅλα ἐπιτρέπονται» κατὰ τὸν ἀείκλωρο λόγο τοῦ Ντισογιέφσκι. Ἡ παρουσία καθηγητῶν πού διδάσκουν αὐριανοὺς δασκάλους προκαλεῖ τρόμο! Τὰ τμήματα αὐτὰ εἶναι αἰχμάλωτα ἀπὸ ἐκκλησιομάχους, ἀπάτριδες ψευτοδιανοοῦμενους, ἀπὸ ἀνθρώπους «ὧν ὁ θεὸς ἡ κοιλία...., οἱ ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ» (Φιλίπ. γ' 18-19). Εἶναι σχολὲς ἐκπαίδευσης γενιτσάρων καὶ πρέπει, ὅταν τοῦτο τὸ Γένος, τὸ ρωμαϊκόν, ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ τοὺς φραγκολεβαντίνους, νὰ ἐπανεκπαιδεύσει τοὺς δασκάλους, ὥστε νὰ μάθουν, «*νὰ γνωρῖσουν τὶ θὰ εἰπῆ πατρίδα, τὶ θὰ εἰπῆ θρησκεία, τὶ θὰ εἰπῆ φιλοτιμία, ἀρετὴ καὶ τιμιότη...Καὶ ὁ Θεὸς, ἅς κάμῃ τὸ ἔλεος του νὰ μᾶς γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν μεγάλο γκρεμνὸν ὅπου τρέχομεν νὰ τζακιστοῦμεν*». (Ἀπὸ τὸ βιβλίο *Στρατηγὸς Μακρυγιάννης, μοναχοῦ Θεόκλητου Διονυσίου, ἐκδ. «Ὁ Ἄθωνας», σ.137-138*)

Ὁμολογῶ ὅτι ἀγνοοῦσα τὶ σημαίνουν ἀκριβῶς οἱ ὄροι «**ὁμοφοβία**» καὶ «**τρανσφοβία**». Τὰ παλιὰ καλὰ λεξικά δὲν τοὺς περιέχουν, ἢ διαστροφή δὲν εἶχε γίνει ἀκόμα μόδα! Ἐντόπισα στὸ διαδύκτιο τὴν ἐρμηνεία: «Οἱ ὄροι «**ὁμοφοβία**» καὶ «**τρανσφοβία**» ἀφοροῦν κάθε πράξη βίας, κακοποίησης, λεκτικῆς παρενόχλησης, ἀπειλῆς, προπηλακισμοῦ κατὰ τῶν **λεσβιῶν, γκέϊ, τῶν ἀμφὶ καὶ τράνς προσώπων** (L.G.B.T.- Λ.Ο.Α.Τ., τὸ ἀρκτικόλεξο, ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ γράμμα τῶν τεσσάρων...προσώπων) πὺ ἔχει ὡς σκοπὸ ν'ἀποθαρρύνει τὴν ὁποιαδήποτε ὁρατότητά τους»

Μάλιστα οἱ ... Λ.Ο.Α.Τ. τιμῶνται καὶ μὲ Παγκόσμια Ἡμέρα, τὴν 17η Μαΐου! Ὡς γνωστὸν ἡ ἄθην Δύση, ἐπειδὴ περιφρόνησε τὶς ἐορτὲς τῆς Ἐκκλησίας, καθιέρωσε τὶς χαζοχαρούμενες Παγκόσμιες Ἡμέρες, γιὰ νὰ ἀναπληρώσει τὸ κενό!

Ἐπιστρέφω στὸ «Δελτίο τύπου», ρωτώντας:

«Υπάρχουν στὸ Δημοτικὸ σχολεῖο φαινόμενα ἀποθάρρυνσης τῆς ὁρατότητας τῶν Λ.Ο.Α.Τ.»; **Ξέρουν τὰ βχρονα καὶ 7χρονα παιδιά ἀπὸ λεσβίες, ἀμφί, τράνς καὶ λοιπὲς κτηνωδίες;** Θὰ σταθεῖ δάσκαλος ἐνώπιον τῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ θὰ τοὺς ἀναλύσει αὐτὲς τὶς μαγαρισιές; Οἱ γονεῖς, οἱ ἔχοντες σώας τὰς φρένας, θὰ τὸν καταγγεῖλουν ὡς σχιζοφρενῆ καὶ θὰ τὸν στείλουν γιὰ τὰ περαιτέρω! Τὶ ἐννοοῦν μὲ τὴν φράση «**νέα ἀντίληψη γιὰ τὸν ἀνδρισμὸ**»; Γιατὶ εἰδικῶς γιὰ τὸν ἀνδρισμὸ; Ὁ παραδοσιακός, ὁ...ἀνδρικός ἀνδρισμὸς ἔχει ξεπεραστεῖ; («Πάντα ἄνω καὶ κάτω γέγονε, πάντα συγκέχυνται καὶ διέφθαρται» -ὄλα ἔχουν γίνει ἄνω κάτω, ὄλα βρίσκονται σὲ σύγχυση καὶ ἔχουν διαφθαρεῖ » λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Δὲν ξέρω πῶς νὰ ἐκφραστῶ! **Κατάντησαν τὰ σχολεῖα «Σόδομα καὶ Γόμορα**», γιὰ νὰ θυμηθῶ καὶ πάλι τὴν μεγαλοφυῆ «ἀγγραμματοσύνη» τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη).

Συνεχίζω μὲ ἐρωτήσεις:

Τὶ θὰ πεῖ «**οἰκογενειακὴ ποικιλομορφία**»; Πόσα εἶδη οἰκογενειῶν ὑπάρχουν; Μήπως ἐννοοῦν τὶς διαστροφικὲς συμβιώσεις τῶν Λ.Ο.Α.Τ., πὺ ἐξευτελίζουν τὸν ἱερὸ θεσμὸ τῆς ἀληθινῆς οἰκογένειας, ἢ ὁποῖα στάθηκε, ὡς τὶς ἡμέρες

μας, ἡ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή; Θὰ ἐξηγοῦμε στὰ ἀθῶα παιδιά μας αὐτὲς τὶς «σάπιες ποικιλίες», δηλητηριάζοντάς τα διὰ βίου; (**Ἡ οἰκογένεια, τὸ ἔσχατο ὄχυρό τοῦ Γένους, βάλλεται πανταχόθεν!!** Δὲν εἶδα ὅμως μιὰ ἀντίδραση τῶν θεσμικῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας γι' αὐτὲς τὶς τρισαθλιότητες!!)

Ὁ μακαριστὸς ἐπίσκοπος Φλωρίνης Αὐγουστῖνος Καντιώτης στὸ περισπούδαστο σύγγραμμά του γιὰ τὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλὸ γράφει σὲ ὑποσημείωσή του στὴν σελίδα 100: *«Τὸ ἔργον τῶν Ἀποστόλων, τῶν κηρύκων, τῶν τιμίων ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου, μεταβάλλει τὴν χέρσον γῆν εἰς κῆπον Χριστοῦ, εἰς ἐπίγειον παράδεισον. Ἐὰν ὅλοι οἱ κληρικοί καὶ μάλιστα οἱ ἐπίσκοποι, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ ἔθνους εἰργάζοντο ὅπως εἰργάσθη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, σήμερον ἢ Ἑλλὰς θὰ ἦτο κατοικία Ἀγγέλων, ὁ πλέον εὐχάριστος τόπος, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ συνέρεον οἱ ξένοι ὄχι διὰ τὰ ἴδουν τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα ἀλλὰ διὰ τὰ ἴδουν πῶς ἡ Ἑλλὰς ἔγινε καινὴ κτίσις, ὑπόδειγμα χριστιανικῆς ζωῆς καὶ πολιτείας»* Μεγάλη ἀλήθεια!! Ποῦ ἦταν οἱ Ἐπίσκοποι, οἱ ποιμένες τοῦ λαοῦ, πλὴν τῶν ἐλαχίστων τιμητικῶν ἐξαιρέσεων, ὅταν οἱ «ἄνθρωποκάμπιες» (Κόντογλου) τοῦ κομματισμοῦ βυσοδομοῦσαν κατὰ τῆς πατρίδος; Μιλοῦν οἱ διεφθαρμένοι τσιτζίφιόγκοι τῶν κοπροκἀναλων καὶ σιωποῦν οἱ Ἐπίσκοποι!!

Θυμίζω ὅτι τὸ **λάβαιο τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ '21** τὸ κρατοῦσε ἕνας **Ἐπίσκοπος καὶ μόνο αὐτὸ τὸ γεγονός δίνει ἀπερίστροφο δικαίωμα στὴν Ἐκκλησία νὰ περιφρουρεῖ «ἀνυστάκτως» τὰ παιδιά της!!** Καλὰ τὰ συσσίτια καὶ τὰ γεύματα φιλανθρωπίας, ἀλλὰ νὰ καταγγελθοῦν δυναμικά καὶ τὰ ρυπαρὰ «συσσίτια» ποῦ καταστρέφουν πνευματικὰ τὰ παιδιά μας!!

Καὶ ἕνα τελευταῖο ἐρώτημα: Τί σημαίνει ὅτι αὐτὸ «γίνεται σὲ ἀρκετὰ κράτη τῆς Εὐρωπαϊκῆς» τάχα καὶ «Ἐνωσης»; Δόξα τῷ Θεῷ ἔχουμε (ἢ μᾶλλον εἶχαμε) μείνει πίσω ἀπὸ τὴν Εὐρώπη σὲ κάποια πράγματα. **Ἡ Εὐρώπη, πτώμα ἄταφο, τυμπανιαίας ἀποφορᾶς,**

είναι ἡ χώρα τῶν Γαδαρηνῶν. Πρόσφατα, σ' αὐτὸ τὸ κοπρο-
θέαμα ποῦ ὀνομάζεται «διαγωνισμὸς Πουροβίζιον», πρῶτευσε τὸ
ἀλλόκοτο αὐτὸ πλάσμα ἀπὸ τὴν Αὐστρία! Προφανῶς αὐτὴ εἶναι
ἡ «νέα ἀντίληψη γιὰ τὸν ἀνδρισμὸ» ποῦ ὀνειροφαντάζονται οἱ
ἡμέτεροι...ΛΟΑΤόφιλοι!!

Ἦδη στὴ Γαλλία ἀπαγορεύονται στὰ σχολεῖα οἱ λέξεις «μη-
τέρα» καὶ «πατέρας» καὶ ἀντικαθίστανται μὲ τὶς φράσεις «γονέ-
ας Α» καὶ «γονέας Β», καὶ προωθεῖται τὸ λεγόμενον «κοινωνικὸ
φύλο»!! Οἱ μαθητὲς «διδάσκονται» ὅτι οἱ διαφορὲς μεταξὺ ἀνδρῶν
καὶ γυναικῶν δὲν εἶναι φυσικὲς, ἀλλὰ ἱστορικὰ καὶ κοινωνικὰ κα-
τασκευασμένες καὶ ἀναπαράγονται!! Τὰ σύμφωνα κτηνώδους
συμβίωσης - «ὁ γάμος ὁμοφυλοφίλων - ἔχουν καθιερωθεῖ σὲ
πολλὲς χώρες!! Στὴ Σουηδία, ὅπως μοῦ κατήγγειλε δασκάλια
ποῦ ἐργάζεται ἐκεῖ, κινδυνεύουν μὲ ἀπόλυση ὅσοι ἐκπαιδευτικοὶ
μιλοῦν γιὰ ἄνδρα-πατέρα καὶ γυναίκα-μητέρα!! Στὴν Μεγάλῃ
Βρετανία ἀπὸ τὸ νηπιαγωγεῖο θὰ διδάσκονται τὰ παιδιὰ γιὰ
τὴν ὁμοφυλοφιλία!! (Ἡ Σουηδία καὶ ἡ Ἀγγλία εἶναι οἱ χώρες
μὲ τοὺς περισσότερους βιασμούς). Στὴν Ἀμερική, στὸν Καναδᾶ,
σ' ὅλη τὴν «διεφθαρμένη πόρνη» τὴν Δύση, γίνονται τὰ ἴδια!! Καὶ
ἀκόμη ὁμιλοῦν οἱ ἡμέτεροι «νάνοι καὶ ἀρλεκίνοι» «οἱ τροπαιοῦχοι
τοῦ ἄδειου λόγου» (Παλαμᾶς) γιὰ ἐξευρωπαϊσμό!! Δὲν κατανοοῦν
ὅτι ὁ ψευτοπολιτισμὸς τῆς Δύσης ἔχει ὀλοκληρώσει τὸν κύκλο
του καὶ ἔχει γίνει ἤδη ἐστία οἰκουμενικῆς σήψης, ἡ ὁποία ἀπειλεῖ
συνολικὰ τὸν πλανήτη μας!! Ἐμεῖς, ὡς σκωληκκοειδῆς ἀπόφυση
τῶν Φράγκων, ξιπαζόμαστε μὲ τὶς διαστροφὲς τους!! Τὶς εἰσάγουμε
γιὰ νὰ γίνουμε ἐπιτέλους «κράτος ἐφάμιλλον τῶν εὐρωπαϊκῶν»,
ὅπως «ὀραματιζόταν» ὁ φωταδιστὴς Κοραΐς!!

Ὅπως προεῖπα, ἡ οἰκογένεια εἶναι τὸ ἔσχατο ὄχυρό, ἡ
τελευταῖα γραμμὴ ἄμυνας. Ὅσοι γονεῖς, ὅσοι ἀπέμειναν
καὶ ἀγαποῦν τὴν πατρίδα μας, πιστεύουν στὸν Χριστό καὶ
διατηροῦν τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου τους, νὰ μετατρέψουν τὰ σπί-
τια τους σὲ σχολεῖα ἑλληνικά, σὲ σχολεῖα τοῦ Πατροκοσμᾶ!!
Γιὰ σᾶς τοὺς παντρεμένους κομποσχοῖνια καὶ μετάνοιες εἶναι τὰ

παιδιά σας!» ἔλεγε ὁ ὀσιακῆς μνήμης γέροντας Ἰάκωβος Τσαλί-
κης. **Νὰ δίνουμε στὰ παιδιά τὴν καθάρια καὶ ἀγνὴ τροφὴ τῆς**
Ἵορθοδόξου Παραδόσεως, μὲ τὸ παραδείγμα μας. Παράδειγμα
τοῖς τέκνοις παρέχειν, διαλαλεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Αὐτὴ εἶναι
ἡ βασιλικὴ ὁδὸς γιὰ μιὰ σωστὴ ἀνατροφή.

Νὰ κλείσω μ' ἓνα ἱστορικὸ παράδειγμα. **Νὰ καταλάβουμε**
ἀπὸ τὴ εἶδους οἰκογένειες καταγόμαστε καὶ πῶς πρέπει νὰ
ἀντιμετωπίζουμε τὴς «προκλήσεις τῶν Εὐρωπαϊῶν» (περιέχεται
στο βιβλίο τοῦ Κ. Σιμόπουλου, Ξένοι περιηγητὲς στὴν Ἑλλάδα,
τ.Δ', σ. 287). Διηγεῖται ἓνας Γάλλος περιηγητὴς ὀνόματι Davesle.

«Μῆλος 1η Φεβρουαρίου 1828. Τὴν ὥρα, πού ξεκουραζό-
μασαν ἀπ' τὸ ἀνέβασμά μας στὸ Κάστρο τῆς Μήλου, εἶδαμε νὰ
πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος μας μιὰ γυναίκα, πού κρατοῦσε στὸ ἴνα
χέρι ἓνα σταμνὶ καὶ στ' ἄλλο ἓνα κοριτσάκι, ἐνῶ ἓνα ἄλλο κορι-
τσάκι ἔτρεχε γύρω τῆς. Στὸν ὤμο τῆς κρατοῦσε κάτι, πού ὅταν μᾶς
πλησίασε, εἶδαμε, ὅτι ἦταν ἓνα τρίτο παιδί, καλὰ φασκιωμένο.

Τῆς ἐζήτησα νὰ μοῦ δώσει λίγο νερό. Σήκωσε τὸ σταμνὶ τῆς καὶ
μοῦ ἴγνεψε νὰ πιῶ. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ σύντροφός μου, πού μιλοῦσε
ἄριστα τὰ νέα ἑλληνικά, εἶχε ἀρχίσει νὰ παίξει μὲ τὸ μεγαλύτερο
ἀπ' τὰ κοριτσάκια. Ἔτσι ἀναπτύχθηκε μεταξὺ μας μία οἰκειότητα.
Τὴ ρώτησα γιὰ τὴ ζωὴ τους. Μοῦ εἶπε ὅτι ὁ ἄντρας τῆς ἦταν ἄλλοτε
εὐπορὸς γεωργός, εἶχαν σπίτι καλὸ, ἓνα μεγάλο χωράφι κι ἓνα
περιβόλι καὶ κατόρθωνε νὰ ζοῦν πολὺ καλὰ. Ὡστόσο δὲ δίστασε
νὰ τὰ ἐγκαταλείψει ὅλα καὶ νὰ τρέξει κοντὰ στοὺς συμπατριῶτες
του, μόλις ἄρχισε ὁ πόλεμος τῆς ἀνεξαρτησίας. Οἱ Τοῦρκοι γιὰ
ἀντίποινα, ὅταν πέρασαν ἀπ' τὸ νησί, ἔκαψαν τὸ σπίτι καὶ ρήμα-
ξαν τὰ κτήματα. Τώρα ζοῦν πολὺ φτωχὰ καὶ πρέπει νὰ περάσουν
χρόνια, γιὰ νὰ καλυτερέψει ἡ ζωὴ τους.

Τὴ ρώτησα, γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσω, ἂν βλέποντας τὴ φτώχεια, μέσα
στὴν ὁποία μεγάλωναν τὰ παιδιά τῆς, δὲ νοσταλγοῦσε τὴς χωρὶς
στεναχώριες ἡμέρες, πού περνοῦσαν τὸν καιρὸ τῆς τουρκικῆς
κατοχῆς. Δὲν περίμενα ποτέ, ὅτι τὰ λόγια μου θὰ ἴφερναν τέ-
τοιο ἀποτέλεσμα: Ἡ Ἑλληνίδα τῆς Μήλου σηκώθηκε ἀπότομα ,
ἄρπαξε στὰ χέρια τῆς τὸ φασκιωμένο μωρό, καὶ ρίχνοντας μου ἓνα
βλέμμα γεμάτο μίσος καὶ περιφρονησὴ, εἶπε:

“Νὰ ποθοῦμε τὴν ἐποχὴ ποὺ εἴμαστε σκλάβοι, σὶὸ ἔλεος ἐνὸς βαρβάρου, ποὺ μποροῦσε νὰ μᾶς ἀρπάξει τοὺς ἄντρες μας, τὰ ἀδέλφια μας, τὰ παιδιὰ μας, ἐμᾶς τὶς ἴδιες; **Ὅχι ! Χίλιες φορὲς καλύτερα νὰ ζῶ μὲ ψωμί κι ἐλιές καὶ νὰ νιώθω πὼς εἶμαι λεύτερη καὶ μάννα ἐλεύθερων παιδιῶν**”» !!

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος

«**Παρακάλεσα** τὸν Θεὸ νὰ μοῦ δώσει δύναμη γιὰ νὰ κατορθώσω μεγαλύτερα πράγματα στὴ ζωὴ μου. **Ἐκεῖνος** ὅμως μὲ ἀφῆκε στὴν ἀδυναμία, γιὰ νὰ πραγματοποιήσω καλύτερα πράγματα. **Τοῦ ζήτησα** πλοῦτη γιὰ νὰ κατακτήσω τὴ ζωὴ. **Μὲ ἀφῆκε** ὅμως στὴ φτώχεια, γιὰ νὰ φιλοσοφήσω ἐπάνω στὴ ζωὴ. **Τοῦ ζήτησα** ἰσχύ γιὰ νὰ εἶμαι ἀνεξάρτητος, ἀλλ’ **Ἐκεῖνος μὲ ἀφῆκε** σὲ ἀδυναμία γιὰ νὰ εἶμαι ἐξαρτημένος ἀπ’ Αὐτόν.»

Αὐτὲς τὶς ἀπαντήσεις δίνει ὁ Θεὸς στὶς φαινομενικὰ ἀναπάντητες προσευχὲς μας.

Ὁ Γάμος εἶναι ἀφιέρωσις

Πολλοὶ καὶ πολλὰς ξεκινοῦν διὰ τὸν γάμον μὲ ἐσφαλμένες ἀντιλήψεις περὶ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτὸ ἀποτυγχάνουν.

Ὁ γάμος δὲν εἶναι, ὅπως νομίζουν:

1) **Ἕνα καταφύγιον.** Σκέπονται δηλ. ὅτι τὸ πατρικὸ σπίτι, ἀφοῦ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολὴν του, κάποτε θὰ διαλυθῆ. Πρέπει λοιπὸν ὁ νέος νὰ βρῆ μίαν σύντροφον, ἢ ὁποία θὰ τὸν περιποιῆται σήμερα καὶ σὰ γηρατειὰ ἢ ἡ νέα νὰ βρῆ ἕναν προστάτη διὰ νὰ διασωθῆ ἀπὸ τὸ ὄνειδος τῆς ἀναγκαστικῆς ἀγαμίας καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συντήρησιν καὶ τὴν κοινωνικὴν ὑπόληψίν της.

2) **Ὁ γάμος δὲν εἶναι μία συναλλαγὴ.** Ἄλλη ἐσφαλμένη θεωρήσις τοῦ γάμου. Τὰ πάντα ἐδῶ σταθμίζονται μὲ τὸν οἰκονομικὸν παράγοντα. «Πόση προῖκα ἔχει ἡ νέα; Τὶ ἐπάγγελμα ἐξασκεῖ ὁ νέος; Τὶ ἐξέλξι θὰ ἔχη; Περιμένει προαγωγή;...». Ἔτσι κατεβάζουμε τὸν γάμο εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ παζαρέματος.

3) **Ὁ γάμος δὲν εἶναι μόνον σωματικὴ ἔνωσις** πρὸς ἱκανοποίησιν μιᾶς βιολογικῆς ἀνάγκης. Ἐδῶ ἀφετηρία καὶ σκοπὸς γίνεται τὸ ἔνστικτον ποῦ ζητεῖ νὰ κορευθῆ. Αὐτὴ ἡ ἀντίληψις ἀγνοεῖ τὰ πνευματικὰ στοιχεῖα τοῦ γάμου καὶ ἐξομοιώνει τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα.

Αὐτὲς λοιπὸν οἱ ἀντιλήψεις περὶ γάμου εἶναι ἐσφαλμένες. Δὲν εἶναι αὐτὰ ὁ γάμος.

Ὁ γάμος εἶναι ἀφιέρωσις. Ἡ λέξις ἀφιέρωσις σημαίνει προσφορὰν ἐνὸς ἀντικειμένου ἢ ἐνὸς ἀτόμου πρὸς τὸν Θεὸν ἢ τοὺς Ἁγίους ἢ πρὸς ἕνα πρόσωπον, ὡς κάτι ἱερόν, εἰς ἐκδήλωσιν σεβασμοῦ, τιμῆς, εὐγνωμοσύνης, ἀγάπης κ.λ.π.

Σημαίνει ἀκόμη ἀφοσίωσιν εἰς ὄρισμένον ἔργον ἢ εἰς μίαν ἱερὰν προσπάθειαν καὶ τὴν ἀποκλειστικὴν ἀπασχόλησιν μὲ αὐτό. **Δηλ. δὲν ἀφιερώνονται μόνον ἀντικείμενα, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος.**

Ὁ γάμος λοιπὸν εἶναι μία ἱερὴ καὶ μόνιμη προσφορὰ εἰς τὸ ἄλλο

πρόσωπον, μία ἀφοσίωσις εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς οἰκογενείας, μία ἀποκλειστικὴ ἀφοσίωσις πρὸς ὠρισμένα πρόσωπα, τὸν σύζυγον καὶ τὰ παιδιὰ.

Εἰς τὸν Ἀπόστολον ποὺ διαβάζεται κατὰ τὴν τέλεισιν τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου ὁ σύνδεσμος τῶν συζευγνυμένων παραλληλίζεται μὲ τὸν σύνδεσμον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς μίαν δὲ στιγμὴν ἀκούεται ἡ φράσις: «Τὸ Μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστὶ»!

Τὶ εἶναι λοιπὸν τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου;

Βεβαίως «οὐ φέρει τὸ μυστήριον ἔρευαν». Διὰ τῆς πίστεως τὸ ἀποδεχόμεθα καὶ διὰ τῆς βιωματικῆς ὁδοῦ τὸ προσεγγίζομεν. Δυνάμεθα ὅμως νὰ εἰποῦμε ὅτι τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου εἶναι ἡ ἱερὰ πρᾶξις ἀμοιβαίας ἀφιερώσεως κατὰ τὴν ὁποίαν δύο πρόσωπα δίδουν ἐλεύθερα τὴν ὑπόσχεσιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι θὰ ζήσουν ἡνωμένα ἰσοβίως καὶ δέχονται διὰ τοῦ ἱερέως τὴν ἀόρατον θείαν Χάριν πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ τοῦ γάμου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἔνωσις καὶ ἐπικοινωνία δύο προσώπων μέσα εἰς τὸ μεγάλο Μυστήριον τῆς ζωῆς ποὺ περιέχει τὴν διαιώνισιν καὶ τὸν πολλαπλασιασμόν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀλληλοβοήθειαν τῶν συζύγων, τὴν χαλιναγώγησιν καὶ ἠθικοποίησιν τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τὴν χριστιανικὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν. Αὐτὴ ἡ Χάρις ἐξευγενίζει καὶ ἀνυψώνει τὴν ἔνωσιν τῶν προσώπων αὐτῶν ἀπὸ τὸ βιολογικὸν καὶ ἐφήμερον εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ ὑπερφυσικοῦ καὶ αἰωνίου. Νυμφαγωγὸς τότε γίνεται ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ὁ μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει σχετικῶς: «Ὅντως μέγα μυστήριον ὁ γάμος, ὅτι τὸν γεννησάμενον, τὸν ἀναθρεψάμενον, τὴν ὠδινήσασαν, τὴν ταλαιπωρηθεῖσαν ἀφείς, τοὺς τοσαῦτα εὐεργεντήσαντας, τοὺς ἐν συνηθείᾳ γενομένους, τῇ μηδὲ ὀφθείσῃ, μηδὲ κοινὸν τι ἔχούσῃ, πρὸς αὐτὴν προσκολλᾶται καὶ πάντων αὐτὴν προτιμᾷ». Μυστήριον λοιπὸν αὐτὸς ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ ἡ προσκόλλησις εἰς τὸ νέον πρόσωπον.

Ἡ ἔνωσις δὲ αὐτὴ εἶναι τόσον στενὴ, τόσον ἱερή, τόσον μυστηριώδης, ὥστε παρομοιάζεται μὲ τὴν ἔνωσιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία νέα δημιουργία, μία νέα κτίσις ἀνθρώπων.

Καὶ ἡ οἰκογένεια δὲν εἶναι ἀπλῶς μία συμπόρευσις ἢ συνοίκη-

σις ἢ συνεργασία δύο ἀνθρώπων, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ προσεθεοῦν ἀργότερα νέα μέλη, τὰ παιδιά. Εἶναι μία μυστηριώδης ἔνωσις ψυχῶν καὶ σωμάτων.

Εἰς τὸν γάμον οἱ δύο ἐγῶισμοι πρέπει νὰ πεθάνουν, διὰ νὰ ἀνασπθῆ ἓνα κοινὸν θέλημα, μία νέα μορφή ζωῆς. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν προκύπτουν δύο συνέπειες διὰ τοὺς συζύγους:

1) **Ἡ μέχρι θυσίας ἀγάπη τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον**, ὅπως ὁ Χριστὸς ἐθυσιάσθη διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰ γνήσια τέκνα τῆς Ἐκκλησίας θυσιάζονται διὰ τὸν Χριστόν.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐξῆς:

«Ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν μὲ ὅλας τὰς ἀδυναμίας καὶ τὴν ρυπαρότητά της. Δὲν ἀπεστράφη τὴν ἀσχήμιαν της... Συνεχώρησε τὰ ἁμαρτήματά της. Τὸν Χριστόν καὶ σὺ μιμήσου. Κι' ἂν διαπράξῃ πολλὰ σφάλματα πρὸς σὲ ἢ σύζυγός σου, ὅλα νὰ τῆς τὰ παραγράψῃς». Ὅταν ἡ Ἐκκλησία δηλ. οἱ πιστοὶ παραστραροῦν, ὁ Κύριος δὲν τοὺς ἀποστρέφεται. Ἐκεῖνο πού κάνεις διὰ τὸ σῶμα σου, ὅταν ἓνα μέλος προσβληθῆ ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν δηλ. ὅτι δὲν τὸ ἀποκόπεις, ἀλλὰ τὴν ἀσθένειαν ἐκδιώκεις, ἐκεῖνο κάνε καὶ διὰ τὴν ἢ τὸν σύζυγόν σου, ὁ ὁποῖος εἶναι:

2) **Μέλος σου**. Αὐτὴν τὴν ἀναγνώρισιν καὶ διακήρυξιν ἔκαμε ὁ Ἄδάμ, ὅταν τοῦ παρουσίασε ὁ Θεὸς τὴν Εὔα: «τοῦτο νῦν ὁσοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου» (Γένεσις β', 23). Αὐτὰ εἶπε ὁ Ἄδάμ, ὅταν ὁ Θεὸς ἤγαγε τὴν Εὔαν «ὡς βοηθὸν κατ' αὐτόν», διὰ νὰ ἐπιτευχθῆ ἔτσι ἡ ἀλληλοσυμπλήρωσις. Διὰ τοῦ γάμου ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναίκα «ἐπαρκοῦσι ἀλλήλοις εἰς κοινὸν πθέντες τὰ ἴδια», ὅπως λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Ὁ καθένας καταθέτει τὰ προσωπικά του χαρίσματα καὶ προσόντα, ψυχικά, διανοητικά, σωματικά, ὑλικά, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν κοινὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἡ ἔλλειψις τοῦ ἑνὸς ἀναπληρώνεται ἀπὸ τὸ πλεόνασμα τοῦ ἄλλου. Ἡ γυναίκα εἶναι βοηθὸς στὶς ποικίλες ἀνάγκες τῆς ζωῆς. «Ἐν τῷ γάμῳ ὁ ἄνθρωπος καθίσταται οὐχὶ ἡμῖς, ἀλλὰ πλήρης ἄνθρωπος» συνεχίζει ὁ αὐτὸς Πατὴρ.

Ζητώντας λοιπὸν ἓνα σύντροφον διὰ τὴν ζωὴν σου δὲν ζητεῖς ἓνα κομψὸ «μιπιπελό» διὰ τὸ σαλόνι σου, οὔτε μιὰ νέα κατάθεσι σὰ κεφάλαιά σου. Ζητεῖς ἓναν συναθλητὴν σὶν ἀγῶνα σου. Μία

κοινωνία ὅπως εἶναι ὁ γάμος, καὶ εἶναι ἡ πιὸ ἀπλῆ καὶ ἀρχαία κοινωνία, δὲν νοεῖται μὲ μονόπλευρη προσφορά, καθ' ἣν σπιγμὴν τὸ ἄλλο πρόσωπον μόνον θὰ δέχεται. Καὶ ἔχει μεγάλες δυνατότητες ἡ γυναίκα νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα. Μπορεῖ νὰ στηρίξῃ μὲ τὴν στοργὴν τῆς, νὰ ἐμψυχώσῃ μὲ τὴν σταθερότητά τῆς, νὰ κατευθύνῃ μὲ τὴν σύνεσίν τῆς, νὰ παρηγορῇ μὲ τὴν ὑπομονὴν τῆς, νὰ ξεκουράσῃ μὲ τὴν καλωσύνην τῆς. Στὴν κοινωνία τοῦ γάμου οἱ σύζυγοι ζοῦν μαζί, θέλουν μαζί, ἀποφασίζουν μαζί, ἀγωνίζονται μαζί, νικοῦν μαζί. Τὸ «ἐγώ» καὶ τὸ «σύ» συνάπτονται καὶ ἀποτελοῦν τὸ «ἐμεῖς» γιὰ ἕναν ἀνώτερον σκοπὸν, ὁ ὁποῖος δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν γῆν, ἀλλὰ ἐκτείνεται καὶ εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Αὐτὸ ποὺ ἐζήτησε ὁ Κύριος εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν Του προσευχὴν «ἵνα ὧσιν ἕν, καθὼς σύ, Πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί», (Ἰωάν. 12', 21), αὐτὸ ἰδιαιτέρως μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆται εἰς τὸν γάμον ἀπὸ τοὺς συζύγους. Ὁ καθένας ἐκ τῶν συζύγων τότε διαισθάνεται μὲ ἕνα μόνον βλέμμα τῆς ψυχῆς τῆς καρδίας ἢ τοὺς πόνους τοῦ ἄλλου. Ἄλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐπιτυγχάνονται μόνον μὲ τὴν ἀγάπην. Καὶ ἀγάπη δὲν σημαίνει μόνον συναισθηματισμοὺς καὶ τρυφερὰς ἐκφράσεις. Αὐτὰ εὐκόλα διαλύονται καὶ ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τῆς ἀπειλῆς. Ἀγάπη σημαίνει ἀποδοχὴν τοῦ ἄλλου μὲ τὰ ἐλαττώματα καὶ τῆς ἀδυναμίας του. Ὁ γάμος εἶναι προσφορὰ πλήρης ὀλοκληρωτικῆ χωρὶς ἐπιφυλάξεις. Ὅσον ἰσχυρότερον εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς προσφορᾶς εἰς τοὺς δύο συζύγους, τόσο ἀρμονικώτερη καὶ εὐτυχέστερη εἶναι ἡ συζυγικὴ ζωὴ. Ἡ ἀγάπη εἰς τὸν γάμον διὰ νὰ εἶναι ἀληθινή, πρέπει νὰ εἶναι ἀπάρνησις τοῦ ἐγώ. Πολλὰς οἰκογένειες παραπατοῦν καὶ κινδυνεύουν, διότι οἱ σύζυγοι εἰσῆλθαν εἰς τὸν γάμον μὲ χαρακτηριστικὰ διαποτισμένον ἢ ἔστω ἐπηρεασμένον ἀπὸ τὴν ἰδιοτέλεια καὶ τὴν φιλαυτία. Εἶχαν συνηθίσαι νὰ ζητοῦν, ὄχι νὰ προσφέρουν, νὰ ἀπαίτοῦν, ὄχι νὰ παραμερίζουν τῆς προσωπικῆς τοὺς ἱκανοποιήσεις χάριν τῶν ἄλλων. Εἰς τὸν γάμον μὲ τὴν ἀμοιβαία προσφορὰ πρέπει νὰ γίνῃ πλήρης ταῦτισις τῶν διαφερόντων καὶ τῆς προσωπικότητος ἐν γένει τῶν συζύγων.

Μετὰ τῆς γενικῆς αὐτῆς σκέψεως καταλαβαίνουμε εὐκόλα, ὅτι:

α) **Ὁ γάμος εἶναι μία σοβαρὴ ὑπόθεσις.**

Δὲν εἶναι μία διασκέδασις, δὲν εἶναι μία ἀστεία πλευρὰ τῆς ζωῆς. Τὸ ὅτι εἶναι εὐχάριστον γεγονός δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι ἐλαφρὸν γεγονός. Κάθε δὲ σοβαρὸν ἔργον ἀπαιτεῖ καλὴν προετοιμασίαν, ὑγιᾶ θεμελίωσιν, μόνιμον καὶ σταθερὰν προσοχίν. Ἀπαιτεῖ ἀκόμη σύνεσιν εἰς τὴν λήψιν τῆς ἀποφάσεως ἐκλογῆς προσώπου. Δυστυχῶς πολλοὶ καὶ πολλῆς τὸ σοβαρώτερον ζήτημα τῆς ζωῆς των, τὸν γάμον, τὸ ἀποφασίζουν ἐνῶ εὐρίσκονται ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς στιγμιαίας, παροδικῆς καὶ ἀλογίστου ἔλξεως, ποὺ ἐγγίζει τὰ ὅρια μιᾶς παράφρονος ἐνέργειας. Δὲν γνωρίζουν ὅτι ἡ εὐτυχία των δὲν εἶναι ἔτοιμη οὔτε εἶναι δῶρον ποὺ προέρχεται μόνον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μόνοι των θὰ φτιάξουν τὴν εὐτυχία, ὅχι μόνο μία φορά, ἀλλὰ συνεχῶς θὰ δημιουργοῦν καὶ θὰ συντηροῦν τὴν εὐτυχία των.

β) Ὁ γάμος εἶναι ἓνα ἱερὸν γεγονός.

Μὲ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐθεσπίσθη καὶ ὁ γάμος ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Θεόν. Τὸ πρῶτον θαῦμα τοῦ Κυρίου ἐγένετο εἰς ἓνα γάμον. Ἡ ἱερώτερη σχέσις, ἐκείνη τοῦ Κυρίου μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, παραλληλίζεται μὲ τὸν γάμον, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, διὰ τοῦ ὁποῖου μεταδίδεται εἰδικὴ Θεία Χάρις καὶ ὁ ἄνθρωπος γίνεται συνδημιουργὸς μὲ τὸν Θεόν.

Καθένας καὶ κάθε μία ποὺ σκέπεται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν γάμον, ἄς ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του, ὅτι θὰ ὑπηρετήσῃ μίαν ἱερὰν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε ὁ Θεός, ἡ ὁποία εὐρίσκεται μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῶν βουλῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ὁποία διέπεται ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἀντιμετωπίσουν μὲ σεβασμὸν καὶ μὲ δέος. Ὁ γάμος ἀποτελεῖ ὄντως μίαν ἀφιέρωσιν παράλληλον μὲ ἐκείνην τῆς μοναχῆς ἢ τῆς ἀγάμου ἀδελφῆς τοῦ νοσοκομείου, μίαν ἀφιέρωσιν ἢ ὁποία ἀπαιτεῖ ἀποκλειστικὴν καὶ μέχρι θανάτου ἀφοσίωσιν.

γ) Ὁ γάμος, ὁ συνεπὴς καὶ σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γάμος, εἶναι ἓνα συνεχὲς καθῆκον, ἓνας σταυρὸς, μία θυσία. Ἡ προσφορὰ εἶναι τὸ μεγάλο γνώρισμα τοῦ γάμου καὶ ἡ προϋπόθεσις τῆς ἐπιτυχίας εἰς αὐτόν. Τὸ λάθος ποὺ κάνουν συνήθως οἱ νέοι καὶ οἱ νέες μας εἶναι ὅτι περιμένουν εἰς τὸν γάμον νὰ πάρουν. Νὰ πάρουν προῖκα, ἀγάπην, ἀφωσίωσι, περιποίηση. Θέλουν νὰ ἔχῃ

τὸ ἄλλο πρόσωπον λεπτότητα, ὑπομονήν, συγχωρητικότητα. Θέλουν νὰ ἰκανοποιηθῶν ὅλα τὰ γούστα καὶ τὶς ἰδιοτροπίες των, νὰ εἶναι ὁ ὑπηρετῆς των, νὰ εἶναι ὁ δορυφόρος των κλπ. κλπ.

Καὶ ἂν σκέπεται καὶ ὁ ἄλλος κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο; ἢ ἔστω, ὅπως εἶναι φυσικόν, ἂν περιμένῃ καὶ κάτι νὰ λάβῃ, καὶ ὄχι μόνον νὰ δίδῃ; Τότε; Τί θὰ γίνῃ τότε; Αὐτὸ ποῦ γίνεται δυστυχῶς τόσον συχνά· θὰ συγκρουσθοῦν οἱ ἐγωῖσμοί καί, ἂν συνεχισθῇ ἡ νοοτροπία αὐτή, ἡ εὐτυχία των θὰ ἀνατιναχθῇ εἰς τὸν ἀέρα!

δ) **Ὁ γάμος εἶναι ἕνας δύσκολος ἀγώνας** ποῦ ἀπαιτεῖ τέχνην καὶ ὑπομονήν μεγάλην. Εἶναι πολλῆς οἱ φάσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ διέλθῃς καὶ πολλῆς οἱ ἐπὶ μέρους περιπτώσεις ποῦ θὰ ἀντιμετωπίσης. Ποτὲ δὲν μπορεῖς νὰ πῆς πὼς ἔμαθες τέλεια τὴν τέχνην τοῦ γάμου. Ἡ ψυχολογία τοῦ ἄλλου προσώπου ἔχει βάθος ἀμέτρητον. Ἐνδέχεται μετὰ ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν συζυγικὴ ζωὴ νὰ μὴν ἔχῃς ἀκόμη καταλάβῃ τὸν σύντροφόν σου. Οἱ ἀνάγκες καὶ ἡ ψυχολογικὴ ἐξέλιξις ἔπειτα τῶν παιδιῶν σὲ ὑποχρεώνουν νὰ εἶσαι πάντοτε «ἐν ἐπιφυλακῇ». Δι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται νὰ μάθῃς πολλὰ γύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ θέμα, ἀλλ' ἀπὸ ὑπευθύνους καὶ καλοῦς ὁδηγούς. Χρειάζεται προσευχὴ καὶ προσοχὴ πολλὴ καὶ πρὸ πάντων ἀγάπη μεγάλη, ἡ ὁποία πρέπει νὰ τροφοδοτῆται καὶ νὰ ἀνανεώνεται συνεχῶς.

ε) **Ὁ γάμος εἶναι δημιουργία, ὄχι στασιμότης.** Δὲν μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς: «Παντρεύτηκα, τώρα θὰ ἡσυχάσω. Ἄρκετὰ κουράσθηκα τόσα χρόνια νὰ δημιουργήσω, νὰ ἀναδειχθῶ. Τώρα θὰ ξεκουρασθῶ». Ὁχι! Λάθος! **Εἰς τὸν γάμον δὲν γίνεται κανεὶς συνταξιούχος. Ἀπεναντίας ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ κυρία δημιουργία τῆς ζωῆς.** Ἡ συγκρότησις τοῦ νοικοκυριοῦ, ἡ ἀπόκτησις μιᾶς κατοικίας, ἡ δημιουργία καὶ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν, ἡ συντήρησις τῆς οἰκογενείας, γενικῶς ἡ ἀνάδειξις καὶ ἡ προβολὴ ὅλων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας ἀπαιτεῖ συνεχῆ προσπάθειαν, δημιουργικὴν φαντασίαν καὶ προσγειωμένον ἐνθουσιασμόν. Πάντως ὅλα αὐτὰ ζητοῦν προσφορὰν καὶ στέφονται ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς δημιουργίας.

στ) **Ὁ γάμος ἀπαιτεῖ ρεαλισμόν,** προϋποθέτει ἐπαφὴν μετὰ τὴν πραγματικότητα. Πρὸ τοῦ γάμου μερικοί, καὶ ἰδίως μερικές,

ζούν μίαν ζωήν τεχνητήν, με προσποίησην και φαντασίαν, «πετοῦν εἰς τὰ σύννεφα» καὶ δὲν βλέπουν κἄν τὴν γῆν, εὐρίσκονται εἰς κατάστασιν ὄνειρώδη καὶ ρωμαντικὴν. Μὲ τὴν ἴδιαν νοοτροπίαν ἀντιμετωπίζουν ἴσως καὶ τὸν γάμον. Καὶ κατὰ τὴν περίοδον μὲν τοῦ ἀραββῶνος ἴσως δὲν βλάπτει ἡ κατάσταση αὐτή. Ὑπάρχει ἐκεῖ περιθώριον καὶ διὰ φαντασίαν καὶ διὰ χιμαιρικὰ σχέδια. Μετὰ τοὺς πρώτους ὅμως μῆνας τοῦ γάμου ἡ πραγματικότης θὰ ἀπογυμνωθῇ ἀπὸ ὅλα τὰ φαντασιώδη στοιχεῖα καὶ θὰ προβάλῃ ὠμὴ καὶ ἀληθινή. Καὶ ἂν περιέχῃ ἀξίες, καὶ ἂν γνωρίζουν οἱ σύζυγοι νὰ ἀντιμετωπίζουν μὲ ἐπιτυχίαν τὴν ἔσω καὶ ἔξω πραγματικότητα, καὶ ἂν ἔχουν ἐφοδιασθῇ καταλλήλως πρὸ τοῦ γάμου διὰ τὴν μεγάλην πορείαν τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, τὰ ἐμπόδια πού θὰ παρουσιασθοῦν δὲν θὰ διαταράξουν τὴν εὐτυχίαν των. Ἀπλῶς θὰ παίξουν τὸν ρόλον τοῦ βορριᾶ πού ὅσο περισσότερο φυσᾷ, κάνει τὸ δένδρον νὰ ἀπλώνῃ πιὸ βαθειὰ τὶς ρίζες του στὴ γῆ.

Ἄν ὅμως «πετοῦν στὰ σύννεφα», θὰ κάμουν ἀναγκαστικὴν προσγείωσιν μὲ πολλὴν πιθανότητα νὰ συντριβοῦν.

z) **Ὁ γάμος ἀπαιτεῖ καὶ βαθειὰ πνευματικότητα** καὶ καλλιεργημένην χριστιανικὴν συνείδησιν. Τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, τῆς ὑπομονῆς ἐναντι τῶν ἀντιζοοτήτων τῆς ζωῆς, τῆς ταπεινώσεως, τῆς εὐχαρίστου διαθέσεως, τῆς ἐργατικότητος καὶ τόσων ἄλλων προσόντων καὶ ἐφοδίων πού χρειάζονται διὰ τὸν γάμον, εἶναι καρποὶ μιᾶς χριστιανικῆς ζωῆς.

Συνεπῶς διὰ νὰ ἔχωμεν αὐτοὺς τοὺς γλυκεῖς καρπούς πού θὰ δώσουν νόημα καὶ θὰ στηρίξουν τὸν γάμον, πρέπει νὰ ἔχη φυτευθῇ στὶς ψυχὰς τῶν συζύγων **τὸ δένδρον πού λέγεται Χριστιανικὴ Πίστις**. Εἶναι ἓνα εὐαίσθητον δένδρον πού θέλει τακτικὸν πότισμα καὶ περιποίησην, διὰ νὰ διατηρῆται ἀειθαλὲς καὶ εὐσκιόφυλλον, ὥστε νὰ τροφοδοτῇ καὶ ξεκουράζῃ τοὺς φορεῖς του, τοὺς συζύγους καὶ τὰ παιδιὰ των.

Ὅπως βλέπουμε ὁ γάμος εἶναι μιὰ ἀλυσίδα ἀπὸ καθήκοντα, ἀπὸ προσφορές, ἀπὸ ἐφόδια, ἀπὸ ἀγῶνες καὶ ἀγωνίες, ἀπὸ σταυρούς καὶ θυσίες. Ἄν αὐτὰ δὲν τὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας, εἴμεθα ἐκτὸς πραγματικότητος. Ἄν τώρα τὰ μαθαίνουμε, δὲν πρέπει οὔτε νὰ μελαγχολήσουμε οὔτε νὰ δειλιάσουμε. Τὰ τονίζουμε

διὰ νὰ ἐνημερωθοῦμε, νὰ ἀλλάξουμε τακτική, ἂν μέχρι τώρα ἀκολουθούσαμε ἐσφαλμένη, νὰ πολεμήσουμε μὲ ἐπιτυχία καὶ νὰ ἔχουμε ἔτσι ἐξησφαλισμένη τὴν νίκη.

Καὶ τότε, καὶ μόνον τότε, ὁ γάμος γίνεται καὶ μιὰ ἀλυσίδα ἀπὸ χαρὲς καὶ ἐπιτυχίες, ἀπὸ δημιουργίες καὶ ἱερὲς συγκινήσεις, ἀπὸ ἐπίγειες καὶ οὐράνιες ἀκόμη ἱεροτελεστείες, γιατί εἶναι μία «κατ' οἶκον Ἐκκλησία», ὅπου εὐρίσκεται ὁ Κύριος καὶ ὅπου διακονοῦν οἱ σύζυγοι, διὰ νὰ κάμουν τελείαν τὴν ἀφιέρωσίν των, ἀντάξιαν μὲ τὸ μεγάλο Μυστήριον τοῦ Γάμου!

Βλ.Περιοδικό «Ὁ Κόσμος τῆς Ἑλληνίδος» ἀριθμ.196

Πολλοὶ ἄνθρωποι

- φιλονικοῦν γιὰ τὴ θρησκεία,
- γράφουν περὶ αὐτῆς,
- μάχονται γι' αὐτὴ καὶ
- εἶναι ἔτοιμοι νὰ πεθάνουν χάριν αὐτῆς,
- κάνουν τὸ πᾶν γι' αὐτὴν,

ἐκτὸς τοῦ νὰ ζοῦν σύμφωνα μὲ αὐτή.

Τὸ φάρμακο τοῦ παιδιοῦ σου τὸ 'χεις ἐσύ!

Ἦταν τότε πού ἀνέβαιναν στὸ Μοναστήρι τοῦ ἁγίου Νικολάου Βαρσῶν τῆς Ἀρκαδίας. Οἱ περισσότεροι μὲ τὰ ζῶα. Κάποιοι ἀπὸ πιὸ ἀπόμακρα χωριά ἔφθαναν ὡς τὸν κεντρικὸ δρόμο μὲ τὸ λεωφορεῖο τῆς ἄγονης γραμμῆς. Κι ἀπὸ κεῖ μὲ τὰ πόδια στὸ χωματόδρομο ἔφθαναν στὸ Μοναστήρι.

Ἦταν τότε πανηγύρι. Μέρα πού γιόρταζε ὁ Ἅγιος τους. Πόρταζαν καὶ οἱ καρδιές ὄλων. Ἔλαμπαν καὶ τὰ πρόσωπά τους. Γιατὴ ἦταν καλεσμένοι στὸ θεῖο πανηγύρι τοῦ φίλου τοῦ Θεοῦ. Μόλις εἶχε γίνεῖ ἡ ἀπόλυση. Καὶ ὁ ἠγούμενος μοίραζε σ' ὄλους μὲ τὴν σειρά τὴν εὐλογία, τοὺς διαβασμένους ἄρτους. Κάποιος ἀπὸ τοὺς προσκυνητὲς εἶχε δίπλα του γονατίσει στὴν ἀνθοσολισμένη εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, στὸ τέμπλο καὶ ἔκλαιγε καὶ ἔλεγε:

-Φέρ' το μου, φερ' το μου, ἄγιε, τὸ πορτοφόλι μου! Πῶς θὰ γυρίσω πίσω στὸ μακρινὸ χωριό μου; πῶς θὰ πληρώσω τὸ εἰσπτήριο;

Τὰ ἔχασε ὁ ἠγούμενος ἀκούγοντας τοῦτο τὸ αἶτημα. Σταμάτησε τὸ βλογημένο μοίρασμα. Καὶ ἔβαλε φωνὴ μεγάλη:

-Γιὰ σταθεῖτε μιὰ στιγμή, χριστιανοί μου. Ὅποιος βρῆκε κάποιον πορτοφόλι, νὰ τὸ παραδώσει ἀμέσως ἐδῶ.

Βγήκε καὶ ἔξω στὴν αὐλὴ μὲ τ' ἄμφια του ντυμένος. Τὸ ἔπε καὶ τὸ ξανάπε καὶ ἔκει γύρω δυνατά. Νὰ τὸ ἀκούσουν ὅλοι.

-Χάθηκε ἓνα πορτοφόλι. Ὅποιος τὸ εἶδε, νὰ τὸ φέρει γρήγορα ἐδῶ στὸν μπαρμπα-Νίκο.

Ἄλληλοκοιτάχθηκαν οἱ προσκυνητὲς. Ἐδειχναν ἀμνηχανία καὶ ἀπορία. Μὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχει κλέφτης ἀνάμεσα τους; Κάποιοι προθυμοποιήθηκαν νὰ βοηθήσουν τὸν ταραγμένο ἄνθρωπο...

Σὲ λίγο ἔφευγαν παρέες-παρέες οἱ προσκυνητὲς. Οἱ σημαῖες κυμάτιζαν περήφανα καὶ οἱ καμπάνες χτυποῦσαν χαρμόсуна. Ἄλλὰ στὴν καρδιὰ ἐνὸς χτυποῦσε ἄλλη καμπάνα πένθιμη. Ἦταν ἀπὸ τὴ συνείδησή του πού διαμαρτυρόταν γιὰ τὴν κλοπὴ. Κατέβαινε καὶ

αὐτὸς χωρὶς νὰ δίνει ὑποψίες σὲ κανέναν πὼς ἦταν ἔνοχος.

Ἔφθασε στὸ σπῖτι τοῦ ὁ Μῆτρος. Ἄνοιξε κρυφὰ τὸ κλεμμένο πορτοφόλι. Δὲν πρόσεξε πόσα ἦταν τὰ χρήματα. Ὅσα ὅμως καὶ νὰ ἴταν, τὰ εἶχε ἀνάγκη. Ἔπεσε νὰ κοιμηθεῖ. Ὅσο μπόρεσε νὰ κοιμηθεῖ. Ξύπνησε πρῶι, ταραγμένος. Πὼς νὰ ἡσυχάσει; Ξεκίνησε γιὰ τὰ χωράφια τοῦ καὶ τὰ ζῶα τοῦ. Ἐπέστρεψε σχετικὰ νωρίς. Τὸν εἶδαν οἱ συγχωριανοὶ τοῦ ἀπὸ τὸ πρῶτο καφενεῖο καὶ τρέξαν μὲ ἀγωνία νὰ τοῦ ποῦν:

-Τὰ ἴμαθες, Μῆτρο; Γιὰ τὸ παιδί σου! Τὸ μικρό σου!

-Τί;

-Στὸ προαύλιο τοῦ σχολείου στὸ διάλειμμα στὰ καλὰ καθούμενα ἔπεσε χάμω καὶ ἔμεινε ἀκίνητο, ξερό, ἀναίσθητο. Ἡ καρδούλα τοῦ χτυποῦσε ἀργά-ἀργά. Τὸ χρῶμα τοῦ χάθηκε, εἶχε ἀσπρίσει. Ἔτρεξε ὁ Γιώργης μὲ τὸ ἀγροτικὸ κι ἔφερε γιαιρό. Τὸ ξήτασε. Ἄλλὰ δὲν βρῆκε τίποτα. Τὸ πῆγαν στὸ σπῖτι. Ἀκόμη δὲν ἔχει συ-
νέλθει. Ψάχνουν νὰ βροῦν τί ἔχει.

-Ζεῖ;

-Ἀκόμα ζεῖ...

Σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Μῆτροῦ ἡ σκέψη: «Τὸ φάρμακο τοῦ παιδιοῦ σου τό ἴχεις ἐσύ! Καὶ εἶναι ἡ μετάνοια σου» Ἔτρεξε στὴν Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ. Ἦταν ἀνοικτὴ. Βρῆκε τὸν παπα-Θύμιο νὰ καθαρίζει τὰ στασίδια. Καὶ ἴπεσε στὰ πόδια τοῦ σεβάσμιου ἱερέα, ποῦ ἤξερε τὸ περιστατικὸ.

-Παπα-Θύμιο, τοῦ λέει, συγχώρεσέ με, ἐγὼ εἶμαι ὁ κλέφτης.

-Ὅχι σὲ μένα. Στὸν ἡγούμενο νὰ πᾶς, Μῆτρο. Ἐκεῖ νὰ τὰ πεῖς ὅλα. Καὶ μὴ ντραπεῖς, καὶ μὴ φοβηθεῖς, Μῆτρο. Φύγε γρήγορα!

Τὶ νὰ κάνει ὁ πονεμένος πατέρας! Πῆρε ἀλαφιασμένος τὸν ἀνήφορο. Τὰ πόδια ἔτρεχαν γοργά. Ἡ καρδιὰ τοῦ πῆγαινε νὰ σπάσει. Νὰ προλάβει νὰ πεῖ τὸ «ἥμαρτον!» Νὰ παραδώσει τὸ κλεμμένο στὸ κάτοχο. Ἔφθασε. Χτύπησε τὴ μεγάλη κουδούνα τῆς βαριάς σιδερένιας πόρτας. Τοῦ ἄνοιξαν.

-Παρακαλῶ νὰ δῶ τὸν ἅγιο Ἠγούμενο, εἶναι ἐπεῖγον τὸ θέμα μου, εἶπε.

Σὲ λίγο κατέθετε ὁ Μῆτρος τὸ βαρὺ τοῦ φορτίου στὸν Θεὸ τοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρῶν.

-Άγιε μου Γέροντα, πατέρα, συγχώρεσέ με. Έγώ είμαι που ... μπήκε το πνεύμα του προδότη Γιούδα μέσα μου. Με τύφλωσε και μ' έκανε να κλέψω. Μοῦ 'φερε μετά την ντροπή να σ' τὸ ἀποκαλύψω. Ἀλλὰ μὲ βρῆκε συμφορὰ στὸ σπίτι καὶ ἔτρεξα νὰ ξομολογηθῶ καὶ νὰ παραδώσω πίσω τὸ κλεμμένο ὅπως τὸ πῆρα... Συγχώρα με, Κύριέ μου, Κύριέ μου, καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα κρίματα τῆς ζωῆς μου.

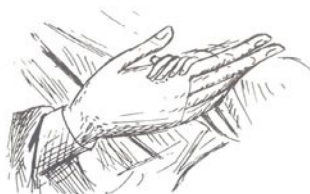
-Μὴ φοβάσαι, Μῆτρο μου. Τὸ 'ξερα πὼς ὁ Ἅγιος θὰ φέρει πίσω τὸ κλεμμένο, γιὰτὶ δὲν ἀνέχεται στὸν τόπο του ἀταξίες καὶ ἀσκήμιες. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρέσει. Πήγαινε στὸ καλὸ καὶ καλὴ ὑγεία στὸ παιδί σου... Σὲ περιμένω νὰ τὰ ξαναποῦμε. Σήμερα ἔγινε ἡ ἀρχὴ τῆς μετανοίας σου.

Δὲν πρόλαβε νὰ φθάσει στὸ σπίτι του ὁ πατέρας καὶ ἡ χαρμόσυνη εἶδηση εἶχε ἀκουσθεῖ σ' ὅλο τὸ χωριό. Τὸ μικρὸ του παιδί ἔγινε τελείως καλά! Τὴν ὥρα ποῦ ὁ πατέρας ὁμολογοῦσε τὸ μεγάλο του κρίμα στὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου, ὁ Θεὸς ἔκανε τὸ θαῦμα του. Ὅχι μόνο ἓνα θαῦμα. Ἐνα σπὴν ψυχὴ τοῦ πονηροῦ πατέρα καὶ ἓνα στὸ σῶμα τοῦ ἀθώου παιδιοῦ του.

Τὸ φάρμακο τοῦ παιδιοῦ τὸ βρῆκε ὁ πατέρας.

Βλ. Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικὸν “ Ο ΣΩΤΗΡ,,

Πῶς τιμωρεῖται ἡ ἐργασία τῆς Κυριακῆς

Πολλοὶ χριστιανοὶ δὲν σέβονται καθόλου τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς καὶ τῶν ἑορτῶν, ἀλλὰ ἐργάζονται καὶ δικαιολογοῦνται καὶ λέγουν, ὅτι κάνουν τὴν δουλειά τους καὶ δὲν πειράζουν κανένα. Ἀλήθεια, τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου θὰ τηροῦμε ἢ θὰ δίδωμε δικὲς μας ἐρμηνεῖες καὶ θὰ κάνωμε τὶς δικὲς μας ἐπιθυμίες; Ὅσοι ἐργάζονται τὶς ἡμέρες, ποῦ δὲν πρέπει, ἔχουν μεγάλη ἁμαρτία. Προσέξτε τώρα μία ἱστορία, σχετικὴ μὲ τὴν περιφρόνησιν τῆς Κυριακῆς ὡς ἡμέρας ἀργίας. Τὴν ἱστορία αὐτὴν ἄκουσε ὁ Γεννάδιος, ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὸ μοναστήρι τοῦ Κουδουμᾶ.

Εἰς τὸν Μοχὸν τῆς Πεδιάδος Ἡρακλείου ἕνας χριστιανὸς εἶχε τάμα νὰ δώσῃ ἕνα ἀσκή (ἀπὸ δέρμα αἴγας) λάδι στὸ μοναστήρι τοῦ Κουδουμᾶ. Μία Κυριακὴ πρωτὶ εἶπε στοὺς ἀνθρώπους τοῦ χωριοῦ. Ἐλάτε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ μαζέψω ἐλιές καὶ τὸ λάδι θὰ τὸ δώσω στὸ μοναστήρι. Ἔτρεξαν μετὰ χαρᾶς καὶ ἐβοήθησαν. Εἶπαν, δὲν πειράζει. Εἶναι διὰ τὴν ἐκκλησία. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἄλεσε τὶς ἐλιές στὴν φάμπρικα, πάλι Κυριακὴ. Ἐπῆρε τὸ λάδι, τὸ ἔβαλε σ' ἕνα ἀσκή, τὸ ἐφόρτωσε στὸ ἄλογο καὶ φθάνει στοῦ Κουδουμᾶ. Εὐρῆκε τὸν Ἡγούμενον Παρθέنيον καὶ τοῦ λέγει:

-Γέροντα, ἔφερα ἕνα ἀσκή λάδι, ποῦ τὸ εἶχα τάμα στὸ μοναστήρι.

-Ξεφόρτωσε τὸ ἀσκή, νὰ τὸ φέρῃς νὰ τὸ ἀδειάσῃς στὸ ρυάκι, λέγει ὁ Παρθένιος.

- Μὰ δὲν εἶναι κρίμα, Γέροντα; Ἐγὼ τὸ ἔφερα γιὰ τὸ μοναστήρι. Τὸ ἔχω τάμα.

-Ἀδειασε, ἀδειασε ποῦ σοῦ λέγω τὸ ἀσκή τὸ λάδι, ἐπιμένει ὁ Παρθένιος.

Ἄδειασε ὁ χριστιανὸς τὸ λάδι ἀπὸ τὸ ἀσκή καὶ τρέχει στὸ ρυάκι. Στὸ τέλος βλέπει νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ ἀσκή ἕνας μέγας ὄφις. Ἐτρόμαξε καὶ ἐθαύμασε:

-Πότε ἐμάζεψες τὶς ἐλιές; ἐρωτᾷ ὁ Παρθένιος

-Κυριακὴ, ἀπαντᾷ.

-Καὶ πότε τὶς ἄλλες;

-Κυριακὴ, ἀπαντᾷ καὶ πάλιν.

-Βλέπεις τώρα, παιδί μου; Νὰ μὴ δουλεύεις ποτὲ τὴν Κυριακὴ καὶ τὶς ἑορτές, ποὺ ὀρίζει ὡς ἡμέρας ἀργίας ἢ ἐκκλησία μας. Εἶναι μεγάλη ἄμαρτία. Δὲν προκόπει κανεὶς. Δὲν πλουτίζει. Εἶναι ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νὰ τηροῦμε ὅλες τὶς ἐντολὲς τοῦ Κυρίου.

* * * * *

Δύο ἀδελφές, Κυριακάκη τὸ ἐπίθετον, ἀπὸ τὰ Κεραμὲ ἐπῆγαν μία κανίστρα λάδι εἰς τὸ Γεννάδιον εἰς τὴν Ἁγία Ἄννα. Ἐκεῖνος εἶπε. Περιμένετε λίγο καὶ θὰ τὸ τακτοποιήσω. Φωτισμένος ἀπὸ τὸ Θεό, ἀφοῦ πέρασε λίγη ὥρα, τοὺς λέγει:

-Φέρετε τὴν κανίστρα ἐδῶ στὸ χωράφι.

-Ναί, Γέροντα, ἀπάντησαν.

-Ἄδειάστε τὸ λάδι στὸ χωράφι, λέγει ὁ Γέροντας Γεννάδιος.

-Μά, Γέροντα, δὲν εἶναι κρίμα;

-Κάνετε αὐτὸ ποὺ σᾶς λέγω, ἐπιμένει ὁ Γεννάδιος. Ἄδειασαν τὴν κανίστρα τὸ λάδι στὸ χωράφι καὶ τότε κατάπληκτοι εἶδαν ὅτι στὸ τέλος ἔφευγαν πολλὰ μικρὰ φιδάκια.

-Βλέπετε, τοὺς λέγει, Κυριακὴ ἐμαζέψατε τὶς ἐλιές. Νὰ μὴν ἐργάζεσθε ποτὲ τὴν Κυριακὴ, οὔτε τὶς ἑορτές.

Βλ. «Γεννάδιος καὶ Ἰωακείμ» Δύο Ρεθύμνιοι ἅγιοι Μοναχοί. Στυλιανοῦ Μιχ. Παπαδογιαννάκη-Ρέθυμνο 2011.

Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς

Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ὑπῆρξε ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ ποὺ στὴν πιὸ κρίσιμη ὥρα στήριξε τὸ ὑπόδουλο Γένος. Τὸ κήρυγμα του ἦταν ἀφυπνιστικό, συγκλονιστικό! Τὰ λόγια του μιλοῦσαν στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Μιλοῦσε ἀνεπιτήδευτα, ἀπλά, στὴν ἴδια τὴ λαλιὰ τοῦ λαοῦ. Μὲ ἐκφράσεις ποὺ μερικὲς φορές φορές πιθανὸν νὰ ἐκπλήτουν, ὅπως σὲ τοῦτο τὸ κείμενο.

Ήταν ἀληθινός. Πραγματικά μέγας!

«Ἐπρόσταξεν ὁ πανάγαθος Θεὸς καὶ ἔγιναν ἑπτὰ ἡμέραι, καὶ πρώτην ἡμέρα τὴν Κυριακὴν ἔκαμεν ὁ Θεὸς καὶ τὴν ἐκράτησε διὰ λόγου του καὶ τὲς ἄλλες ἕξι τὲς ἐχάρισεν ἐμᾶς νὰ ἐργαζώμασθε διὰ ταῦτα τὰ ψεύτικα, τὰ μάταια, τὰ γήινα, καὶ τὴν Κυριακὴν μας νὰ σχολάζωμεν, νὰ πηγαίνομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, νὰ δοξάζωμεν τὸν Θεὸν μας, νὰ στέκωμεν με εὐλάβειαν, νὰ ἀκούωμεν τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ τὰ λοιπὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας, τὶ μᾶς παραγγέλει ὁ Χριστὸς μας νὰ κάνωμεν. Καὶ νὰ στοχαζώμασθε τὲς ἁμαρτίες μας, τὸν θάνατον, τὴν Κόλασιν, τὸν Παράδεισον, νὰ στοχαζώμασθε τὴν ψυχὴν μας, ὅπου εἶναι τιμιωτέρα ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Νὰ τρώγωμεν καὶ νὰ πίνωμεν τὸ ἀρκετὸν μας, τὰ ρουχαλάκια μας τὰ ἀρκετά, καὶ τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν νὰ τὸν ἐξοδιάζωμεν διὰ τὴν ψυχὴν μας, νὰ τὴν κάνωμεν νύμφην διὰ τὸν Χριστὸν μας. Τότε πρέπει νὰ λεγώμασθε ἄνθρωποι, ἐπίγειοι ἄγγελοι. Εἶδὲ καὶ ζητοῦμεν πῶς νὰ τρώγωμεν, πῶς νὰ πίνωμεν, πῶς νὰ κάνωμεν ἁμαρτίες, πῶς νὰ στολιζώμεν ἐτοῦτο τὸ σῶμα τὸ βρώμιον, ὅπου αὔριο θὲ νὰν τὸ φᾶνε τὰ σκουλήκια, καὶ ὅχι τὴν ψυχὴν μας ὅπου εἶναι ἀθάνατη, δὲν πρέπει νὰ λεγώμασθεν ἄνθρωποι, ἀλλὰ σκύλοι, γαῖδαροι, γουρούνια. Τώρα ἡ εὐγενεία σας πῶς θέλετε νὰ ὀνομάζεσθε, ἄνθρωποι ἢ γαῖδαροι;

-Ἄνθρωποι.

-Λοιπὸν κάμετε τὸ σῶμα σας δοῦλον καὶ τὴν ψυχὴν κυρὰ καὶ τότε νὰ λέγεσθαι ἄνθρωποι».

Ἀπὸ τὸ περιοδικὸ ΣΩΤΗΡ.

Οἱ τεσσαράκοντα Παρθενομάρτυρες (Ἰερὰ Μνήμη τους 1η Σεπτεμβρίου)

Οἱ Σαράντα γυναῖκες μάρτυρες ἀσκήτριες κατήγοντο ἀπὸ τὴν Ἀνδριανούπολιν τῆς Θράκης καὶ ζοῦσαν ἐκεῖ ὡς μαθήτριες τοῦ Διακόνου Ἄμμούν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνην τὸ ἔτος 305 μ. Χ. βασιλεψε ὁ αὐτοκράτορας Λικίνιος στὸ ἀνατολικὸ μέρος τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, φοβερὸς διώκτης τῶν Χριστιανῶν. Ὁ Λικίνιος λοιπὸν εἶχε δώσει διάταγμα γιὰ ἐξόντωση τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἡ τυρρανικὴ του διαταγὴ ἔφτασε σ' ὅλες τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά, καὶ οἱ Χριστιανοὶ πέφτανε στὸν ἱερὸ ἀγῶνα τῆς πίστεως μὲ αὐτοθυσία, διότι δὲν ὑπετάχθησαν στὴν ἀπειλὴ του καὶ δὲν προσκύνησαν τὰ εἰδῶλα.

Σ' αὐτὴν τὴν φοβερὴ ἐποχὴ γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς ζήσανε καὶ ἐμαρτύρησαν οἱ Σαράντα παρθένες ἀσκήτριες, μαθήτριες τοῦ Διακόνου Ἄμμούν, τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων εἶναι τὰ ἐξῆς: Ἀδαμαντινὴ, Καλλιρόη, Χαρικήλεια, Πηνελόπη, Κλειώ, Θάλεια, Μαριάνθη, Εὐτέρπη, Τερψιχόρη, Οὐρανία, Κλεονίκη, Σαμφώ, Ἐρατώ, Πολύμνια, Δωδώνη, Ἀθηνᾶ, Τρωάδα, Κλεοπάτρα, Κοραλία, Καλλίστη, Θεονόη, Θεανώ, Ἀσπασία, Πολυνίκη, Διόνη, Θεοφάνη, Ἐρασμία, Ἐρμηνεία, Ἀφροδίτη, Μαργαρίτα, Ἀντιγόνη, Πανδώρα, Χαΐδω, Λάμπρω, Μόσχω, Ἀριθοία, Θεονύμφη, Ἀκριβή, Μελπομένη καὶ Ἐλπινίκη.

Ἦσαν πλάσμενες μὲ ἀστραφτερὴ ὁμορφιὰ στὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ, καὶ τὴν ὁμορφιὰ τους αὐτὴ δὲν ἤθελαν νὰ τὴν χάρισουν στὴν θλιβερὴ ματαιότητα τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Εἶχαν προορισμὸ γιὰ ἀνώτερα ἀγαθὰ, τὰ ἀγαθὰ τοῦ παραδείσου.

Τὸ μαρτύριό τους

Δὲν ὑπέκυψαν λοιπὸν σὶς προκλήσεις τοῦ τυρράνου Λικίνιου νὰ προσκυνήσουν τὰ εἰδῶλα καὶ ἐμαρτύρησαν μὲ φρικτὰ βασανιστήρια τὴν 1η Σεπτεμβρίου, ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐορτάζεται καὶ ἡ μνήμη τους, ὅπως γράφεται εἰς τὸ μνηαῖον τοῦ Σεπτεμβρίου:

«Μνήμη τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα γυναικῶν μαρτύρων, παρθένων καὶ ἀσκητριῶν καὶ Ἀμμὸν διακόνου καὶ διδασκάλου αὐτῶν».

Δι' ἀποφάσεως τοῦ τυρράνου Λικινίου, «αἱ μὲν δέκα ἐρρίφθησαν μέσα σὲ φωτιά», «αἱ δὲ ὀκτὼ μετὰ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν Ἀμμὸν ἀπεκεφαλίσθησαν», ἄλλες δέκα ἐτελειώθησαν μὲ ξίφος «κατὰ στόμα καὶ καρδίαν», ἕξι κατεκόπησαν ὑπὸ μαχαιρῶν καὶ αἱ λοιπαὶ ἕξι «σίδηρα πυρακτωμένα κατὰ στόμα λαβοῦσαι πρὸς Κύριον ἐξεδήμησαν».

Τὰ βασανιστήρια ποὺ ὑπέστησαν οἱ Σαράντα μάρτυρες παρθένες καὶ ἀσκήτριες ἦσαν φοβερά, ὅπως ἀναφέρουν τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα ποὺ βρήκαμε στὸ Μηνναῖον τοῦ Σεπτεμβρίου. Μὲ αὐτὰ τὰ βασανιστικὰ μαρτύρια οἱ σαράντα παρθένες καὶ ὁ δάσκαλός τους Διάκονος Ἀμμὸν ἐξεδήμησαν εἰς Κύριον καὶ τῶρα ἀκτινοβολοῦν εἰς τὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἔγιναν ἔνδοξες μάρτυρες μὲ τὴν θερμὴ τους θέληση, καὶ ὅταν ἐβασανίζοντο, βλέπανε ἀνοιχτοὺς τοὺς οὐρανοὺς καὶ στὰ δεξιὰ τους τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ποὺ καὶ Ἐκεῖνος ἐμαρτύρησε πρὶν ἀπ' αὐτές, ἀπ' τοὺς σταυρωτές Του.

Ὁ σκληρὸς Λικίνιος διέταξε νὰ τὶς θανατώσουν καὶ τὶς σαράντα μὲ φρικτὰ μαρτύρια. Δὲν γνώριζε ὅμως πῶς στοὺς μάρτυρες δὲν ὑπάρχει θάνατος, διότι ὅλο τὸ εἶναι τους εἶναι γεμάτο ἀπὸ τὸν μόνον Ἀθάνατον, Κύριον καὶ Θεόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ὅτι νικοῦν κάθε θάνατον καὶ κάθε ἁμαρτίαν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Ὑπεραθανάτου Κυρίου μας. Οὔτε αἰσθάνονται φόβον γιὰ τὰ μαρτύρια, καὶ αὐτὸ μᾶς τὸ βεβαιώνουν ὅλα τὰ Μαρτυρολόγια, ποὺ διηγοῦνται καὶ ἐξυμνοῦν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀφοβίαν τῶν Ματρύρων ἐνώπιον τῶν βασανιστηρίων.

Ἡ πνευματικότητά τους

Εἶναι μεγάλο μυστήριον πῶς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπῆρχε ὀργανωμένη ἡ πίστη τῶν Ἁγίων Παρθένων καὶ πῶς φύτρωσε μέσα τους ὁ θεῖος καὶ γόνιμος σπόρος τῆς ἐγκράτειας καὶ τῆς ἀγιότητας. Στὰ ἀσκητικά τους καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἐμεῖς δὲν γνωρίζουμε ἐπὶ πόσα χρόνια ἀσκοῦσαν, ὅσο δύσκολα καὶ ἂν ἦσαν αὐτά, ὑπηρετοῦσαν μὲ πλήρη ὑποταγή.

Ἡ ἐνδόμυχη πνευματικὴ ἀφύπνισι τῆς πίστεως καὶ τῆς πνευ-

ματικότητας είχαν ανυψώσει τὸ εἶναι τους στὸ πνευματικὸ καὶ ἀκατάλυτο θαῦμα νὰ μπορέσουν νὰ θυσιαστοῦν γιὰ τὸ Χριστό. Ἡ ἀφοσίωση στὰ πνευματικὰ τους καθήκοντα τοὺς ἔδωσε τὴν δύναμι νὰ διατηρήσουν τὴν λάμψη τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς παρθενίας· στοιχεῖα ἀπαραίτητα γιὰ κάθε γυναίκα. Κοντὰ στὸν Διάκονο καὶ δάσκαλό τους Ἄμμουν ἀναγεννήθηκαν καὶ ἀπέκτησαν τὴν ἀγιότητα καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον. Ἡ συνείδησή τους ἀκουγόταν ἀπὸ μέσα τους σὰν φωνὴ θεϊκῆς ἀποστολῆς καὶ ἦσαν ἔτοιμες γιὰ τὸ μαρτύριο.

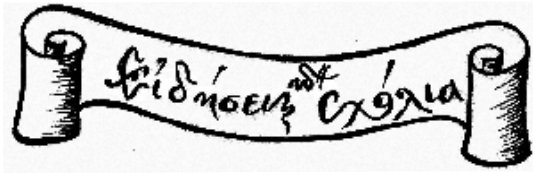
Ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι ἀνύψωσης πνεύματος, καὶ οἱ σαράντα μάρτυρες τὸ εἶχαν βάλει στὴν ἀγνή τους καρδιά γιὰ τὰ καλὰ, γι' αὐτὸ δὲν λογάριασαν πλοῦτη καὶ ὑλικά ἀγαθὰ, οὔτε στολίδια καὶ κοσμικὴ ζωὴ, πού τοὺς προσέφερε ὁ ἄρχοντας τῆς Ἀνδριανουπόλεως. Προτίμησαν τὰ στολίδια τῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως στὸν Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου. Ἐμείναν ἀσυμβίβαστες μὲ τοὺς Νόμους τῆς εἰδωλολατρείας καὶ ἀγωνίσθηκαν τὸν καλὸ ἀγώνα τῆς πίστεως μὲ τὴν φώτιση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού εἶχαν γιὰ ὁδηγό τους. Ἡ καρδιά τους ἦταν καθαρὴ ἀπὸ λογισμοὺς καὶ μὲ κατάνυξι πνευματικὴ προσπύχοντο στὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό, γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ δύναμι, νὰ μὴ λυγίσουν ποτὲ μπροστὰ στὰ μαρτύρια πού τις περίμεναν. Εἶχαν ἐπιλέξει γιὰ ἐπίγεια πνευματικὴ τροφὴ τὴν πνευματικὴ ἀγαλλίασι καὶ τὴν οὐράνια εὐφροσύνη. Ἡ ἀγάπη σ' ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ἦταν ἡ μοναδική.

Μὲ αὐτὰ τὰ βασανιστικὰ μαρτύρια οἱ σαράντα παρθένες καὶ ὁ δάσκαλός τους Διάκονος Ἄμμουν ἐξεδήμησαν εἰς Κύριον καὶ τώρα ἀκτινοβολοῦν εἰς τὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Πηγή: proskynitis.blogspot.gr

Διαβάσαμε στην εφημερίδα ΕΣΤΙΑ τα εξής ανατριχιαστικά:
«Ο πληθυσμός της Ελλάδος από 11.062 εκατ. την 1η Ιανουαρίου 2013 μειώθηκε στα 10.999 εκατ. την 1η Ιανουαρίου 2014, σύμφωνα με στοιχεία της Eurostat. Σύμφωνα με τα στοιχεία της κοινοτικής στατιστικής υπηρεσίας τον τελευταίο χρόνο οι γεννήσεις στη χώρα μας ανήλθαν σε 94.100, οι θάνατοι σε 112.100, δηλαδή η «καθαρή» μείωση του πληθυσμού ήταν 18.000. Παράλληλως η Ελλάδα μαζί με την Ιταλία και τη Γερμανία εμφανίζουν από τα πιο χαμηλά ποσοστά σε γεννήσεις στους «28».

Τι άφελεις όμως που είμαστε εμείς οι άπλοϊ, πατριώτες Έλληνες πολίτες που ανησυχούμε για το μέλλον της ταλαίπωρης Ελλάδίσας μας, όταν έχουμε τους «σοφούς» πολιτικούς Άρχηγούς μας που βρήκαν τον τρόπο να αυξάνουν τον πληθυσμό της Ελλάδος με τις τόσο πρόχειρες και άβασάνιστες Έλληνοποιήσεις άλλοδαπών.

Και έχουμε εκατομμύρια από αυτούς και ποτέ δεν θα μάς λείψουν, αφού καθημερινώς μάς έρχονται караβάνια νέων λαθρομεταναστών! Και μη χειρότερα!...

Πρώην δηλώσεις επιφανών πολιτικῶν καὶ ἡ σημερινὴ πραγματικότητα!

Τὸ 2010 ὁ κ. Σαμαρᾶς δήλωνε (Βλ. ἐφημερ. “ Ἀπογευματινὴ ”
17/5/2010 σελ. 9) :

« Ὑψιστὴ προτεραιότητά μας εἶναι νὰ ἀποφύγουμε ἐξελίξεις
ποῦ γονατίζουν τὴν οἰκονομία καὶ τὴν κοινωνία. Ὑψιστὴ
προτεραιότητά μας εἶναι ἡ οἰκογένεια, γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ πυ-
ρήνας τῆς κοινωνίας καὶ τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς καὶ γιατί ἡ
οἰκογένεια σήμερα δοκιμάζεται περισσότερο... Ὅταν ἔχουμε
αἴσθησι τῆς συνολικῆς ἐπιβάρυνσις ἑνὸς νοικοκυριοῦ, μπορούμε
νὰ ἀντιληφθοῦμε ποιὲς φοροαπαλλαγῆς ἔχουν νόημα ».

Ὁ κ. Σαμαρᾶς ἐπίσης χαρακτήρισε « ἰδιαίτερα εὐστοχὴ τὴν
ἀπόφασιν συγκρότησις **Παρατηρητηρίου Οἰκογενειακοῦ
Προϋπολογισμοῦ** ἀπὸ τὴ Ν.Δ. καὶ ἐπανῆλθε στὴν πρότασί του
γιὰ δημιουργία **Ἐπιχειρηματικοῦ Οἰκογενειακοῦ**! Τότε!...

Στὴν ἐφημερίδα « Νέοι Ἄνθρωποι » στὶς 24/12/2010 κατεχω-
ρήθησαν οἱ “ παχιῆς ” δηλώσεις τοῦ κ. Ἰ. Βρούτσιου ὑπευθύνου τοῦ
Τομέα Ἐργασίας καὶ Κοινωνικῆς Ἀσφάλισις τῆς Ν.Δ., βουλευτὴ
Κυκλάδων τότε, καὶ νῦν Ἐπιχειρηματικοῦ Ἐργασίας :

**« Οἱ δαπάνες γιὰ τὴ στήριξιν τῆς πολύτεκνης καὶ τρίτεκνης
οἰκογενείας δὲν εἶναι σπατάλη, ἀλλὰ ἐπένδυσις ὑψηλῆς προ-
στιθέμενης ἀξίας γιὰ τὴν κοινωνικὴν, ἀλλὰ καὶ οἰκονομικὴν
ζωὴν τῆς Χώρας μας. Γιὰ τὴ Ν.Δ. ποῦ ἡ κοινωνικὴ συνοχὴ καὶ
ἀλληλεγγύη ἀποτελοῦν στρατηγικὴν προτεραιότητα, ἡ προστασία
τῆς πολύτεκνης οἰκογενείας ἀντιμετωπίζεται ὡς **μεῖζον ζήτημα
κοινωνικῆς πολιτικῆς**. Εἴμαστε ἀντίθετοι σὲ ρυθμίσεις ποῦ μειώ-
νουν τὴν προστασία τῶν πολυτέκνων καὶ ἀκυρώνουν τὴ συνολικὴ
πολιτικὴ στήριξιν τῆς ἐλληνικῆς οἰκογενείας. **Διαφωνοῦμε μὲ τὴν
ἀντιμετώπιση τῶν κοινωνικῶν ἐπιδομάτων ὡς “ σπατάλη ”.**
Πιστεύουμε ὅτι τὰ ζητήματα κοινωνικῆς συνοχῆς θὰ πρέπει νὰ
ἐξαιρεθοῦν ἀπὸ τὶς προκρούστειες λογικῆς τοῦ Μνημονίου...
Ἡ οἰκογένεια καὶ ἰδιαίτερα ἡ πολύτεκνη οἰκογένεια βρίσκονται
στὸ κέντρο τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς, γιὰ νὰ διασφαλίσουμε τὴν
κοινωνικὴ συνοχὴ καὶ τὸ μέλλον τῆς Χώρας μας. »**

Σήμερα τὸ νὰ τεκνοποιεῖς ἀποτελεῖ τ ε κ μ ἦ ρ ι ο ! . . .

Ἀφυπνιστεῖτε Ἁγιορεῖται Πατέρες! ... καταργεῖται τὸ Ἔθαι τοῦ Ἁγίου Ὀρους...

Σχετικὰ μὲ τὴν πρόσφατη ἐπίσκεψη τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολίτευσης κ. Ἀλέξη Τσίπρα ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν πολλὰ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀποκαλύφθηκε καὶ κάποιον πολὺ ξένο καὶ παράλογο πρὸς τὴν μακραιώνη παράδοση τοῦ Ἁγίου Ὀρους:

Συγκεκριμένα στὴν ἐφημερ. “Βηματοδότης”, ἐγράφησαν τὰ ἑξῆς:

« Τὶ ἔταξε ὁ Ἄλ. Τσίπρας νὰ κάνει μόνις γίνεῖ κυβέρνηση σὲ μιὰ γαλάζια βουλευτὴ, τὴν ὁποία τυχαίως συνάντησε μέσα σὲ ἀεροπλάνο;

Πίσση τῆς Aegean γιὰ Θεσσαλονίκη πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες, τότε πού ὁ πρόεδρος τοῦ ΣΥΡΙΖΑ πῆγαινε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸ Ἁγιον Ὀρος. Κάθετα στὴν οἰκονομικὴ θέση (θέση 7Α) μαζί μὲ τοὺς συνεργάτες του. Σὲ λίγο φθάνει στὸ ἀεροσκάφος ἡ γαλάζια βουλευτὴ τῆς Καστοριάς, Μαρία Ἀντωνίου, ἡ ὁποία πῆγαινε στὴ Χαλκιδική, γιὰ τὴν συνάντηση τῶν G4. Ἡ βουλευτὴ κάθετα στὴ θέση 9Α, βλέπει κάποια στιγμή τὸν κ. Τσίπρα καὶ κρίνει σκόπιμο νὰ τὸν χαιρετίσει. Πολιτικὸς πολιτισμὸς, βλέπετε... Καὶ ἀκολουθήσε ὁ παρακάτω σπαρταριστὸς διάλογος, ὅπως τὸν περιέγραψαν ἐπιβάτες-αὐτήκοοι μάρτυρες:

– Καλημέρα σας, κύριε Τσίπρα, δὲν νομίζω ὅτι μὲ γνωρίζετε, ἀλλὰ εἶμαι ἡ Μαρία Ἀντωνίου, βουλευτὴ τῆς Ν.Δ. στὴν Καστοριά. Ἐγὼ χαίρομαι πάντως πού σᾶς γνωρίζω ἔστω καὶ στὸ ἀεροπλάνο, ἀφοῦ δὲν ἔτυχε στὴ Βουλή.

Ὁ κ. Τσίπρας δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία:

– Εἶμαι σίγουρος ὅτι ὁ κ. Σαμαρᾶς σᾶς γνωρίζει, ἀφοῦ εἶστε βουλευτὴ τῆς Ν.Δ., τῆς εἶπε χαμογελώντας.

Καὶ ἀφοῦ τελείωσαν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο οἱ συστάσεις, ἡ Μαρία Ἀντωνίου φάνηκε ὅτι ἤθελε κουβέντα μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολίτευσης.

– Ἄκουσα, ὅτι πάτε στὸ Ἁγιον Ὀρος. Ἀληθεύει; Μὰ γιατί πάτε; ρώτησε τὸν κ. Τσίπρα.

Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀξιοματικῆς ἀντιπολίτευσης, χωρὶς οὔτε ἓνα λεπτὸ νὰ ἐγκαταλείπει τὸ χαμόγελο ἀπὸ τὰ χεῖλη του, τῆς εἶπε:

-- Ναί, ὄντως πάω στὸ Ἅγιο Ὅρος. Καὶ ξέρετε γιατί πάω; Γιὰ νὰ μπορεῖτε νὰ πηγαίνατε καὶ ἐσεῖς, ὅταν ὁ ΣΥΡΙΖΑ γίνει κυβέρνησις».

Κάθε σχόλιο περιτεύει...

Ἐπιστολὴ Ἀποτείκησις τοῦ Ἀρχιμ/του π. Εὐθυμίου Χαραλαμπίδη πρὸς τὸν Μητροπολίτη Σύρου κ. Δωρόθεο.

Ἐν Ἄνδρῳ καὶ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίου Νικολάου
Ἰούλιος 2014

Σεβασμιώτατε

Μετὰ λύπης ἐπληροφόρηθην καὶ εἶδον στὸ ντοκουμέντο-
video τὴν συμμετοχὴ σας στὴν **χειροτονία τοῦ αἵρετικοῦ παπικοῦ
Πέτρου Στεφάνου τὴν 2αν Ἰουλίου τοῦ 2014 εἰς τὴν Σύρον,**
ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκφωνήσατε ἐπαίσχυντον καὶ ἀντορθόδοξον λόγον.

Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρατε ὅτι συμμετείκατε ὡς ἐκπρόσωπος
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Σύρου. Εἰλικρινῶς δὲν γνωρίζομε
ποῖος σᾶς ἔδωκε αὐτὸ τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς ἐκπροσωπεῖτε σὲ χει-
ροτονίες αἵρετικῶν καὶ μάλιστα τῶν μεγαλύτερων καὶ χειρότερων
ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, τῶν προξενησάντων δὲ τὸ μεγαλύτερο κακὸ εἰς
τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἡ ὄλη προσφώνησις σας ἦτο ὡς νὰ ἀπευθύνετο εἰς ὀρθόδοξο καὶ
ὄχι εἰς αἵρετικὸ ἐπίσκοπο, δι' αὐτὸ τὸν συνεχάρητε, τὸν ὀνομάσατε
ἀδελφὸ σας, συνοδοιπόρο, τοῦ προσφέρατε ἀρχιερατικὴ μίτρα κι
ἀναφωνήσατε πρὸς τιμὴν του τὸ «Ἄξιος»!

Ἐπ' ἀφορμῇ τῶν γεγονότων τούτων θεωροῦμεν ὅτι τόσον τὸ περι-
εχόμενον τοῦ ὡς ἄνω λόγου ὅσον καὶ μόνον ἡ παρουσία σας ἐκεῖ,
πλήπτουν τὸ καθαρὸν καὶ ὀρθόδοξον φρόνημα τῆς Ὁρθοδόξου
Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ἐπὶ πλέον θέτουν σὲ κίνδυνον τὴν
σωτηρίαν τῶν ψυχῶν μας, καθὼς ἐδιδάχθημεν ἀπὸ τὸ Ἱερὸν Πν-

δάλιον, τοὺς ἱεροὺς καὶ ἀποστολικοὺς Κανόνας, τοὺς Ἁγίους Θεοφόρους Πατέρας ἡμῶν καὶ τὸν Ὅσιώτατον Γέροντά μου, καθ' ὅσον μὲ τὴν ὄλη στάση καὶ συμπεριφορά σας ἀναγνωρίζετε τοὺς Παπικοὺς ὡς Ὁρθοδόξους καὶ συμποιμαίνετε μετ' αὐτῶν τὴν «Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ».

Δι' αὐτὸ ἔχει ἀπόλυτον ἐφαρμογὴν εἰς ὑμᾶς ὁ λόγος τοῦ Χρυσορρήμονος πατρὸς ἡμῶν «ὁ τοῖς ἐχθροῖς τοῦ βασιλέως συμφιλιάζων, οὐ δύναται τοῦ βασιλέως φίλος εἶναι, ἀλλ' οὐδὲ ζωῆς ἀξιοῦται, ἀλλὰ σὺν τοῖς ἐχθροῖς ἀπολεῖται». Ἐσεῖς βεβαίως ὑπερβήκατε πολὺ τὸ νὰ συμφιλιάζετε ἀπλῶς καὶ μόνον μετὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, ἐφ' ὅσον προβήκατε καὶ εἰς τὴν ἀναγνώρισί των ὡς ἐπισκόπων, ὡς ἀδελφῆ Ἐκκλησία καὶ ἀναφωνήσατε καὶ τὸ «Ἄξιος».

Οὕτως φρονοῦμε ἀπόλυτα ὅτι ζοῦμε σὲ κοσμογονικούς, προδοτικούς καὶ ἐσχάτους καιροὺς, κατὰ τοὺς ὁποίους ἀναδεικνύονται ἀλμπικὰ σχέδια τῶν Ἑβραίων Σιωνιστῶν καὶ τῆς μασωνίας εἰς βάρος τῆς Ἁγίας καὶ ἀμωμήτου ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ μετὰ μεγίστης λύπης μου, ἡ προδοσία καὶ τὰ σκάνδαλα προέρχονται κυρίως ἀπὸ «ὀρθοδόξους»-λατινόφρονας ἐπισκόπους.

Ἐντιμον εἶναι καὶ πρέπον νὰ πληροφορήσωμεν ὑμᾶς, διὰ τοὺς προαναφερθέντας λόγους, ὅτι ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς παύω τὸ μνημόσυνον τοῦ ὀνόματός σας, ἄχρι καιροῦ, ἐφαρμόζοντας τὸν ἸΕ' Ἱερὸν Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου καὶ τὸν ΛΑ' τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων καθὼς καὶ ὄλη τὴν ἀγιοπνευματικὴν διδασκαλίαν, ἡ ὁποία προτρέπει τὴν ἄμεσο ἐκκλησιαστικὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς ποιμένας.

Θεωρῶ ὅτι μὲ τὴν ὄλην στάση σας ἀκολουθεῖτε τὴν παραίνεση τοῦ Οἴκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία συμπλέει ἄριστα μὲ ὅλα τὰ συστήματα τῆς Ν. Ἐποχῆς καὶ τῆς Παγκοσμιοποιήσεως, ἀμνηστεύει δὲ ὅλες τῆς αἱρέσεις καὶ τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς ἐξίσωνει μὲ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἀπαιτεῖται λοιπὸν μεγάλη προσοχὴ καὶ ἐγρήγορη ἀπὸ ὅλους μας. Κλῆρο καὶ λαό.

Εἰς τὰ θέματα τῆς Πίστεως, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνεταί ὅποιαδήποτε ὑποχώρησις ἢ συμβιβασμός. Νὰ μὴν παρεκκλίνουμε ἔστω καὶ κατὰ

τὸ ἐλάχιστο ἀπὸ τῆς χρυσῆς τῶν Πατέρων γραμμῆς, ὁμοφώνως βοώντων: «Οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς Πίστεως».

Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι φανερὸ τὸ χρέος μας. Στὴν περίοδο αὐτή, νὰ μείνουμε πιστοὶ στὴν Ἁγία Ὁρθοδοξία μας. Νὰ μὴν ἐπηρεαζόμαστε ἀπὸ τὶς ἐντυπωσιακὲς ἐκδηλώσεις. Ἐν ὅσῳ οἱ ἑτερόδοξοι δὲν ἀπαρνοῦνται τὶς πλάνες τους, καμμία ἀπολύτως ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία ἢ συνεργασία δὲν μπορούμε νὰ ἔχουμε μετ' αὐτῶν.

Ἡ προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ νὰ φεύγουμε μακριὰ ἀπὸ τοὺς προδότες τῆς Πίστεως, ὅπως φεύγουμε μακριὰ ἀπὸ τὰ φίδια, εἶναι περισσότερο ἀπὸ ὅποτεδήποτε ἄλλοτε ἐπίκαιρη: «Φευκτέον αὐτοὺς ὡς φεύγει τις ἀπὸ ὄφεως» καὶ «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ σύνοδοι καὶ πᾶσαι αἱ θεῖαι γραφαὶ φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονας παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διῆστασθαι» (Τὰ εὐρισκόμενα ἅπαντα, Τόμ. Α΄ . σελ. 424).

Διατελῶν εὐχόμενος ὅπως ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὁδηγήσῃ ὑμᾶς εἰς ὁδὸν μετανοίας καὶ σωτηρίας, ἐπιστρέψῃ δὲ εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

† Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος Χαραλαμπίδης

---

entoytwnika 1 .blogspot.gr

Ἱερὰ Πανήγυρις Ἱ. Μονῆς Ἀγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεοβίτου

Τὸ Σάββατο 20-7-(2-8)-2014 (κατὰ τὸ Πάτριο ἡμερολόγιο) μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεοβίτου ἐώρτασε πανηγυρικὰ ἡ ὁμώνυμη Ἱερὰ Μονή μας, ἡ ὁποία βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 20 χλμ. πάνω ἀπὸ τὴν Ἀρχαία Ὀλυμπία καὶ ἀνήκει στὸ Δ.Δ. Μηλεῶν τοῦ Δήμου Ἀρχαίας Ὀλυμπίας, στὸ πανέμορφο καὶ ἱστορικὸ ὄροπέδιο τοῦ λάλα.

Τὴν Πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία ἐτέλεσε ὁ κήτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀρχιμ/της π. Γρηγόριος καὶ ἔλαβε μέρος καὶ ὁ Ἀρχιμ/της π. Ἀθανάσιος ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Μετόχιο τῶν Ἀγίων Πάντων Ἀγρινίου.

Πλῆθος πιστῶν ἀπὸ τὸν Πύργο, τὸ Ἀγρίνιο, τὴν Πάτρα καὶ τὰ γύρω χωριὰ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ συμμετάσχουν στὴν μεγάλη χαρὰ αὐτῆς τῆς Πανηγύρεως καὶ νὰ ἀπολαύσουν τόσο τῆς πνευματικῆς δωρεῆς τῆς Θείας Λατρείας, ὅσο καὶ τῆς συγκινητικῆς στιγμῆς ποὺ μᾶς προσέφεραν νεαρὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια ἀπὸ τὴν Πάτρα μὲ τοὺς παραδοσιακοὺς χοροὺς ποὺ χόρευαν, ντυμένα μὲ τῆς διάφορες πανέμορφες ἐθνικῆς παραδοσιακῆς στολῆς.

Στὸ τέλος παρατέθηκε πλούσια τράπεζα σ' ὅλους τοὺς προσκυνητὰς καὶ εἶχαμε ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ εὐφρανθούμε καὶ ὕλικά, τὴν μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα τῆς Μνήμης τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

Θερμῆς εὐχαριστίες σ' ὅλους ὅσους συνέβαλαν ἠθικὰ καὶ ὕλικά στὴν προσπάθεια διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν αὐτῆς τῆς λαμπρῆς Πανηγύρεως.

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Μὴν ξεπουλάτε τὸν θησαυρό μας!

Πολὺς λόγος γίνεται τώρα τελευταία, γιὰ τὰ τεράστια ἀποθέματα ὀρυκτοῦ πλοῦτου, πετρελαίου, γενικώτερα ἐπιγείου καὶ ἐναλίου πλοῦτου ποῦ ἔχει ἡ πατρίδα μας. Δυστυχῶς ὅμως ἐμεῖς τὴν ὑποθηκεύσαμε καὶ σὲ λίγο ἀναμένεται οἱ ξένοι νὰ μᾶς τὴν κατασχέσουν «ἀντὶ πινακίου φακῆς», μὲ τὴν ἐξουσία τῶν ἐξουθενωτικῶν συμβάσεων ποῦ ὑπέγραψαν οἱ κυβερνήτες μας. Ὑπάρχει ὅμως κ' ἓνας ἄλλος ἀσύγκριτα μεγαλύτερος πλοῦτος ποῦ διαθέτει ἡ πατρίδα μας, τὸν ὁποῖο δὲν ὑπολογίζουμε καὶ τὸν ξεπουλάμε ὅλοι μας καθημερινά. Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ πλοῦτος;

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ἔλεγε· «*Ἐγὼ ἐδιάβασα πολλὰ περὶ Ἑβραίων, ἀσεβῶν, αἰρετικῶν καὶ ἀθέων. Τὰ βάθη τῆς σοφίας ἠρεύνησα. Ὅλες οἱ πίστες εἶνε ψεύτικες. Τοῦτο ἐκατάλαβα ἀληθινά· μόνον ἡ πίστις τῶν Ὁρθοδόξων εἶνε καλὴ καὶ ἀγία, τὸ νὰ πιστεύωμεν καὶ νὰ βαπτιζώμεθα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*» (Αὐγ. Καντιώτου, Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ἔκδ. «Ὁ Σταυρός», Ἀθῆναι 2011³¹, σσ. 23, 131).

Ἡ Ὁρθοδοξία μέσα σ' ὅλη τὴν κτίσι διασφάζει τὴν μόνη σφζουσα ἀλήθεια. Βαστᾶ τὸ φῶς ποῦ φωτίζει τὸν ἄνθρωπο στὸν δρόμο του, κερνᾶ τὸ γλυκὺ νέκταρ ποῦ δροσίζει τὴν διψασμένη ψυχὴ. Ἐκτὸς αὐτῆς δὲν ὑπάρχει κάποια ἄλλη ἀψεγάδιαστη ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ καὶ ὁποιαδήποτε ἔνωση μὲ ἄλλη «ἐκκλησία» χωρὶς ταυτότητα πίστεως, θὰ μολύνῃ τὴν καθαρότητα τῆς ἀληθείας. Ἄνοχη καὶ κοινωνία μὲ τὴν αἵρεσι, ποῦ εἶνε διαφθορὰ τῆς πίστεως, σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε πλέον ἡ ὀρθοδοξία, ἡ ὀρθὴ πίστις, τὸ θεμέλιο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐὰν ἐμεῖς ἀποδεχθοῦμε τὴν ἔνωση τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὴν αἵρεσι, ἀποδεχόμεστε τὴν ἴδια τὴν αἵρεσι, ἐκπίπτουμε τῆς πίστεως. Ὅπως

λοιπὸν δὲν ἀναμιγνύουμε τὸ φαγητὸ μὲ ἀκαθαρσίες ἢ δηλητήρια, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ὀλόκληρο ἀκάθαρτο καὶ δηλητηριασμένο, ἔτσι δὲν ἀναμιγνύεται ἡ Ὁρθοδοξία μὲ τὶς κάθε λογῆς αἱρέσεις τῶν διαφόρων «Ἐκκλησιῶν».

Ὁ πάπας τῆς Ρώμης, ἔστω καὶ ἂν ἔχη διατηρήσει κάποια στοιχεῖα τῆς γνήσιας Ἐκκλησίας ἔχει ὅμως καὶ οὐκ ὀλίγες αἰρετικές διδασκαλίες· filioque (ἐκπόρευσις τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ), πρωτεῖον, ἀλάθητον, κτιστὴ χάρις, καθαρτήριο πῦρ κ.τ.λ.. Αὐτὸ εἶνε πανθομολογούμενο γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους θεολόγους. Δὲν πρόκειται ἀπλῶς γιὰ πολιτιστικὴ μεταβολή. Εἶνε ἀλλοιώσεις τῆς πίστεως ποὺ διεύρυναν τὸ χάσμα Ἀνατολῆς – Δύσεως. Τὸ δυστυχὲς γιὰ τὸν πάπα ὅμως εἶνε ὅτι, ἔτσι ὅπως ἔχει περιχαρακωθῆ μὲ τὸ δόγμα τοῦ ἀλαθίτου, δὲν ἔχει ἀφήσει στὸν ἑαυτὸ του ἀνοιχτὸ τὸ δρόμο τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς στὴν ὀρθή δόξα, τὴν ὀρθή πίστι. Χωρὶς ὅμως ἐπιστροφὴ στὴν ὀρθή πίστι, ἔνωση δὲν γίνεται.

Αὐτὸ τὸ ἀπαρασάλευτο δόγμα τῆς Ἐκκλησίας τονίζει καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ 1895 στὴν «Ἀπάντησι πρὸς τὸν Πάπαν Λέοντα ΙΓ'», §4 :

«Πόθος ἱερός καὶ ἐδόμυχος τῆς ἁγίας καθολικῆς καὶ ὀρθοδόξου ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὑπάρχει, ὡς προεῖρηται, ἡ τῶν ἀπεσχισμένων Ἐκκλησιῶν ἔνωσις μετ' αὐτῆς ἐν τῷ ἐνὶ κανόνι τῆς πίστεως· ἀλλ' ἄνευ τοιαύτης ἐν τῇ πίστει ἐνόητος ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ ποθητὴ τῶν Ἐκκλησιῶν ἔνωσις» (βλ. Ἰω. Καρμίρη, Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τ. Β', Ἀθήναι 1853, σ. 934).

Ὅποιος τολμᾷ νὰ παρασαλεύσῃ αὐτὸ τὸ δόγμα, θὰ τεθῆ ἐκτὸς Ἐκκλησίας, διότι θὰ ἐκπέσῃ καὶ ὁ ἴδιος τῆς πίστεώς της.

Σήμερα, δυστυχῶς, βρισκόμαστε πρὸ νέων δυσαρέστων ἐξελίξεων στὸν κῶρο τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ὁ πατριάρχης Ἀθηνῶν πρὸ 50 ἐτῶν προσπάθησε νὰ προχωρήσῃ στὴν ἔνωσι μὲ τὸν πάπα, χωρὶς τὴν μετάνοια τοῦ πάπα καὶ τὴν καταδίκη τῶν αἰρετικῶν διδασκαλιῶν του. Αὐτὰ καὶ ὁ νῦν οἰκουμενικὸς πατριάρχης προσπαθεῖ νὰ ἀναβιώσῃ καὶ ἐπεκτείνῃ, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ἀνέφικτο σκοπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν.

Ἄγκαλιές, συμπροσευχές σὲ ἱεροὺς τόπους, προσφωνήσεις ποὺ σημαίνουν ἀλληλοαναγνώρισι τῆς ἐπισκοπικῆς διαδοχῆς. Ὅμιλοῦν ἀκόμη γιὰ κοινὴ Σύνοδο στὴν Νίκαια τὸ 2025, γιὰ κοινὸ ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα κ.λ.π.. - χωρὶς βέβαια ὁ πάπας νὰ ἔχη ὑποχωρήσει ἀπὸ τὶς αἰρετικὲς διδασκαλίες του. Ἀντίθετα μάλιστα. Ὁ σημερινὸς πάπας, μεταξὺ ἄλλων, εἶνε καὶ ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τῶν Ἑβραίων, ὡς ἐκλεκτοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὥστε καὶ ἀπὸ πιστοὺς ῥωμαιοκαθολικοὺς νὰ χαρακτηρίζεται ὡς μετέχων τῆς καινοφανοῦς «ἰουδαιοχριστιανικῆς» αἵρέσεως. Προβάλλεται δὲ ὡς ὁ νέος παγκόσμιος θρησκευτικὸς ἡγέτης, μίας παγκόσμιας κυβερνήσεως ἀντιχρίστων δυνάμεων.

Προχωροῦν πρὸς τὴν ἔνωσι μὲ τὴν αἵρεσι, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν νόθευσι τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ ἡγέτες τῆς Ὁρθοδοξίας γίνονται θλιβεροὶ ἀκόλουθοι τοῦ πάπα στὸ παγκόσμιο σκοτεινὸ παιγνίδι τῆς παγκοσμιοποιήσεως.

Καὶ ποιά ἡ ἀντίδρασι τῶν ὀρθοδόξων; Ὅταν ὁ Ἀθναγόρας ἔκανε τὶς πρῶτες ἐνέργειες, τότε πολλοὶ ὀρθόδοξοι ξεσηκώθηκαν καὶ μίλησαν. Τὸ Ἅγιον Ὅρος διέκοψε τὸ μνημόσυνο τοῦ πατριάρχου, τρεῖς μητροπολίται τῶν λεγομένων «Νέων Χωρῶν» τῆς Βορείου Ἑλλάδος ἐπίσης·

πολλοὶ..... πνευματικοὶ ἄνθρωποι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, τάχθηκαν γραπτῶς καὶ προφορικῶς ἐναντίον τῆς ἀπροϋποθέτου αὐτῆς Ἐνώσεως. Οἱ ἔντονεσ προσευχὲσ καὶ δεήσεσ πολλῶν πιστῶν ἔφεραν τὴν ἐπέμβασι τοῦ Θεοῦ ποὺ ἀνέτρεψε τὴν πορεία πρὸς τὸν γκρεμό.

Σήμερα; Ἡ χλιαρότης ποὺ βασίλευσε στὸ ἔθνος μας μὲ τὴν εὐμάρεια, ἔφερε χλιαρότητα καὶ σπὴν πίστι μας. Λίγοι οἱ ἀντιδρώντες, λίγοι οἱ ἐμμένοντες στὴν καθαρότητα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀντίθετα, ἔχουμε πλέον πολλοὺς νεωτεριστὰς θεολόγους ποὺ ὑπερασπίζονται καὶ προβάλλουν τὴν οἰκουμενιστικὴ γραμμὴ. Ἀνάμεσά τους δέ - δυστυχῶς - καὶ παλαιοὶ ἀντιοικουμενισταὶ (π.χ. ἐφημ. «Χριστιανική»).

Ἡ νόθευσι τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας ἀπὸ τὶς αἰρετικὲς δυτικὲς διδασκαλίες στὶς θεολογικὲς σχολές μας ἔφερε τοὺς καρπούς της. Ἐχουμε σήμερα νόθευσι αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς πίστεως, ἐμφάνισι

«καιρικῶν» θεολόγων ποὺ ἐπιθυμοῦν τὸν ἐκσυγχρονισμό της, γιατί τοὺς φαίνεται σκουριασμένη. Ἄνθρωποι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κατανοήσουν τὸ ὕψος τῆς Ὁρθοδοξίας, ζητοῦν νὰ τὴν προσαρμόσουν στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ δικαιολογήσουν τὰ πάθη τους.

Ὅσοι πιστοί, ἄς μὴ σταματᾶμε νὰ προσευχώμαστε, νὰ ἀγωνιζώμαστε μὲ πίστι, ταπείνωσι καὶ σταθερὴ ὁμολογία. Ἡ νίκη εἶνε ἀσφαλῶς τοῦ ἐσφαγμένου Ἄρνιου· κανενὸς ἄλλου.

Εἴμαστε ἁμαρτωλοί, ἀλλὰ ὅσο μένουμε στὴν Ὁρθοδοξία ἔχουμε ἐλπίδα σωτηρίας· ἂν ὅμως φύγουμε ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία, ποιά ἐλπίδα μᾶς ἀπομένει;

Βλ. Περιοδικὸν "Χριστιανικὴ Σπίθα,, ἀρ. φύλ. 728 σελ. 1.

